

மீண்டும் ஒரு காதல்கதை

(நாவல்)

யோகா-யோகேந்திரன்

மீண்டும் ஒரு காதல் கதை

(நாவல்)

ஆசிரியர்:

யோகா - யோகேந்திரன்

நூல் விபரம்

- நூல் தலைப்பு - மீண்டும் ஒரு காதல் கதை
- ஆசிரியர் - திருக்கோவில் யோகா யோகேந்திரன்
- மொழி - தமிழ்
- நூல் வடிவம் - நாவல்
- பதிப்பு ஆண்டு - 2014
- வெளியீட்டுத் திகதி - 01.08.2014
- பதிப்பு விபரம் - முதல் பதிப்பு
- உரிமை - ஆசிரியருக்கு
- தாளின் தன்மை - 70 கிராம்
- நூலின் அளவு - கிரௌன் சைஸ்
- அச்சுமுத்தின் அளவு- 12 புள்ளி
- அச்சிட்போர் - AT அச்சகம் - திருக்கோவில்

ISBN No:978-955-41546-0-5

நூலின் விலை 250/-

சுமர்ப்பணம்

உயிர் காக்கும்

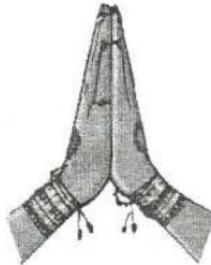
உன்னத பணியினை

உலகிற்கு

உவந்தளிக்கும்

வைத்தியப் பெருமக்களுக்கு

இந்நூல் சுமர்ப்பணம்

என்னுரை

சிறுகதைப் படைப்பாளி என்று தான் நான் எழுத்துத்துறையில் அடையாளம் காணப்பட்டேன். சிறுகதைகளையே எழுதிக் கொண்டிருந்த நான் வெளியிடும் முதலாவது நாவலே இந்த "மீண்டும் ஒரு காதல் கதை" இக்கதை தொடராக செங்கதிர் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. இத்தொடர் வெளிவரும் போதெல்லாம் அதை வாசித்து நேரிலும். தொலைபேசியூடாகவும் வாசக அன்பர்கள் உற்சாகப் படுத்தினர். செங்கதிர் ஆசிரியர் திரு. த. கோபால கிருஷ்ணன் உட்பட பலர் இக்கதையை நூலுருவாக்கத் தூண்டினர். எனவே இக்கதை நூலாகி உங்கள் கரங்களில் தரப்படுகின்றது.

பொதுவாக சிறுகதை, நாவல் என்பவற்றை வாசிப்பவர்கள் பெரிய கல்விமான்களோ, பேரறிஞர்களோ, தொழிலதிபர்களோ அல்ல. நடுத்தர வர்க்கத்து சாதாரண மக்களே. அவர்களுக்குப் புரியும் விதத்தில் இலகு நடையில் கதைகள் எழுதப்பட்டால் மட்டுமே அவை சமுதாயத்தின் சகல மட்டங்களையும் சென்றடையும். அரிதாக வாசிக்கும் மேல் மட்டத்தினரை விட அதிகமாக வாசிக்கும் சாமானியர்களுக்காகத்தானே இவைகள் எழுதப்பட வேண்டும்? உயர்ந்த தத்துவங்களையும் ஆழமான கருத்துக்களையும் கதாசிரியர்களின் மனதில் தோன்றும் இலட்சிய சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கி 'இலைமறைகாய் போல்' கதைகள் எழுதப்படும் போது அதை வாசித்துப் புரிந்து கொள்வதெப்படி?

இப்போதெல்லாம் "கதை சொல்லி"களாலேயே கதைகள் படைக்கப்படுகின்றன என்று சில கல்விமான்கள் குறைப் படுகின்றனர். ஆம்! அந்தக்கதை சொல்லிகளின் கதைகளைத் தானே

அநேகமானோர் வாசிக்க விழைகின்றனர்? கிராமத்து நூலகங்களில் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும் நாவல்களையும் அதிகம் வாசிப்பவர்கள் சாதாரண கல்வியறிவு கொண்டவர்களே! அறிஞர்களோ மேதைகளோ அல்ல என்பது என் தாழ்மையான கருத்து. மாற்றுக் கருத்துடையோர் மன்னிக்க வேண்டும்.

தொடர்பு சாதன வசதிகளின் தாக்கம் படித்தவர்களையும் பணக்காரர்களையும் இணையத்தின் பால் திசை திருப்பிக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலகட்டத்தில் நூல்களை வாசிக்கும் வாசகர்களுக்காக எழுதுவது தானே பொருத்தமானது? கதைகளில் கொண்டு செல்லப்படும் கருத்தை, அதன் மூலம் கிடைக்கும் படிப்பினைகளை, அனுபவங்களை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? யோசித்துப்பாருங்கள்.

மட்டக்களப்பை கதைப்புலமாகக் கொண்டு அமிர்தகழி மாமாங்கப் பிள்ளையாரையும் மட்டுநகர் வைத்தியசாலையையும் படுவான்கரை வயற்பிரதேசத்தையும் கல்லடிக் கடற்கரையையும் உள்ளடக்கி எழுதப்பட்ட "மீண்டும் ஒரு காதல் கதை" எனும் இந்த நாவலில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் அவரவர்களுக்கான தனித்தன்மையோடு உலாவவிடப் பட்டுள்ளனர். வேலைக்காரர் சிறுவன் சீனு உட்பட!

இந்த நாவல் சொங்கதிர் சஞ்சிகையில் மாதாந்தம் தொடர் கதையாக வெளிவந்த போது அதை வாசித்து நேரிலும் தொலை பேசியூடாகவும் பாராட்டிய வாசகர்களுக்கும் கதை முடியும் தருணத்தில் அதன் முடிவு எப்படி இருக்கும் என வினா வெழுப்பிய அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

இக்கதையை புத்தக வடிவில் வெளிக்கொணரும்படி கேட்டுக் கொண்ட அனைத்து அன்பர்களுக்கும், இக்கதையை நூலுருவாக்குவதில் ஒத்தாசையாக இருந்த என் குடும்ப உறவுகளுக்கும் என் நன்றிகள்!

கதையை நன்கு வாசித்து நிறை மனசோடு அணிந்துரை எழுதி அனுப்பி வைத்த முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் செல்வி. தங்கேஸ்வரி கதிராமன் அவர்களுக்கும் இந்த நூலுருவாக்கத்தில் பல வழிகளிலும் ஒத்தாசையாக இருந்த திரு. த. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

இந்நூலுக்கான அட்டைப் படத்தை குறுகிய கால இடை வெளியில் அமுகுற வரைந்து தந்த செல்வி. கவிதா நவநாயக மூர்த்தி (பனங்காடு) அவர்களுக்கும் என் இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

மேலும் இந்நாவலை மிகக்கரிசனையோடு நூலுருவாக்கித் தந்த திருக்கோவில் யுவ அச்சகத்தாருக்கும் என் நன்றிகள்.

அன்புடன்

யோகா யோகேந்திரன்

யோக வாசா,

திருக்கோவில்

067-2265068, 0773329768

அணிந்துரை

நாடறிந்த எழுத்தாளர் திருமதி. யோகா யோகேந்திரனால் சொங்கதிர் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்த இன ஐக்கியத்தையும் கிழக்கிலங்கையின் மண் வாசனையையும் வெளிப்படுத்தும் "மீண்டும் ஒரு காதல் கதை" என்னும் இந்நாவல் நூலுருப்பெறுகிறது.

துாய காதல் என்பது இனம், மதம், மொழி போன்ற வரையறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. இந்நாவல் உணர்ந்தி நிற்கும் கண்ணோட்டமும் அத்தகையதே.

பெயர் பெற்ற நாவலாசிரியர்களின் அணிந்துரையை விட ஒரு வாசகனோ வாசகியோ கொடுக்கும் மதிப்பீடு மனப்பூர்வமாக வெளிப்படுவது அது 'ரசனையின் ஊற்று' ஆய்வுகளில் ஊறிக் கிடக்கும் இவரது அணிந்துரை பொருத்தம் தானா என வாசகர்கள் கருதக் கூடும். என்னைப் போல் அதிகளவில் சிறுகதை, நாவல் என்பனவற்றை வாசிப்பவர்கள் மிக அரிது என்பேன்.

பொன்னியின் செல்வன், கடல்புறா, நந்திவர்மன், காதலி, வீரபாண்டியன் மனைவி, சிவகாமியின் சபதம், நந்திபுரத்து நாயகி போன்ற சரித்திர நாவல்களே என்னை ஆய்வுக்குக் கொண்டு வந்தன. இவை போன்றே நான் வாசித்த சமூக துப்பரியும் நாவல்களும் சிறுகதைகளும் ஏராளம். பாடசாலைக் காலம் முதல் இன்றுவரை நான் வாசித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

யோகாயோகேந்திரனின் "மீண்டும் ஒரு காதல் கதை" யின் கதைப் பிரதேசம் சூழல், கதாபாத்திரங்கள் எல்லாமே நிஜத்தையே

பிரதிப்பலிப்பது போலுள்ளது. டாக்டர் கண்ணனின் பெற்றோரது கிராமம் எனது ஊரான கன்னன் குடா, மற்றும் பெரியாஸ்பத்திரி சூரியாலேன், வின்சன்ட் மகளிர் கல்லூரி ஆணைப்பந்திப் பிள்ளையார் கோவில், கல்லடிக் கடற்கரை, மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலயம் எல்லாமே நாம் இன்று வாழும் சூழல். டாக்டர் கண்ணன், டாக்டர் ராதா, ராதாவின் பெற்றோர் உட்பட அனைத்துப் பாத்திரங்களுமே உயிரோட்டத்துடன் படைக்கப் பட்டுள்ளனர்.

சிங்கள ஆசிரியரான ஜயலத் வின்சன்ட் மகளிர் கல்லூரியில் சிங்களம் கற்பிக்க வருகிறார். அவர் ஒரு சிங்கள எழுத்தாளரும் கூட. காற்றுவாங்க கல்லடிக் கடற்கரைக்கு வந்த ராதா. ஜயலத்தையும் குழந்தை நிலுவையும் சந்திக்கும் விதி இங்குதான் ஆரம்பிக்கின்றது.

தாயை இழந்த நிலு தாயின் சாயலில் இருக்கும் டாக்டர் ராதாவைக் கண்டதும் "அம்மி...அம்மி" என்று அவளை ஆவலோடு அணைத்துக் கொள்கிறது. கண்டதும் காதல் என்கின்ற பல்லவியை மாற்றி குழந்தையின் உறவுப்பாலத்தினூடாக காதல் மலர வைத்திருக்கிறார் எமது நாவலாசிரியை.

ராதா பிரிந்து சென்றதும் குழந்தை தாய்ப் பாசத்தால் ஏங்குகிறது. அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட சில சம்பவங்களின் மூலம் குழந்தை மீது ஏற்பட்ட பதிவு அதன் தந்தைமீது காதலாக மாறுகின்றது.

ராதாவின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஜயலத் குழந்தையுடன் யாரிடமும் சொல்லாமல் ஊரை விட்டே போய்

விடுகின்றான். ராதா அதுபற்றி அறியாமல் ஜயலத் மீது கொண்ட காதலை யாரிடமும் சொல்ல முடியாமலும் தன் முறை மாப்பிள்ளையான கண்ணனுக்கு துரோகமிழைக்கும் செயலை ஜீரணிக்க முடியாமலும் ராதா தவிக்கிறாள். அவளது தவிப்பை உணர்ந்த கண்ணன் காரணம் கேட்க ராதா தன்னை வெளிப்படுத்துகிறாள். ராதா மேல் அன்பும் பிரியமும் கொண்ட கண்ணன் தன் கனவைத் தொலைத்துவிட்டு ராதாவுக்கு ஆறுதல் கூறி அவளது பெற்றோரையும் சிரமப்பட்டு சம்மதிக்க வைக்கிறான்.

ஜயலத்தை எங்கு தேடியும் கண்டு பிடிக்க முடியாத நிலையில் இரு வருட உயர் கல்விக்காக அமெரிக்கா செல்லும் கண்ணன் இருவருடம் முடிவதற்குள் ஜயலத்தைத் தேடி மணந்து கொள்ளும் படியும் முடியாது போனால் பெற்றோருக்காகவாவது தன்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதிக்க வேண்டும் என்று ராதாவிடம் கேட்டு சத்தியம் வாங்கிச் செல்கின்றான்.

இருவருடப் படிப்பு முடிந்து கண்ணன் வருகிறான். குறிப்பிட்ட நாளில் திருமணம் நடக்கிறது. தாலி கட்டப் படுகின்றது. குனிந்த தலை நிமிராமல் தாலிக்காகக் கழுத்தை நீட்டிய ராதா அட்சதை தூவியவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்கவே எதிரே பட்டு வேட்டியுடன் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் கண்ணனைக் காண்கிறாள். முன்னால் நிற்பது கண்ணன் என்றால் தாலிகட்டியது யாரென்று திடுக்கிட்டவளாக பக்கத்தில் பார்க்கிறாள். அங்கே தன்னருகில் உட்கார்ந்திருப்பது ஜயலத் என அறிந்து பேச நாவெழுந்து எழுந்தோடிச் சென்று கண்ணனின் காலில் விழுகின்றாள்.

சபையில் களேபரம் ஏற்படுகின்றது. கண்ணனுக்குத் திருமணம் என நினைத்து வந்தவர்களுக்கு யாரோ ஒருவன் மணையில்

இருந்தால் எப்படியிருக்கும்? குழம்பிய சபையோரைக் கையமர்த்தி கண்ணன் விபரம் கூறுகிறான்.

செல்வந்தரான கார்த்திகேயனின் காரில் மோதுண்ட ஜயலத்தை தன்மகனாக ஏற்ற அவர் அவனைக் குணப்படுத்தி விபத்தினால் பார்வையிழந்த கண்களைச் சீராக்க அவனை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்புகிறார். இலங்கையில் சந்திக்கமுடியாமற் போன ஜயலத்தை அமெரிக்காவில் சந்தித்த கண்ணன் ஜயலத்துக்குப் பார்வை கிடைத்ததும் தன்னுடன் வைத்திருந்து அவனை அழைத்து வந்து யாருமறியாமல் விடுதியொன்றில் தங்கவைத்து ராதாவுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி கொடுத்திருக்கிறான் என அறிந்த சபையோர் கண்ணனினது செயலைப் பாராட்டி மணமக்களை ஆசீர்வதிக்கின்றனர்.

இவையனைத்தையும் ஆசிரியர் சஸ்பென்ஸ் ஆகவே நமக்கும் தருகிறார். இது நாவலாசிரியையின் கற்பனை வளத்திற்கு சான்று பகர்கிறது. இன்றையச் சூழலில் சிங்கள யுவதிகளைத் தமிழ் இளைஞர்களும் தமிழ் யுவதிகளைச் சிங்கள வாலிபர்களும் காதலித்து மனம் முடிப்பதை நாம் காண்கிறோம். எனினும் ஜயலத், ராதா திருமணம் ஓர் அர்த்தத்துடன் புதுமையாக குழந்தையின் உறவுத் தொடர்புமூலம் அரும்பி காதலாகி திருமணத்தில் முடிகிறது. யோகாவின் எழுத்தாற்றலை வாழ்த்துகின்றேன்.

செல்வி தங்கேஸ்வரி கதிராமன்.

(பீ.ஏ. தொல். சிறப்பு)

முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்.

மீண்டும் ஒரு காதல்கதை

1

ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை தினம். அரைத்தூக்க நிலையில் படுக்கையில் கிடக்கிறாள் ராதா. ஆணைப் பந்திப் பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து சுப்ரபாத ஒலி காதில் வந்து தேனாய் பாய்கிறது. தைமாதத்து ஊதற்காற்றும் மழைக்குளிரும் இதமாக இருக்கிறது அவளுக்கு. போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு ஒரு இனத்தெரியாத சுகானுபவத்தில் தலையணையை அணைத்தபடி சிறு குழந்தை போலத் தூங்குகிறாள் அவள்.

வாரம் முழுவதும் வேளைக்கே எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டு அம்மா கொடுக்கும் கோப்பியை குடித்துவிட்டு ஓடும் அவளுக்கு வாரம் ஒருநாள் கிடைக்கும் இந்தச் சோம்பல் சுகம் முன்னைய நாட்களின் சிரமத்தைப் போக்கி விடுவதாக எண்ணம். கண்கள் மூடிய நிலையில் கோவில் மணியோசை, பக்தி கீதங்கள், மாறி மாறிக் கூவும் சேவல்களின் கொக்கரக்கோ, காகங்களின் கரைதல், பறவைகள் கீச்சொலி, உறுமிச் செல்லும் வாகன ஒலிகள்..... எல்லாமே அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

இன்று அதிகாலை நான்கு மணிக்குப் புறப்படும் திருகோணமலை பஸ்ஸில் செல்லவிருந்த அப்பாவையும், அம்மாவையும் வழியனுப்புவதற்காக மூன்று மணிக்கே எழும்ப வேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது ராதாவுக்கு.

குளிரில் பூனைக்குட்டி போலச் சுருண்டு போய் கிடக்கும் சுந்தரியை எழுப்ப மனமின்றி தானே அப்பா அம்மாவுக்கு கோப்பி போட்டுக் கொடுத்து அவர்களை வழியனுப்பி விட்டு மீண்டும் படுக்கையில் வந்து விழுந்த ராதாவுக்கு ஏழு மணிக்குத்தான் விழிப்பு வந்தது. ஆயினும் உடல் அசதியாக இருந்ததால் எழும்ப மனசாகவில்லை. கூடவே பல சிந்தனைகள்.

அம்மா இன்று திருகோணமலை போவதற்காகப் புறப்படும் போது “ஊர்ல நடக்கிற கலியாண வீடுகளுக்கு போறது போதாதெண்டு இப்ப அயலூர்க் கலியாணங்களுக்கும் போறம். இந்த வீட்ல ஒரு கலியாணம் எப்பதான் நடக்கப் போகுதோ....?” என்று கூறி பெரிதாக ஒரு ஏக்கப் பெருமூச்சம் விட்டதை நினைத்துப் பார்க்கிறாள் ராதா.

அம்மா இப்படித்தான் அடிக்கடி இந்த மாதிரி ஏதும் சொல்லிக் கொண்டுதான் இருப்பா. இப்படிக்கதைப்பதற்கு அம்மாவுக்கு நேரகாலமோ சுற்றுச் சூழல் நிலைமையோ அவசியமில்லை. எங்கே இருந்தாலும் யார் அருகில் இருந்தாலும் மனசில் தோன்றும் எண்ணங்களை மறுகணமே புலம்பித் தீர்த்து விடுவா. ஆனால் அப்பா அப்படி இல்லை. வெளிப்படையாக அவளின் திருமணம் பற்றி இப்படிக்கதைக்கமாட்டார். ஆயினும் அவரின் மனசில் என்ன இருக்கிறது என்பதை ராதா அறிவாள்.

“அவளது தோழிகள் பேச்சுவாக்கில்” அட ராதாவுக்கென்ன? அவளுக்கு தாலிகட்ட மாப்பிள்ளை தயார் நிலையில் இருக்கிறார்” என்பார்கள்.

“நமக்கு மாப்பிள்ளை தேடுவது ஒரு போராட்டம், சீதனம், தேடுவது மற்றொரு போராட்டம் சாதகம் பொருந்துவது தனிப்போராட்டம்” என்பார்கள்.

“சரி எல்லாப் போராட்டமும் முடிஞ்சு கல்யாணம் நடந்த பிறகு வாறவன் நமக்கு ஒத்துப் போகாதவனாக இருந்தா. அது வேறு துயரம்” என்பார்கள்.

“கண்ணன் நல்லவர், அழகானவர், டாக்டராக இருப்பவர். சின்ன வயசிலிருந்தே ராதாவோட பேசிப்பழகினவர். அவளை நல்லாப் புரிஞ்சு கொண்டவர். ராதா உண்மையிலேயே அதிஷ்டக்காரி” என்பார்கள்.

அவர்களது பேச்சில் தமது எதிர்காலம் பற்றிய ஆதங்கம், ராதாவின் திருமணம் பற்றிய நல்லெண்ணம், கிண்டல் எல்லாமே இருக்கும்.

இவை பற்றியெல்லாம் சிந்தனை செய்தவாறு படுத்துகிடக்கும் அவளை கதவு தட்டப்பட்டு திறக்கப்படும் ஓசை சிந்தனையைக் கலைக்கிறது.

“குட்மோர்ணிங் அக்கா” என்றபடி கோப்பியுடன் நுழைகிறாள் சுந்தரி.

“குட்மோர்ணிங் சுந்தரி ம்..... இன்றைக்கு கடவுள் தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேணும்.”

“ஏனக்கா என்ன விசயம், ஏதும் பிரச்சினையா?” குழப்பத்துடன் வினவினாள், சுந்தரி

“இல்ல..... இந்த சுந்தரியின் கோப்பியைக் குடிச்ச... சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு.... கடவுளே.”

“வேறு வழியில்லை பெண்ணே! வீட்டுத் தலைவனும் தலைவியும் இல்லம் திரும்பும் வரை இந்தச் சுந்தரியம்மாவின் கட்டளைப் படிதான் தாங்கள் உணவு உட்கொள்ள வேண்டும்.” நாடகப் பாணியில் கூறிவிட்டு வெளியேறினாள் சுந்தரி.

“வேறொன்றுமில்லை. கொழுப்புக் கூடிப்போச்சு கழுதைக்கு” என்ற சிரித்துக் கொண்டு கூறிய ராதா, எழுந்து அறை மூலையிலிருந்து வாஷ்பேசினில் வாய் கொப்பளித்து விட்டு வந்தாள்.

கோப்பி நன்றாகவே இருந்தது. “சும்மாவா? அம்மாவுடன்

கூடவே இருந்து பத்து வருஷங்கள் பயிற்சி பெற்றவாளயிற்றே. இந்த சுந்தரி? என நினைத்துக் கொண்டாள் ராதா.

சுந்தரி எட்டு வயதுச் சிறுமியாக அவ்வீட்டில் கால் வைத்தவள். இப்போது அவளுக்கு பதினெட்டு வயது. அவள் அவ்வீட்டில் வேலைக்காரப் பெண்தான். ஆனாலும் ராதாவுக்கு தங்கை மாதிரி.

காலையில் 'குட்மோர்னிங்' சொல்ல வேண்டும். இரவில் 'குட்நைட்' சொல்ல வேண்டும். மாலையில் சிறிது நேரம் ராதாவுடன் பட்மின்டன் விளையாட வேண்டும். இரவில் ராதாவிடம் பாடம் கேட்டுப்படிக்க வேண்டும். சுந்தரி வந்து சேர்ந்த ஆரம்ப நாட்களிலேயே இவைகளும் ஆரம்பித்தன.

இதெல்லாம் ராதாவோடு மட்டும் தான். தாய் சரஸ்வதிக்கு இவைகள் பிடிப்பதில்லை. "வேலைக்காரப் பெண்ணோடு அப்பிடி என்ன கொஞ்சல் இந்த ராதாவுக்கு வேற வேலை இல்லை" என முணு முணுப்பாள்.

2

சுந்தரி மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் படுவான்கரைப் பிரதேசத்துப் பெண். குடும்ப வறுமை காரணமாக நான்காம் தரக் கல்வியோடு பாடசாலை படிப்புக்கு முழுக்குப் போட்டவள். முதல் முதலாக தகப்பனுடன் ராதா வீட்டிற்கு

வந்தபோது அவர் சொல்லிக் கொடுத்தது போல் ராதாவை 'சின்னம்மா' என அழைத்தாள் சுந்தரி.

“இந்தா பார்! இந்த சின்னம்மா பெரியம்மா சங்கதியெல்லாம் அம்மாவுடன் வைச்சக்கோ. நமக்கு வேணாம். என்னை 'அக்கா' என்று சொல். அது போதும்” என்று கூறிய ராதாவை அந்த நிமிடத்திலிருந்து வெகுவாகப் பிடித்து விட்டது சுந்தரிக்கு.

சுந்தரி கலகலப்பான பெண். நிறம் கறுப்புத்தான் என்ற போதும் வசீகரமான முகமும் அகன்ற விழிகளும் கொண்டவள். சிரிக்கும் போது கன்னத்தில் விழும் குழி அவளுக்கு மேலும் அழகூட்டும். கிராமத்துப் பெண்களுக்கே உரிய சுறுசுறுப்பு, வாயாடித்தனம், குறும்பு எல்லாம் கொண்டவள். வீட்டில் சரஸ்வதி இல்லாவிட்டால் ராதாவும் சுந்தரியும் ஆளுக்காள் பொய்ச்சண்டை போடுவார்கள். ராதா தன்னைவிட எட்டு வயது சிறியவளான சுந்தரியுடன் சமவயதுத் தோழியுடன் பழகுவது போல பழகுவாள்.

மகளின் இந்தப் போக்கு தாய் சரஸ்வதிக்குத்தான் பிடிக்காதே தவிர தந்தை ரங்கநாதன் அவள் ஏழைகளை மதிப்பதையும் அன்பு காட்டுவதையும் உதவி செய்வதையும் உளமார பெரிதும் விரும்பினார்.

கோப்பியைக் குடித்த ராதா தலையணையைச் சற்று

உயர்த்திப் போட்டுக் கொண்டு சாய்வாகப் படுத்தவாறு இரவு வாசித்தபடி வைத்திருந்த ர.சு. நல்லபெருமாளின் 'எண்ணங்கள் மாறலாம்' நாவலை விட்ட இடத்திலிருந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

கதையில் வரும் டாக்டர் இந்திரகுமாரியின் நிலையைத் தன்னுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமலிருக்க அவளால் முடியவில்லை.

மீண்டும் கண்களை மூடிக் கொண்டவளாய் அண்மைக்காலச் சம்பவங்களை மனத்திரையில் ஓடவிட்டுக் கொண்டு அப்படியே படுக்கையில் கிடந்தாள் ராதா. சில சமயம் தன் மீதே கோபம் ஏற்படுகின்றது. மறுகணமே தன்மீது எந்தத் தப்பும் கிடையாது என்ற எண்ணமும் ஏற்படுகின்றது. அவ்வப்போது குழப்பமடைவதும் அதே வேகத்தில் தெளிவடைவதும் கொஞ்சக்காலமாக வாடிக்கையாகி விட்டது அவளுக்கு!

வெளியில் சுந்தரி யாருடனோ பேசுவது கேட்டது. யாராக இருக்கும் என எண்ணமிட்டவளாக காது கொடுத்துக் கேட்டாள், கண்ணனின் குரல்!

என்ன இத்தனை நேரத்தோடு வந்திருக்கிறார். என்ன விசயமாக இருக்கும்? என யோசித்துக் கொண்டு எழுந்து குளியலறைக்குச் சென்றாள்.

கண்ணனை உட்கார வைத்துவிட்டு ராதாவிடம் தகவல் சொல்ல வந்த சுந்தரி படுக்கையில் அவள் இல்லாதிருக்கவே “லீவு நாளெண்டா எட்டு மணியாகும் ராதாக்கா எழும்பிறதுக்கு. இப்ப கண்ணன் ஐயாட சத்தம் கேட்டு எழும்பிற்றா போல” என முணுமுணுத்தபடி குளியலறைப் பக்கம் போனாள். உள்ளே குளிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

கதவைத்தட்டி “அக்கா கண்ணன் ஐயா வந்திருக்கிறார். கெதியா குளிச்சிற்று வாங்க” என்றாள்.

“அவரை இருக்கச் சொல். கோப்பி போட்டுக் கொடு. நான் பத்து நிமிடத்தில் வந்திரரன்”

“சரியக்கா”

தண்ணீர் ஜில்லென்றிருந்தது. குளிக்கும் போது அத்தான் கண்ணனை நினைத்துக் கொண்டாள் ராதா.

எத்தனை கலகலப்பானவன் இந்தக் கண்ணன். இப்போதெல்லாம் வெகுவாக அமைதியாகி விட்டான். தனக்குள்ள ஒடுங்கிக் கொண்டவனாக திடீரென முதிர்ச்சி பெற்றவனாகத் தோற்றமளிக்கிறான்.

முன்னையக் கண்ணன் என்றால் அவனே வந்து கதவைத் தட்டி “டாக்டர்மமாவுக்கு ஸ்ஞானம் பண்ணி முடிய

நேரமாகுமா” என்பான். அல்லது “பாத்ரூமை நீயே குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டமாதிரி இருக்கே. மற்றவங்க குளிக்க எங்காவது ஆறு குளம் தேடிப்போக வேணும் போல” என்பான்.

தன்னால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் ஒரு இடியாக அவனது மனசில் இறங்கி விட்டிருக்கிறது. என்பது அவளுக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல.

என்ன செய்வது? நான் வேண்டுமென்று அப்படிச் செய்தேனா? அவரை வெறுத்து ஒதுக்கினேனா? அவர் மீது பழி ஏதும் சுமத்தினேனா? அப்படியெல்லாம் எதுவுமில்லையே? என தனக்குத்தானே சமாதானம் கூறியவளாக குளியலை முடித்துக் கொண்டு தன் அறைக்கு வந்தாள்.

வெள்ளை நிறத்தில் நீலப் புள்ளிகள் தெளித்த வொயில் சாரியும், நீல நிற பிளவுசும் அணிந்து தலைவாரி முடிச்சிட்டு சிறிது பவுடர்தடவி நீல நிற ஸ்டிக்கர் பொட்டு வைத்து முன் ஹாலுக்கு வந்தாள் ராதா.

3

கண்ணன் அன்றையப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனெதிரே வந்த ராதா ‘குட்மோனிங் அத்தான்’ என்றாள்.

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த கண்ணன் 'குட்மோனிங் டாக்டரம்மா' என்று சிரித்தவாறு கூறினான்.

'அதென்னத்தான் புதுசா டாக்டரம்மா'

"மஞ்சள் பூசிக் குளிச்ச முகமும் முடிச்சக் கொண்டையும் வொயில் சாரியும் உன்னை ஒரு கிராமத்து பெண்ணைத் தான் நினைவூட்டுகிறது. சில வேளை நீயே ஒரு டாக்டர் என்கிறதை மறந்திற்றையோ என்னமோ என்று தான் நினைவூட்டினன்."

"அப்போ டாக்டர் என்றால் மொடர்ன் டிரஸ்தான் உடுக்க வேணுமா?"

"இல்ல.... இப்பெல்லாம் உன் வயசுப் பெண்கள் ஜம்பர், ரீசேட், ஜீன்ஸ், ஸ்கினி என்றெல்லாம் என்னென்னமோ போடுதுகள். அதுதான் சும்மா பகிடிக்கு சொன்னன். அதுசரி.... என்ன எங்காவது போகவா?"

"ஒருக்கா ஆனைப்பந்திப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போக நினைச்சன். அதுதான் குளிச்ச கையோட சாரியைக் கட்டினன். ஞாயிற்றுக்கிழமை தானே? பெரிசா சனம் வராது. ஆறுதலாக கும்பிட்டிட்டு வரலாம்."

"ஓமோம்.... அதுசரி, மாமாவும், மாமியும் கலியாண வீட்டுக்கு

திருகோணமலை போறாங்களாமே? சுந்தரி சொன்னா. முந்தநாள் பின்னேரம் நான் வந்தபோது கூடச் சொல்லலையே? யார் வீட்டுக் கல்யாணம்?”

“நேற்றுத்தான் வெடிங்காட்டும் கடிதமும் வந்தது. அப்பாவோட கொழும்பில் வேலை செய்தவருடைய மகளுக்குத்தான் கல்யாணம். கட்டாயம் வரச் சொல்லி கடிதமும் எழுதியிருந்தார். அப்பாவுக்கும் மாகாண சபையில் பென்சன் சம்பந்தமாக ஏதோ அலுவலும் இருக்காம். அதனால் போறாங்க.”

“எப்பவாம் திரும்புவாங்க?”

“புதன்கிழமைதான் வாறதாக அப்பா சொன்னார். அப்பா அடிக்கடி திருகோணமலை போய் வந்தவர் தானே? ஆனா அம்மா முதல் முறையாக இப்பதான் போறா. அதனால் கோணைசர் கோவில், கன்னியா எல்லாம் போய்த்தான் வருவாங்க. அது இருக்கட்டும். நீங்க என்ன காலையிலேயே இந்தப்பக்கம்?”

“ஒரு குட் நியூஸ் ராதா!”

ஒருகணம் ராதாவின் குருதியோட்டம் எகிறிப் பாய்ந்தது போன்றதொரு உணர்வு. இருந்தும் எதையும் வெளிக் காட்டாமல் அமைதியாக “என்ன அத்தான் சொல்லுங்கள்”

என்று சாதாரணமாக கேட்பது போல கேட்டாள். ஐயலத் பற்றியதொரு நல்ல செய்திதான் சொல்லப் போகிறான் என்னும் எதிர்பார்ப்புடன்,

“எனக்கு அமெரிக்காவில் மேற்படிப்பு படிக்க ரெண்டு வருச ஸ்கொலர்ஷிப் கிடைச்சிருக்கு ராதா. இன்னும் முறையாக எனக்கு தகவல் வரவில்லை. மினிஸ்ரியில் வேலை செய்யிற என்ர பிரெண்ட் சுரேஸ் மூலமாக தகவல் கிடைச்சிது.”

“அடேயப்பா...! அமெரிக்காவில் ரெண்டு வருஷப் படிப்பா? சந்தோஷம் அத்தான். இது எத்தனை பெரிய சான்ஸ். உண்மையிலேயே நீங்க லக்கி தான்.”

“இவன் இங்க இருந்தா இவனைக் கல்யாணம் செய்யச் சொல்லி வீட்ல வற்புறுத்திக் கொண்டிருப்பாங்க. எங்காவது போய்த் தொலைஞ்சானெண்டா நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்கிற சந்தோஷம் தானே உனக்கு?”

“ஏன் அத்தான் இப்பிட்யெல்லாம் கதைக்கிறீங்க? நீங்க வெளிநாடு போய் படிச்சு பேரோடையும் புகழோடையும் இருப்பதில் எனக்கு சந்தோஷம் இல்லையா? என்னமோ உங்களை கல்யாணம் செய்ய நான் விரும்பல்லையே தவிர உங்கள் மேல நான் வச்சிருக்கிற அன்பிலையோ மரியாதையிலயோ ஏதாவது குறை கண்டீர்களா?” சொல்லும் போதே குரல் கம்மி அழுதேவிட்டாள் ராதா.

“சீ... இதென்ன கண்ணம்மா? உன்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா? சும்மா விளையாட்டுக்காக அப்பிடிச் சொன்னான். இதுக்கெல்லாம் போய் இப்பிடி அமுறதா?” பரிவுடன் கூறினான் கண்ணன்.

ராதா சங்கடமாகச் சிரித்தாள். அப்பா ரங்கநாதன் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே ராதாவை ‘கண்ணம்மா’ என்றுதான் கூப்பிடுவார். இவர் அவ்வாறு அழைக்கையில் அது அவரது ஆன்மாவிலிருந்து புறப்படும் பாசத்தின் மொழியாக அவளுக்குத் தோன்றும்.

கவிஞன் பாரதியின் மேல் கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக கண்ணம்மா என்கிறாரா? மருமகன் கண்ணனுக்கு மனைவியாகப் போகின்றவள் என்பதால் அப்பிடி அழைக்கின்றாரா? தன் கண்களைப் போல அருமையானவள் என்பதால் கண்ணம்மா என்கிறாரா? என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

ஆயினும் கண்ணன் அவளை கண்ணம்மா என அழைப்பது அபூர்வம். அதிலும் அண்மைக்கால சங்கடமான சந்திப்புகள் அவ்வாறு அழைக்க இடமளித்ததும் இல்லை.

அம்மா சரஸ்வதிக் கோ அப்படி அழைப்பது பிடிக்கவே பிடிக்காது. அந்தப் பெயரிலுள்ள இனிமையோ ஆழமான அன்பின் வெளிப்பாடோ புரியாமல் ‘இந்தக் காலத்துக்குப்

பொருத்தமான பேர்தானே ராதா. நான் எவ்வளவு ஆசையாக அவளுக்கு அனுராதா எண்டு பேர் வெச்சன். அத விட்டுப் போட்டு என்ன கண்ணம்மாவும், பொன்னம்மாவும் என்பாள் எரிச்சலுடன். சிறுவயதில் தன் மாமா போல ராதாவை கண்ணம்மா என அழைத்த கண்ணனை “இனிமேல் அப்பிடிக்கூப்பிடாதே மகன். அந்தப் பேர் வடிவில்லை” என்று சொல்லி அவனைத் தடுத்தவள் ராதாவின் தாய்.

இப்போது கண்ணன் உரிமையோடும் வாஞ்சையோடும் அவளைக் ‘கண்ணம்மா’ என அழைக்கவே அவளுக்கு மனசு இலேசாகிப் போனது. தன்மேல் கண்ணனுக்கு துளிக்கூட கோபமோ வருத்தமோ இல்லையென்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

“ராதா நீ எனக்கு ஒரு வாக்குறுதி தரவேணும். அதே சமயம் என்னைத் தப்பாகவும் நினைக்கக் கூடாது.” பிடிக்கையோடு கேட்டான் கண்ணன். “என்னத்தான் பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு...? என்ன என்று சொல்லுங்க. முடிஞ்சா கட்டாயம் செய்வன்.

“இல்ல ராதா நான் சீரியஸ் ஆகத்தான் கேட்கிறன். வாக்குறுதி தருவாய் தானே?”

“முதல்ல என்ன விசயம் என்று சொல்லுங்களன் பார்ப்பம்”

“ராதா நீ எவ்வளவு காலத்திற்கு இப்படியே இருக்கப் போகிறாய்? ஜயலத் காணாமல் போய் ரெண்டு வருசமாகுது. எந்தத் தகவலும் கிடைக்கிறதாக இல்லை. நானும் முடிஞ்சளவு விசாரித்துப் பார்த்தாச்சு. அவனைப்பற்றி முழு விபரமும் தெரியாமல் காதலிச்சிருக்கிறாய் முட்டாள் மாதிரி.”

“என்னத்தான் நீங்க? அவரைத் தெரியும். அவர்ர பேர் தெரியும். படிப்பிச்ச பள்ளிக்கூடம் தெரியும். அவர்ர குடும்ப விபரம் தெரியும். வேறென்ன?”

“அதெல்லாம் தெரியிறது முக்கியமில்லை. அவன் குணம் தெரிஞ்சிருக்க வேணும். அவன் எப்பிடிப்பட்டவன் என்று உனக்குத் தெரியாமல் போச்சே? எல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தா அந்தச் சிங்களவன் திட்டம் போட்டுத்தான் உன்னை ஏமாற்றிப் போட்டுப் போயிருக்கிறான்.”

“அத்தான் தயவு செய்து அவரின் இனத்தையோ மதத்தையோ பழித்துப் பேசாதீங்க. நான் அவர்ர இனத்தைப் பற்றியோ மதத்தைப் பற்றியோ நினைச்சிக் கூடப் பாக்கலை. அவரை ஒரு மனிசனாகத்தான் பாத்தன். அவரோட பேசிப் பழகியதிலிருந்து அவர் ஒரு உத்தமமான குணசாலி என்கிறதை என்னால் மனப்பூர்வமாக உணர முடிஞ்சிது.”

“சரி. சரி... உன்ர நினைப்புச் சரி. நீ அவன விரும்பினதும் சரி. ஆனா அவன் உன்னில அன்பு அக்கறை இருந்தவனாயிருந்தா சொல்லாம போனதும் சரி என்கிறாயா?”

“அதுதான் அத்தான் எனக்கும் புரியல்ல. சிலவேளை அவரை யாராவது மிரட்டி ஊரைவிட்டு போகச் சொல்லி இருப்பாங்களோ?”

“இந்தா பார் ராதா! உன்ர கற்பனைக் குதிரைய தாறமாறாக ஓட விடாத. அப்பிடிச் செய்யிற தென்றால் அதை நான்தான் செய்திருக்க வேணும். நான் அப்பிடியொன்றும் வில்லன் கிடையாது.”

“சீச்சீ... உங்களை நான் கனவிலகூட சந்தேகப் படல்ல அத்தான். அவர் ஒரு சிங்கள ஆளாக இருக்கிறதாலயும், இப்ப உள்ள நிலைமைல சிங்களம் படிப்பிக்கறதாலயும் இன ரீதியாக யாரும் மிரட்டியிருக்கலாம் தானே?”

“அப்பிடியெல்லாம் நடந்திருக்க கூடிய வாய்ப்பே இல்லை ராதா. சரி அப்பிடித்தான் நடந்திருந்தாலும் அவன் என்ன செய்திருக்க வேணும்? உன்னட்ட சொல்லியிருக்கவேணும் அல்லது போய் ஒரு கடிதம் போட்டிருக்க வேணும்.”

“சரி அத்தான் அதை விடுங்க. நீங்க என்னட்ட ஏதோ

கேட்க வேணும் என்றீங்களே என்ன அது? அதைத் சொல்லுங்க.”

“ராதா போனதெல்லாம் போகட்டும். அந்த ஜயலத் இனியும் வருவானென நீ நம்பிக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமே இல்லம்மா. ரெண்டு வருசம் முடிஞ்சி நான் வர்ரத்துக்கிடையில் ஜயலத்தை நீ தேடிக்கண்டு பிடிச்சி கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேணும். அல்லது நான் வந்ததும் நாம ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் செய்ய வேணும். சரிதானே ராதா நான் சொல்லுறது?”

“எனக்கென்னமோ அவர் எப்பிடியும் வருவார் என்கிற நம்பிக்கை இன்னும் இருக்கு.”

“உன்ர நம்பிக்கையைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்படுறன் ராதா. உன்ர நம்பிக்கை பலிக்கட்டும். அப்பிடி நடந்தா அதில் சந்தோஷப்படும் முதல் ஆள் நான்தான். என்னைச் சுயநலக்காரன் என்று நினைக்காதே. உனது சந்தோஷம், விருப்பம் தான் எனக்கு வேணும். உன் விருப்பம். எதிர்பார்ப்பு, நிறைவேறாமப் போனா மாமி மாமாவின் எதிர்பார்ப்பு என்றாலும் நிறைவேறட்டுமே ராதா? அந்த ரெண்டு பேரும் நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் நடக்க வேணும் என்று எத்தனை ஆவலாக இருக்காங்க என்று உனக்குத் தெரியும் தானே?”

“தெரியும் அத்தான்”

“நான் உன்னை சிறு வயதிலிருந்தே மனைவியாகக் கற்பனை பண்ணியவன். ஒரே வீட்டில் வளர்ந்து ஒரே பாடசாலையில் படிச்சு ஒரே தெருவில் விளையாடிக் கடைசியில் ஒரே துறையில் பட்டம் பெற்று ஒரே தொழிலைச் செய்யிறம். நாம ரெண்டு பேரும் ஆனா எங்கிருந்தோ வந்த யாரோ ஒருவனை நீ விரும்பினாய். அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள என்னால் முடியல்ல. ஆனா நான் அதைத் தாங்கிக் கொண்டவன். அதுக்குக் காரணம் நான் உன்மேல வச்சிருக்கிற அன்புதான். உன் சந்தோஷம் நிம்மதிதான் என்ற சந்தோஷமும் நிம்மதியும்.”

ராதாவுக்கு கண்ணன் கூறியதைக் கேட்டதும் கண்கள் பனித்தன. அவனது நல்ல மனசை நோகடிக்க வேண்டியதாய்ப் போச்சே என மனம் வருந்தினாள். அந்த வருத்தத்துடன் உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா அத்தான்? நான் உங்களுக்குச் செய்தது மிகப் பெரிய துரோகம். ஆனால் நான் வேணுமென்றெல்லாம் அப்படிச் செய்யல்ல. அது எனக்கு தவிர்க்க முடியாமப் போச்சு.”

“பரவாயில்லம்மா. அது எனக்குத் தெரியும். ஆனா நீ இப்பிடி இருக்கிறதையும் மாமா மாமி உன்னைப் பார்த்து கவலைப்படுவதையும் என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியல்ல. நீ எப்பிடையும் கல்யாணம் செய்யத்தான் வேணும்.

அது உன்னால் விரும்பப்பட்டு ஜயலத்தாக இருக்க வேணும். முடியாமப் போனா உன் அத்தான் கண்ணனாக இருக்க வேணும். இதுக்கு உன் வாக்குறுதி எனக்குத் தேவை.”

“அத்தான் உங்கட கற்பனையைச் சிதறடிச்ச வேற ஒருத்தரை விரும்பியபோதும் இன்னமும் அவரையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிற போதும் எனக்காகக் கவலைப்படவும் என்னைக் கல்யாணம் செய்ய நினைக்கவும் கூடிய உங்கள் பெருந்தன்மைக்கு முன்னால் நான் அப்பட்டமான சுயநலக்காரி. என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க. இந்த இரண்டு வருசத்துக்குள்ள ஜயலத் கிடைக்காமல் போனா நீங்க சொல்கிற மாதிரி உங்கட நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொள்ளன்.” குரல் பிசிறடித்தது ராதாவுக்கு.

இந்த வாக்குறுதியை ராதா முழுமனத்தோடு தரவில்லை என்பதை கண்ணன் உணராமல் இல்லை. இருந்தும் அவளது கரங்களைப்பற்றி “தாங்யு ராதா தாங்யு சோமச். இருந்தாலும் சொல்றன் ராதா. உன் ஜயலத் உனக்கு கிடைக்க வேண்டும். நீ சந்தோஷமாக வாழ வேண்டும். இப்படியானதொரு வாக்குறுதியை உன்னிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டதற்கு என்னை மன்னிச்சுக்கோ. இப்படி நான் கேட்டதற்கு என்மேல் கோபமொன்றுமில்லையே?”

“இல்லத்தான். சத்தியமாக உங்கமேல எந்தவிதமான கோபமும் இல்லை.”

சூழ் நிலையின் அசாதாரண நிலைமையை இயல்புக்குக் கொண்டு வர விரும்பிய ராதா, “அதுசரி! உங்கள் அமெரிக்கப் பயணம் எப்போ?” என்று கேட்டாள்.

“இன்னும் ஒன்றரை மாதத்தில் புறப்பட வேண்டி வரலாம் என அறிஞ்சன். அதுக்கிடையில் நிறைய வேலைகள் செய்ய வேண்டி இருக்கும்.”

“மத்தியானம் இங்க சாப்பிடுங்கள் அத்தான். இன்றைக்கு உங்களுக்கு லீவுதானே?”

“லீவுதான். இன்றைக்கு குவாட்டஸ்ல ஒரு பார்ட்டி நம்மட காண்டிபனுக்கு முதற் குழந்தை கிடைச்சதுக்காக லஞ்ச தாறான். நான் அங்க சாப்பிடுறன்.”

“அப்பசரி.”

“சரி”

“நான் பிறகு வந்து மாமா மாமியைச் சந்திக்கிறன் வரட்டுமா?”

“சரி”

அங்கிருந்து கண்ணன் புறப்பட்டுப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ராதாவின் வாய் “கண்ணன் அத்தான்

ஒரு ஜெம்” என முணுமுணுத்துக் கொண்டது.

4

அது அமைதியும் அழகும் செழிப்பும் கொண்ட ஒரு தென்னந்தோட்டம். எந்த நேரமும் சிலுசிலுவென்ற காற்று ஒரு புறம். ஆர்ப்பரிக்கும் கடலோசை. வாகன இரைச்சல்களோ, தொழிற்சாலைகளின் பேரொலிகளோ சனங்களின் ஆரவாரங்களோ இல்லாத அந்த மௌனப் பிரதேசத்தில் சுற்றி வரத் தென்னை மரக்கீற்று மிளநீருமான சூழலில் அமைக்கப்பட்ட அழகிய சிறு வீட்டில் சிந்தனையோடு படுத்துக் கிடக்கிறான் ஜயலத்.

அந்த வீடு ஒரு ஆச்சிரமம் போல மூங்கில்களினாலும், பலகைகளினாலும் வடிவமைக்கப்பட்டு தென்னங்கிடுகளினால் கூரையிடப்பட்டிருந்தது. வீட்டைச் சுற்றி அழகிய பூந்தோட்டம். ரோஜாவும், மல்லிகையும், செவ்வரத்தையும் மயில் கொன்றைகளுமாக வீட்டின் சுற்றுப்புறத்தை வண்ணமயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

அங்கு தங்கியிருந்த ஜயலத்திற்கு எந்தவிதமான குறையுமில்லை. அவனைப் பரிவுடன் கவனிக்கவும், வேளாவேளைக்கு விதம்விதமாக சமையல் செய்யவும் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி. எடுபிடி வேலைகளுக்காக ஒரு சிறு பையன். நேரத்திற்கு குளிப்பு சாப்பாடு, பொழுது போக்கிற்கு வானொலி.

இடைஇடையே வந்து அவனை நலம் விசாரித்து உரையாடிச் செல்லும் தொழிலதிபர் கார்த்திகேயன். அவருடன் வந்து மென் மழலை கொட்டிச் செல்லும் அவனது செல்ல மகள் நிலூக்கா. இப்படியாக அவனுக்கு பொழுதுகள் கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவனது மகள் வந்து போகும் ஒவ்வொரு தடவைகளிலும் அம்மாவை விசாரிக்காமல் போவதேயில்லை. அந்தப் பிஞ்சு தன்னால் எவ்வாறெல்லாம் ஏமாற்றப்படுகின்றதென்பதை எண்ணியெண்ணி மனம் குமைவான் ஐயலத். அவனுக்கு இதயத்தை பிழிகிறாற்போல் வலிக்கும்.

அவனுக்கு விழிகளில் ஒளி இல்லை. மனசில் அமைதியில்லை. அடிக்கடி அவனது உதடுகள் “ராதா மாவ சமாவென்ன” என முணுமுணுக்கும் ஆம்! இந்த நிலையில் தன்னை மன்னிக்குமாறு மானசீகமாக ராதாவிடம் வேண்டுவதை தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை.

ராதா என்னும் இனிய பெண்ணின் வாழ்வில் குறுக்கிட நேர்ந்த விதியை எண்ணி மனம் வருந்துவான் ஐயலத். சிறப்பாக ஒரு எதிர்காலம் அமைய இருந்த ஒரு நல்ல பெண்ணின் மனசு கலைய தான் காரணமாகி விட்ட குற்ற உணர்வு அவனை வதைத்தது. ஏற்கனவே முடிவு செய்தபடி அவளது வாழ்க்கை அமைந்து அவள் சந்தோஷமாக வாழவேண்டுமென்று மனசாரப் பிரார்த்தித்துக் கொள்வான் அவன்.

கல்லடியில் தான் தங்கியிருந்த வாடகை வீட்டிற்கு தன்னைத் தேடிச் சென்று அவள் எப்படி ஏமாந்திருப்பாள் என்னவெல்லாம் நினைத்திருப்பாள் என யோசிக்கும் போது மிகவும் வேதனைப்படுவான். மறுகணம் அவள் என்னவாவது நினைத்துக் கொள்ளட்டும். தன்னை ஒரு நம்பிக்கை துரோகி ஏமாற்றுக்காரன் என எண்ணித் திட்டட்டும். பரவாயில்லை. எப்படியாவது அவள் தன்னை வெறுத்து மனசுமாறி அவள் திருமணம் செய்து நிம்மதியாக வாழ வேண்டும் என நினைப்பான். ராதா தன்னை வீட்டில் வந்து பார்த்து தான் அந்த வீட்டை விட்டுச் சென்றவிட்டதை அறிந்ததும் தன்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாள்? மனசை மாற்றிக் கொண்டிருப்பாளா? இல்லாவிட்டால் இன்னும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பாளா என்றும் யோசிப்பான் ஜயலத்.

அவள் ஒரு அன்பானவள். நல்ல சிந்தனை கொண்டவள். பிடிவாதக்காரி. அதே சமயம் மென்மையானவள். எத்தனையோ கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்த என்னையே தனது அன்பால் திசைமாறச் செய்தவள். அவளுக்கு மனசளவில் என்னைப் பிடித்திருந்தபோதும் அவளருகில் நிற்கக் கூடத் தகுதியற்றவன் நான். அவளைவிட்டு விலகிட நான் எடுத்த முடிவு மிகச் சரியானதுதான் எனத் தன் மனசுக்கு ஆறுதல் கூறிக் கொள்வான் அவன்.

சிறுவயதிலிருந்தே ஓரே வீட்டில் ஒன்றாக வளர்ந்த காரணத்தால் கண்ணன்மேல் காதலும் ஈடுபாடும் ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக அவளுக்கு அன்பும் மரியாதையுமே ஏற்பட்டிருப்பதற்கு உளவியல் சார்ந்த காரணங்கள் உண்டென்பதை அவன் அறிவான். அவளைவிட ஆறு வயது கூடியவனான கண்ணன் தன் சிறுவயதில் பெரியவர்கள் தமக்குள் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டபடி ராதாவைத் தன் மனைவியாக வரித்துக் கொண்டு அதே உணர்வுடன் வளர்ந்ததிலும் தவறில்லை என்பதும் ஐயலத்துக்கு புரிந்த விடயம்தான்.

தான் இடை நடுவில் குறுக்கிடாதிருந்தால் ராதா எந்த மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கும் இடமாளிக்காமல் கண்ணனை மணந்திருப்பாள். என்னதானென்றாலும் அவள் கண்ணனுக்குரியவள். அவனையே அவள் மணக்க வேண்டும். அதுவே நியாயம். இப்படியெல்லாம் தனக்குள்ளே சிந்திப்பதும் தனக்குள்ளே தீர்ப்புக்கூறிக் கொள்வதும் அவனால் தவிர்க்க முடியாதிருந்தது.

5

ராதாவை ஐயலத் முதன் முதலாக சந்தித்ததே ஒரு விசித்திரமான அனுபவம். தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அந்த நிகழ்வை மனக்கண்முன் கொணர்ந்து ஒவ்வொன்றாக நினைத்துப் பார்ப்பான் ஐயலத். அப்போது அவனது விழி முடிய முகத்தில் கூட ஒரு பரவசம் தோன்றி மறையும்.

கிழக்கிலங்கையின் எழில் கொஞ்சம் இடங்களில் ஒன்றுதான் கல்லடிக் கடற்கரை. 'சிலோன் மெரீனா' என வர்ணிக்கப்படும் மிக விசாலமான அழகிய மணற்பிரதேசம். ஒரு பிற்பகல் வேளையில் கடற்கரையில் உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான் ஜயலத். அவன் ஒரு ஜனரஞ்சக சிங்கள எழுத்தாளன். கதையின் கருவை மனசிலே சுமந்து தன் இரண்டரை வயது மகள் நிலூக்காவை தோளிலே சுமந்து கடற்கரையில் வந்து எழுத உட்கார்ந்தானென்றால் கதையின் வரிகள் அலை அலையாக பேனா முனையில் கரையொதுங்கும் அவனுக்கு.

அப்பாவுக்கு நன்றாக எழுதுவதற்கு கடற்கரை என்றால் மகளுக்கு குதூகலமாக விளையாடக் கடற்கரை. வழக்கம் போல அவன் தீவிரமாக எழுதிக் கொண்டிருக்க நிலூ விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தை மணலை அள்ளி விளையாடுவதும் தான் கொண்டுவந்த சிறு சிறு பிளாஸ்டிக் கிண்ணங்களில் மணலை நிரப்புவதும் மண்பிட்டு செய்வதும் கடற்கரை மணலில் திரியும் சிறு நண்டுகளை பிடிக்க துரத்தி ஓடுவதும் கடற்கரையை ஒட்டிச் செல்லும் கிறவல் பாதையால் வாகனங்கள் செல்லும் போது கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்வதுமாக இருந்தாள்.

அடிக்கடி குழந்தையைக் கவனித்தபடி எழுதும் அவன் சில சமயம் எழுதுவதை விட்டு விட்டு குழந்தையின் குதூகலத்தையும் குறும்பையும் ரசித்தபடி உட்கார்ந்திருப்பதும் உண்டு.

பின் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மீண்டும் எழுதுவான். அவ்வாறு எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது “தாத்தி..... அம்மி அவில்லா மகே அம்மி அவில்லா” எனச் சத்தமிட்டபடி குழந்தை நிலூா ஓடுவதையும் குழந்தையை நோக்கி சிரித்தபடி ஒரு பெண் வந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்ட ஜயலத் குழப்பமடைந்தான்.

யாரோ ஒரு பெண்ணைத் தன் தாயென நினைத்துக் கொண்டு ஓடுகிறதே இந்தப் பிள்ளை என எண்ணியவனாக எழுதிய தாள்களை சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு அவர்களை நோக்கிச் சென்றான் ஜயலத்.

ஜயலத் அவர்களுக்கருகில் போய்ச் சேருவதற்குள் அந்தப் பெண்ணின் நீட்டிய கரங்களுக்குள் சிறைப்பட்ட குழந்தையை அவள் வாரியணைத்துத் தூக்க அவளின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியால் திணறிச்சிரித்துக் குதூகலித்தபடி அவளின் கன்னத்தில் மாறிமாறி முத்தமிடுவதையும் குழந்தையின் அன்புத்திக்குழக்காடலில் திகைத்துப் போன அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டவளாக அவளும் குழந்தைக்கு முத்தமிடுவதையும் கண்டு பிரமை

பிடித்தவனாக சில நிமிடங்கள் மௌனித்த ஜயலத் சுய நினைவு வந்தவனாக அவர்களை நெருங்கினான். அவனுக்கு தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

உயரத்தில் - நிறத்தில் - முகத்தோற்றத்தில் - சுருண்ட அடர்த்தியான கேசத்தில் அகன்ற விழிகளில் அப்படியே தன்மனைவியைப் போல - குளோனிங் முறையில் உருவாக்கப்பட்ட பெண்போல இருந்தாள் அவள்.

இப்படியும் இருக்குமா? ஒருவரைப் போல பலர் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

அவனும் அப்படியான உருவ ஒற்றுமையுள்ள சிலரைப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் இப்படி அச்ச அசலாக யாரையுமே கண்டதில்லை. இரட்டைப் பிறவிகளில் கூட இந்த மாதிரி ஒரு ஒற்றுமை இருப்பது அபூர்வம் என வியந்தான் அவன்.

வித்தியாசம் என்றால் தன் மனைவி 'ஓசறி' எனப்படும் சிங்கள முறையில் சாரி கட்டுவாள். இவள் சாதாரணமாக தமிழ் பெண்கள் கட்டும் விதத்தில் சாரி கட்டியிருந்தாள். அவள் பொட்டு வைப்பதில்லை. இவள் பொட்டு வைத்திருந்தாள். ஆக அவை புற வித்தியாசங்கள்தானே என எண்ணினான்.

அவர்களுக்கருகில் பேச நாவெழாது விக்கித்து நின்றவனை குழந்தையின் பேச்சு சுய நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது.

“தாத்தி! மே வலன்ன, மகே அம்மி அவில்லா” தந்தையிடம் தகவல் சொல்லிய குழந்தை,

“கோ அம்மே மல்லி பபா?” என்று கேட்டது.

குழந்தையின் கேள்விக்கான பதில் தெரியாமலும், எதுவும் பேசாமல் நிற்கும் தந்தையின் மௌனம் புரியாமலும் குழப்பமடைந்தாள் அந்தப் பெண்.

அவன் தன் தவறை உணர்ந்தவனாக “என்னிய மன்னிச்சுக்கோங்க மேடம். கொளந்த பண்ண தப்புனால நாம கொஞ்சம் கொளப்பமாகிப் போனது” என்றான் கொச்சைத் தமிழில்.

இவன் ஒரு சிங்கள மனிதனாக இருப்பான் என்பதை குழந்தை சிங்களம் பேசியதில் ஏற்கனவே அவள் யுகித்திருந்தாள்.

“குழந்தை தப்பேதும் பண்ணல. ஒரு ஆளைப்போல ஏழு பேர் இருப்பாங்களாம். அதுபோல நானும் உங்க மனைவியைப் போல இருக்கிறேனாக்கும். அதுதான் உங்கள் மகள் குழம்பி விட்டாள்.”

“ஆமா மேடம். ஒரே அச்ச. ரெட்டைப் பொண்ணுங்க போல”

“அப்பிடயா? அதுசரி.... நான் வர்ர போது ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தீங்களே என்ன அது?” அவன் கையிலிருந்த தாள்களை சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டாள்.

“அதுவா....? அது வந்து ஒரு கதய். நாம ஒரு லேக்கக்கயெக். அப்படின்னா கதய் எல்லாம் எழுதுற ஆளு.”

“என்ன கதை அது”

“கதய் பேரு நில் முகுதே ஹந்த நங்கலா”

“அப்படியானா நீலக்கடலின் சந்திரோதயம் என்று வரும் இல்லையா?”

“ஆமா. அதேதான் ஒங்களுக்கு நல்லாவே சிங்களம் தெரியுது”

“கதைக்கப் பேச நல்லாவே தெரியும். ஆனா எழுத வாசிக்கத் தெரியாது”

“பரவா இல்லே. பேச முடிஞ்சா மிச்சம் நல்லம். நீங்க சிங்கள பேசறது. நாம தெமள பேசறது சண்டை போறது. ஒத்துமை வாறது”

‘அது சரிதான்’

“ஆமா நீங்க எங்க இருக்கீங்க? ஓங்கட பேரு என்ன?”

“நான் மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிட்ட இருக்கிற சூரியா லேன்ல இருக்கிறன். பேர் ராதா. நீங்க எங்க இருக்கிறீங்க?”

“நாம கல்லடியில் வீடு ஒன்று எடுத்துக்கிட்டு இருக்கிறது. நம்ம பேரு ஐயலத். நமக்கு வின்சன்ட் ஸ்கூல்ல சிங்கள படிச்சக் குடுக்கிற வேல. அது வந்து.... டீச்சர் வேல”

“அப்பிட்யா? உங்களைச் சந்தித்தது சந்தோசம். நீங்கபோய் எழுதுங்க. குழந்தை என்கூட கொஞ்ச நேரம் இருக்கட்டும்.” என்று கூறியபடி சற்றுத் தூரத்தில் நிறுத்தியிருந்த தன் காரை நோக்கி குழந்தையுடன் சென்றாள் ராதா.

அவன் எழுதுவதற்காக தான் ஏற்கனவே உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றான்.

குழந்தையுடன் கார் அருகில் சென்ற ராதா கார்க் கதவைத் திறந்ததும் குழந்தை காருக்குள் தாவினாள்.

காருக்குள் இருந்த சொக்லேற் ஒன்றை குழந்தைக்கு கொடுத்தாள் ராதா. அது மழலையில் என்னவெல்லாமோ பேசினாள். பெயரை கேட்ட போது “நிலுப்பா” என்றாள்.

ராதாவுக்கு சிங்கள மொழியில் எழுத வாசிக்கத் தெரியாத போதும் ஆற்றொழுக்காகப் பேச வரும். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவள் கற்றபோது அவளுக்கு நிறையவே சிங்கள நண்பிகள் இருந்தனர். தவிரவும் தனிச்சிங்களப் பிரதேசமான ராகம வைத்தியசாலையில் அவள் பணிபுரிந்ததால் அவளது சிங்களப் பேச்சுத் திறன் மேலும் கூடியிருந்தது.

ஆயினும் நிலு பேசிய மழலைச் சிங்களத்தின் அர்த்தம் அவளுக்கு புரியவே இல்லை. இருந்தபோதும் நிலுவின் தாயார் பிரசவத்திற்காகத் தாய் வீடு சென்றிருப்பதையும் ஒரு தம்பிப் பாப்பாவை எதிர்ப்பார்த்து இந்த நிலு அக்கா காத்திருப்பதையும் ஓரளவு ராதாவால் யுகித்துக் கெள்ள முடிந்தது.

ராதா சிறிது நேரம் குழந்தையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். பேசிக் கொண்டிருந்தாள் என்பதை விட குழந்தை பேசியதைக் கேட்டு கொண்டிருந்தாள் என்பதே பொருந்தும். மொலு மொலுவென்று அத்தனை பேசியது குழந்தை.

திடீரென 'அபி செல்லம் கறமுத' என விளையாட அழைத்தாள் நிலு.

ராதா சரியெனத் தலையசைக்க காரிலிருந்து இறங்கி குடுகுடுவென்று ஓடிச் சென்று தந்தைக்கருகில் இருந்த

சிறிய பையை எடுத்துக் கொண்டு வந்து மணலில் கொட்டினாள் நிலு. சிறு சிறு பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்கள் வந்து விழுந்தன. ராதாவும் அருகில் வரவே இருவரும் உட்கார்ந்தனர்.

மேல்பக்கமாக இருந்த காய்ந்த மண்ணை ஒதுக்கி விட்டு ஈரமண்ணை பாத்திரத்தில் நிரப்பி மண்பிட்டுச் செய்ய ஆரம்பித்த நிலு ராதாவுக்கு ஒரு கிண்ணத்தைக் கொடுத்து தான் செய்வது போல செய்யுமாறு கூறினாள்.

ராதாவும் அதே போல் மண்பிட்டுச் செய்யவே அதைப் பார்த்து கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்தாள் நிலு.

இருவரும் சிறிது நேரம் மணலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். நேரம் ஆறுமணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்குப் போக நினைத்த ராதா குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டு ஜயலத்திடம் சென்றாள்.

குழந்தையை அவனிடம் விட்டு விட்டு போக எத்தனித்தவளை அது போக விடுவதாக இல்லை.

“நிலு அபி பஸ்ஸ யமு” எனக் கூறியபடி குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு கடலோரத்திற்குச் சென்றான் ஜயலத்.

கரையில் நின்று அலைவரும் போது நிலுவின் கால்கள்

நீரில் நனையுமாறு தூக்கிப்பிடிப்பதும் அலை போன பின் ஏந்தி வைத்துக் கொள்வதும் அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அலை வரும்போது கூச்சலிட்டு ஆர்ப்பரிப்பதும் அலை போன பின் பொய்யாக அழுவதும் ஜயலத்திற்கும் பிடிக்கும். அந்த நிலையில் கரைக்கு வர விடவே மாட்டாள்.

அப்படிப்பட்ட நிலை அழுது திமிறிக் கொண்டு ராதாவை நோக்கி ஓடினாள்.

ஜயலத்திற்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. அவனது சங்கடத்தைப் புரிந்து கொண்ட ராதா, “அதனாலென்ன மிஸ்டர் ஜயலத், நீங்களும் என்னோட வாங்க உங்கள் வீட்ல விட்டிட்டு போறன்” என்றாள்.

வேறு வழியின்றி அவன் குழந்தையுடன் காரில் ஏறிக் கொள்ள கார் புறப்பட்டது. மிகக் குறைந்த வேகத்தில் காரை ஓட்டிச் சென்ற ராதா “எங்கே சார் வீடு” என்று கேட்டாள்.

“கல்லடிப்பாலம் வாரத்துக்கு முன்னால நிப்பாட்டுங்க. நாம அப்பிடயே நடந்து போக ஏலும்.”

“ஏன் சார் நான் உங்க வீட்டுக்கு வரக்கூடாதா. வீட்டுல கொண்டு விடுறன். இடத்தைச் சொல்லுங்க”

“இல்ல ஒங்களுக்கு கரச்சல் தானே? அதுதான்.... ஆ.... இந்த ரோட்டுதான். இதால திரும்பினா சரி”

கிழக்குப் பக்கமாக செல்லும் ஒரு கிறவல் பாதையை அவன் காண்பிக்க கார் திரும்பியது.

கார் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது இடையிடையே குழந்தைதான் பேசிக் கொண்டேதே தவிர அவர்கள் எதுவும் பேசவில்லை. கொஞ்சம் கூட வித்தியாசம் இல்லாமல் ஒரே அச்சில் வார்த்தெடுத்தது போல் தோற்றத்தில் தன் மனைவியின் சாயலில் இருக்கும் இந்தப் பெண் சினிமாக்களிலும் கதைகளிலும் வருவதுபோல இரட்டைப் பிறவிகளாக இருப்பார்களோ. ஒருத்தி தமிழ் வீட்டில் வளர மற்றவள் சிங்கள வீட்டில் வளர்ந்தவர்களோ? என்றெல்லாம் பலவாறாகச் சிந்தனை செய்து கொண்டு வந்தான் ஜயலத்.

ராதாவோ வேறு விதமாகச் சிந்தனை செய்தாள். ஜயலத்தின் மனைவி குழந்தை பெற்றுக்கொண்டு வந்ததும், திடீரென்று ஒரு நாள் அவள் முன்னால் வந்து நின்று அசத்த வேணும். இது பற்றி ஜயலத் அவன் மனைவியிடம் சொல்லாமலிருக்க மாட்டான். சொன்னாலும் பரவாயில்லை. நேரில் தன்னைக் காணும் போது எத்தனை த்ரில்லாக இருக்கும். மனசுக்குள் கற்பனை செய்து ரசித்தாள்.

“இதுதான் நம்ப வீடு” அவன் காட்டிய ‘கேற்றடியில் கார் நின்றது.

அவளுக்கு நன்றி கூறிய ஜயலத் காரிலிருந்து இறங்கி முன் சீற்றில் இருந்த குழந்தையைத் தூக்க கைகளை நீட்டினான் அது ராதாவையும் பிடித்து இழுத்தது. கீழே இறங்கும் படி கேட்டது.

அவனுக்கு மேலும் சங்கடம்.

“உங்க மகள் விடமாட்டா போலிருக்கே? எனக்கும் நேரமாகுது. சரி பரவாயில்லை” எனக் கூறியவளாக காரிலிருந்து இறங்கினாள். அவள் காரை விட்டு இறங்குவதைக் கண்ட ஜயலத் முன்னே சென்று கதவைத் திறந்தான்.

சிறிய வீடுதான். அவனுக்குப் பின்னால் வீட்டிற்குள் நுழைந்த ராதா அப்படியே திகைப்படைந்தவளாக நின்றாள்.

06

உள்ளே நுழைந்த ராதாவுக்கு கண்ணில்பட்டது தன்னைப் போலவே உருவ ஒற்றுமையுள்ள ஒரு படம்! அது அவனது மனைவியின் படம் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் ஒற்றைரோஜா செருகப்பட்டு பிறப்பு இறப்பு தேதிகளுடன் அந்தப்படம் இருக்கவே அவளுக்கு கடற்கரையில் குழந்தை கூறிய அரைகுறை மழலைக் கதையின் புரியாத பகுதிகள் புரிந்தன. படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அப்படியே நின்றவளின் மௌனத்தை ஜயலத்தின் குரல் கலைத்தது.

“அவ எட்டு மாசம் முந்தி தன் ரெண்டாவது கொளந்தையப் பெத்துக்க அவங்க அம்மா வீட்டுக்கு போனப்ப ரெயின் குண்டு வெடிப்பில் மாட்டிக் கிட்டு செத்துப்போனா. அவ கூடப்போன அவ அம்மா தங்கச்சி எல்லாமே செத்துப்போனது” அவனது குரல் கரகரத்தது.

“அப்போ இந்த வீட்ல குழந்தையோட தனியாக இருக்கிறீர்களா?”

“இல்லே நம்ம தங்கச்சி நம்மோட இருக்கா. இன்னம் ஒரு பொடியனும் எங்ககூட இருக்கான்.”

“நீங்க சொல்றமாதிரி இங்க யாரையும் காணவில்லையே?”

எங்ககூட இருக்கிற பையன் தெமள, அவருக்கு தெமள சினிமா பார்க்க விருப்பம் சொல்லி நங்கிகூட சாந்தி தியேட்டர் போறாங்க.

உள்ளே போன ஐயலத் சில நிமிடங்களில் கையில் தேநீருடன் வந்து “பிளாஸ்கில நங்கி வைச்சிருக்கா. குடிங்க மேடம்” என்று சொல்லியபடி அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு பீடிங்கப்பில் கொண்டு வந்த தேநீரைக்குதைக்குத் கொடுத்தான். மீண்டும் உள்ளே போன அவன் தனக்கான தேநீருடன் வந்து அவளெதிரில் உட்கார்ந்தான்.

“ஏன் மேடம்! நீங்க யாரு? எங்க இருக்கீங்க? என்ன பண்ணீங்க? எதுவுமே சொல்லலியே?”

“ஏன் பீச்சு வச்சி சொன்னேனே?”

“ஆமா சொன்னீங்க. அப்போ ரொம்ப குழப்பமாகிப் போச்சு. நீங்க என்ன சொன்னீங்கன்னே நினைவில்லே.”

“என் பெயர் அனுராதா. மட்டக்களப்பில் அம்மா அப்பாவோட இருக்கிறேன். ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யிறேன். நேரம் கிடைக்கிறபோது அடிக்கடி பீச்சுக்கு வருவன். சரி நல்லா நேரமாயிற்று. நான் வீட்டுக்குப் போக வேணும். பாப்பா அழுமோ தெரியாது. என்ன பண்ணுது.”

“நான் நிலுவை உள்ளே எடுத்துக் கிட்டுப் போறன் நீங்க போங்க ரொம்ப நன்றி.”

குழந்தைக்கு வேறு சட்டை மாற்றுவதாகச் சொல்லி உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் ஜயலத்.

சுவரில் தொங்கிய சித்ரா மயூரியின் படத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு புறப்பட்டுச் சென்றாள் ராதா.

குறுக்கு ரோட்டிலிருந்து மெயின் ரோட்டை அண்மிக்கும் சமயம் இருபது வயது மதிக்கக் கூடிய ஒரு அழகான பெண்ணும் பதினொன்று பன்னிரண்டு வயதுக்குட்பட்டவனாக ஒரு சிறுவனும் அவசர அவசரமாக காரைக் கடந்து சென்றனர். ஐயலத்தின் தங்கையும் வேலைக்கார பையனும் தான் அவ்விருவரும் எனப் புரிந்த போதும் நேரமாகி விட்டதால் காரை நிறுத்தி அவர்களுடன் பேச ஏற்பட்ட விருப்பத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு காரை நிறுத்தாமலேயே சென்றாள்.

வீடு வந்த ராதாவுக்கு அந்தக் குழந்தையின் அழகு கண்ணுக்குள்ளும் தன்னைத் தாயென எண்ணி அது பேசிய பேச்சுக்கள் காதுக்குள்ளுமாய் இருக்க, அவனது மனைவியின் சாயலில் தான் இருக்கும் நிலையை எண்ணி ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஓரளவு உருவ ஒற்றுமை மேலோட்டமாக இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்த ஒற்றுமை மிக அதிசயமாக இருந்தது. கண்களின் அமைப்பு, புருவங்கள், நெற்றி, தலைமுடி எல்லாமே ஒரே மாதிரி. எந்த வேலையை செய்தாலும் அம்மூவரின் முகங்களே கண்ணுக்குள் மாறி மாறி நிழலாடியது.

தான் புறப்பட்டு வந்த பின் சட்டை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்த குழந்தை தன்னைக் காணாது அழுது ஆர்ப்பாட்டம் எண்ணியிருக்கும். பாவம் அந்தக் குழந்தை எனக் குழந்தைக்காகப் பரிதாபப்பட்டவள் குழந்தையைச்

சமாதானப்படுத்த ஜயலத் மிகவும் சிரமப்பட்டிருப்பார் என அவனுக்காகவும் கவலைப்பட்டாள்.

முற்று முழுதாக அவ்விருவரின் நினைவுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவளாய் அன்று இரவு நெடு நேரம் வரை தூக்கம் தொலைந்தவளாய் படுக்கையில் புரண்டு கிடந்து விட்டுத்தான் நித்திரையானாள் ராதா.

அதிகாலையில் அந்தக் குழந்தை தன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு “அம்மா.... அம்மா” என்று திணறுவது போன்ற பிரமையில் கண் விழித்தாள். அவளையறியாமலேயே தன் கழுத்தை தடவிக் கொண்டாள் அவள்.

இன்று பிற்பகல் ஜயலத்தின் வீடு சென்று குழந்தையைப் பார்த்து விட்டு வந்தாலென்ன? எனத் தோன்றிய எண்ணத்தைச் சடுதியாகவே மாற்றிக் கொண்டாள் ராதா.

அவள் அங்கு போவது ஜயலத்திற்குச் சங்கடமாக இருக்கும். குழந்தையின் ஏக்கத்தை அவ்வப்போது கிளறி அதன் மனசை நோகடிப்பதாக இருக்கும். எனவே அந்தப் பக்கமே போகக்கூடாது. ஏன் பீச்சுக்கே போகக் கூடாது என்றெல்லாம் எண்ணினாள்.

எந்த விடயமானாலும் தாயிடம் மனம் விட்டு கதைக்கும் ராதாவுக்கு இந்த விடயம் பற்றி ஏனோ கூறத் தோன்றவில்லை.

அவளே அந்த விடயத்தை வலுக்கட்டாயமாக மறந்து விட எண்ணினாலும் குழந்தையினதும் ஜயலத்தினதும் நினைவுகள் அத்தும்றி அவள் மனசில் இடம் பெறுவதை அவளால் தவிர்ந்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

07

மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலையின் வழக்கமான சனக்கூட்டம் நிறைந்த காலை நேரப் பரபரப்பு. சிகிச்சை பெற வருவோரும், நோயாளிகளைப் பார்க்க வருவோரும் வைத்தியசாலை ஊழியர்களுமாக ஏகப்பட்ட சனக்கூட்டம்.

அது மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள பிரதான வைத்தியசாலை என்பது மட்டுமல்லாது கிழக்கின் நாலா புறங்களிலிருந்தும் சிகிச்சைக்காக மக்கள் வருவதுண்டு. அதனால் எந்நேரமும் வைத்தியசாலை பரபரப்பாகவே காணப்படும். அதிலும் காலை, மதிய நேரங்களில் மிக அதிகம்.

தன்னிடம் ஒவ்வொருவராக வந்த நோயாளிகளுக்கு பரிசோதனை செய்து மருந்து எழுதிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் டாக்டர் அனுராதா.

அங்கு வரும் பெரும்பாலான நோயாளிகள் அவளை 'ராதாம்மா' என்றே அன்பாக அழைப்பது வழக்கம். அவளின்

ஆறுதலான வார்த்தைகளும் அன்பான பரிசோதனையும் இதமான ஆலோசனைகளும் மக்கள் மத்தியில் மிகவும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தன.

“ராதாம்மா குழல் (ஸ்டெதஸ்கோப்) வெச்சுப் பாத்தாலே போதும். பாதி வருத்தம் போயிரும்தான்” என வயசான நோயாளிகள் மனசாரப் பாராட்டுவர்.

வரிசையில் நிற்பவர்களை ஒவ்வொருவராக போவதையும் அவள் அவர்களோடு மென்மையாக பேசியபடி பரிசோதித்து மருந்தெழுதிக் கொடுப்பதையும் ஆலோசனைகள் கூறுவதையும் பார்த்து ‘இவள் ஒரு டாக்டரா?’ என வியப்புற்றபடி வரிசையில் நின்ற ஜயலத் தன் முறை வந்ததும் பெயர்ச்சிட்டையை நீட்டினான்.

“நிலுக்கா பிரியதர்சினி’ ‘வயது இரண்டரை’ என்ற தகவல்களுடன் சிட்டையைப் பார்த்த ராதா ஒரு திடுக்கிடலுடன் சரேலென நிமிர்ந்தாள்.

குழந்தை அவனது தோளில் கிடந்தது. அவன் வியப்பிலிருந்து விடுபடாமலேயே,

“ராத்திரிபூரா சரியான காச்சலுங்க மேடம்” என்றான்.

“ஓ...” புரிந்து விட்டது அவளுக்கு,

குழந்தை அவனது தோளில் சாய்ந்தபடியே இருக்க அவனைக் கதிரையில் உட்காரச் சொல்லி அவள் எழுந்து அருகே வந்து குழந்தையைப் பரிசோதித்தாள்.

குழந்தை காய்ச்சலில் சோர்ந்து போயிருந்ததாலும் ராதா சாரிக்கு மேலாக ஓவர்கோட் அணிந்திருந்ததாலும் ராதாவை குழந்தையால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. அவளும் தன்னை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ள முடியற்சிக்க வில்லை.

வைத்தியசாலையை விட்டு வெளிவந்த ஜயலத்திற்கு ராதாவை பற்றிய சிந்தனையாகவே இருந்தது. அவள் கடற்கரைக்கு காரில் வந்திருந்ததாலும், நல்ல தோற்றப் பொலிவுடன் இருந்ததாலும் ஏதோ வசதியான வீட்டுப் பெண்ணாக இருப்பாள் என்றுதான் அவன் நினைத்தான். கடமையுணர்வும், மனிதாபிமானமும் கொண்ட ஒரு டாக்டராக இருப்பாள் என அவன் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவளும் பேச்சு வாக்கில் மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்வதாகச் சொன்னாளே தவிர என்ன வேலை என்று சொல்லவில்லை. அவனும் கேட்கவில்லை. தன் தொழில் பற்றிய கர்வமோ பணச் செருக்கோ சிறிது மின்றி பண்பும் பணிவுமாக இருக்கும் ராதா அவனுக்கு ஒரு அதிசயமாகத் தோன்றினாள். இவளது பெற்றோர் மிக

நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இப்படி பண்பானதொரு பெண் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என எண்ணினாள் ஜயலத்.

அன்று பிற்பகல் வீடு வந்த ராதாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தன்னால்தான் குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் வந்ததென்று அவள் திடமாக நம்பினாள். அதனால் அவள் மிகக் கவலையடைந்தாள்.

குழந்தையைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாமா இல்லையா என்பத பற்றி அவளால் ஒரு முடிவிற்கும் வர இயலவில்லை. மீண்டும் குழந்தையைப் போய்ப் பார்த்து அதன் மனசில் தன்னை அம்மா என நிச்சயப் படுத்தும் ஒரு மாயையினைத் தோற்றுவிப்பது தவறென நினைக்கும் அதே சமயம் குழந்தை காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் போது போய்ப் பார்க்காமல் இருப்பது சரியல்ல எனவும் எண்ணினாள் ராதா.

இறுதியில் குழந்தையைப் பார்க்கும் எண்ணமே மேலோங்கியது. குளித்து உடை மாற்றி கொண்டு அவள் தயாராகும் போது கையில் தேநீருடன் வந்த சுந்தரி “என்னக்கா வந்ததும் வராததுமாக எங்க போறீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“தெரிஞ்சவங்க குழந்தையொன்றுக்கு சுகமில்ல சுந்தரி.
போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாறன்.”

“எங்கக்கா?”

“கல்லடிப் பக்கம். அம்மா கோவிலால வந்தா சொல்லு.
நான் அம்மா வந்துக்குள்ள வந்தாலும் வருவன்.”

“சரியக்கா”

தேநீரைப் பருகியதும் புறப்பட்டுச் சொன்றாள்.
ஐயலத்தையும் குழந்தை நிலூக்காவையும் பற்றி சிந்தனை
செய்தவாறு காரைச் செலுத்திய ராதா கடையொன்றில்
காரை நிறுத்தி ஹோர்லிக்ஸ், பிஸ்கட் போன்ற சில
பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு சென்றாள்.

வீட்டருகில் வந்ததும் காரை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே
சொன்றாள் ராதா. அவளையறியாமலேயே அவளிடம் ஒரு
பதட்டம் காணப்பட்டது.

ஐயலத் கட்டிலில் உட்கார்ந்து குழந்தையின் தலையை
வருடிக் கொண்டிருந்தான். குழந்தை சோர்வுடன் அருகில்
படுத்திருந்தது.

ஹாலுக்குள் அவள் வந்ததைக் கண்டு “வாங்க டாக்டர்”
என்றவாறு எழுந்தான்.

“நீங்க உட்காருங்க. இப்ப குழந்தைக்கு எப்பிடி இருக்கு?”

“இப்பகூட காய்ச்சல் காஞ்சுகிட்டுத்தான் இருக்கு”

ராதா குழந்தையின் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது.

“நேத்து நீங்க வந்துக் கிட்டுப் போனீங்க இல்லியா? அது தொட்டு ஒரே கத்திகிட்டு இருந்தா. அப்புறம் தூங்கிப் போனா. ராப் பத்து மணி வாக்கில சரியான காய்ச்சல் அடிச்சது. விடிய விடிய பெணாத்திக் கிட்டு இருந்தா.”

பேச்சுக் குரல் கேட்கவே கண்களை இலோசாகத் திறந்த குழந்தை ராதாவைப் பார்த்ததும் “அம்மி” என்றபடி எழுந்து உட்கார்ந்தது.

“அம்மி” மட்ட மல்லி பபா எப்பா அம்மி. ஓயா தெய்யோ லங்க யண்ட எப்பா அம்மி” (அம்மா எனக்கு தம்பிப் பாப்பா வேண்டாம் அம்மா. நீங்க சாமியிடம் போக வேண்டாம் அம்மா)

குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்ட ராதாவுக்கு கண்கள் கலங்கின. ஜலயத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவனாக உள்ளே சென்றான்.

ராதா எதுவும் பேசாமல் இருக்கவே “அய் அம்மி மாவ தாலா யன்னே? ஔயா மாத்தெக்க ஆதறந்த” (ஏனம்மா என்னை விட்டுப் போறீங்க? என்மீது உங்களுக்கு அன்பு இல்லையா)

அய் பபா எஹெம கியன்னே? அம்மி ஔயாத்தெக்க ஆதறய்..! ஹரிம ஆதறய் (ஏன் பபா அப்படிச் சொல்றீங்க? அம்மா உங்கள் மேல் அன்பு தானே...? மிக அன்பு)

அவள் கூறியதைக் கேட்டு புன் சிரிப்புடன் தலையை அசைத்துவிட்டு ஔயாசத்துடன் கண்களை மூடிக் கொண்டது குழந்தை. அம்மா அருகில் இருக்கிறாள் என்ற நம்பிக்கை போலும்!

அப்போது பதினெட்டு வயது மதிக்கத் தக்க ஒரு பெண் தேநீர் கொண்டு வந்து அவளருகில் வைத்து விட்டு “குடிங்க” என்றாள் சிரித்த முகத்துடன்.

ஜயலத்தின் தங்கைதானே இவள் என நினைத்தவளாக “ஔ...! உங்களுக்கும் தமிழ் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

அந்தப் பெண் பதிலேதும் சொல்லாமல் வாயைப் பொத்திச் சிரித்தபடி உள்ளே ஔடினாள்.

அப்போது வெளியில் வந்த ஜயலத் “அவ தான் நம்ம தங்கச்சி

பேரு நேத்ரா புஸ்பாஞ்சலி! நாம 'நேத்ரா' சொல்லி கூப்பிடுகிறது. அதுக்கு தெமள கொஞ்சம் கூட தெரியுது இல்லே. நாம தான் 'குடிங்க' சொல்லி குடுக்கச் சொன்னது.

அந்தப் பெண் ஏன் அப்படி சிரித்துக் கொண்டு ஓடினாள் எனப் புரிந்து கொண்டதும் ராதாவுக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏன் மிஸ்டர் ஜயலத். நான் உங்களிட்ட ஒரு விசயம் கேக்கலாமா?”

“கேளுங்க மேடம். என்ன வாச்சும் கேளுங்க”

“கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டீங்களே?”

“சேச்சே தப்பா ஒண்ணுமே நெனச்சுக்க மாட்டன். கேளுங்க கேக்க நெனச்சத கேளுங்க”

“ஜயலத் நீங்க ஏன் இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாது?”

“அது நமக்கு இஸ்டம் கெடயாது மேடம்”

“அப்பிடிச் சொல்லாதீங்க. இதில உங்க இஸ்டத்தை விட இந்தக் குழந்தையின் ஏக்கம் பெரிசாக உங்களுக்குக் தெரியவில்லையா?”

“நீங்க சொல்றது சரி மேடம். ஆனா நமக்கு அது பத்தி நெனச்சி பார்க்க முடியலியே”

“ஏன் அப்பிடி?”

“கொளந்தைய நெனச்சி நான் ஒரு கலியாணம கட்ட அவ எங் கொளந்தைய கொடும் செஞ்சா நாம என்ன பண்ணது.”

சிறு பையன் மாதிரி அவன் கூறிய விதம் அவளுக்கு நகைப்பாக இருந்தது. கூடவே இவன் இப்பிடி விபரமில்லாதவனாக இருக்கின்றானே என்று சிறு எரிச்சலும் வந்தது. இவனை எப்படியாவது மறுமணத்தின் பால் திசை திருப்பியே ஆக வேண்டும். இவன் மறுமணம் செய்யாவிட்டால் இந்தக் குழந்தை படுகின்ற ஏக்கம் தன்னையும் பாதிக்கும் என்பதால் அவனைத் திருமணத்திற்கு வற்புறுத்த வேண்டியது அவசியம் என நினைத்தவளாக “நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எல்லாப் பெண்களுமே அப்பிடி இருக்க மாட்டாங்க. நீங்க நல்லா விசாரிச்சு பேசிப் பழகி ஒரு நல்ல பெண்ணாப் பார்த்து கல்யாணம் செய்ங்க.”

“மேடம் ஓங்களுக்குத் தெரியுது இல்லே. நம்ம எப்பிடி சீவிச்சோம் என்கிறது. என்னோட சித்ரா மேல நாம உசிர வெச்சிருந்தபத்தி. அவரு நம்ம மனசில அப்பிட்யே

இருக்கிறது. அவரு இருக்கிற மனசுல எப்பிடி மேடம் மத்தப் பொண்ணு இருக்க ஏலும்?”

ஐயலத் தன் மனைவிமேல் வைத்திருந்த அன்பும் பிரியமும் அவளுக்குப் புரிந்தது. குழந்தை மேலுள்ள அக்கறையும் பாசமும் புரிந்தது. அதேசமயம் தாயின் ஏக்கம் குழந்தையின் மனசை வெகுவாகப் பாதிக்கும் என்பதை அவன் பெரிதாக உணரவில்லை என்பது அவளுக்குக் கவலை தருவதாக இருந்தது. அவனது பேச்சை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவனை மேலும் வற்புறுத்தும் நோக்கில் “சரி... சரி எனக்கு எல்லாமே விளங்குது மிஸ்டர் ஐயலத். ஆனாலும் வெகு சீக்கிரம் பழசுகளை மறந்து குழந்தைக்காக ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வாங்க. அதுதான் இப்ப என்னால சொல்ல முடியும்.”

“மேடம் கலியாணம் கட்டிக்கச் சொல்லி எல்லாப் பேரும் கரைச்சல் பண்ணினதாலதான் நாம் இஞ்ச எடமாத்தம் எடுத்துக்கிட்டு வந்தது”

“அப்பிடியா...? அப்போ எல்லாப் பேருக்கும் நீங்க கலியாணம் கட்ட வேணும் என்கிறது புரியுது. நீங்கதான் புரிஞ்சு கொள்ளமாட்டேன் என இருக்கீங்க. குழந்தையை அன்பாகக் கவனிக்க ஒரு அம்மா கட்டாயம் வேணும். நல்ல பெண்ணாத் தேடிக் கண்டு பிடிச்சு கல்யாணம் கட்டுங்க. அல்லது இந்த குட்டித் தேவதையை உங்களால் காப்பாற்ற முடியாமற் போகலாம்.”

“ஐயோ! மேடம் அப்பிடிச் சொல்லாதீங்க. எங்கொளந்தைக்கு எதினா சரி நடந்தா நானு உசிரோட இருக்க மாட்டேன். எனக்கு எங்கொளந்ததான் முக்கியம்.”

“நெருப்பு என்று சொன்னா வாய் வெந்து விடாது மிஸ்டர் ஜயலத். குழந்தையின் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆகி விடாது. ஆனா அதன் மனசில உள்ள ஏக்கமும் தவிப்பும் அதனோட மனசை மிகவும் பாதிக்கும்.”

“மேடம்! அப்படின்னா நாம என்னதான் பண்ணட்டும்?” தன் தலையை இரு கைகளாலும் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு கண்களை மூடினான் ஜயலத்.

“முதல்ல இப்பிடி ‘மேடம்’ என்கிற பேச்சை விடுங்க. ஒரு பிரெண்டாக என்னை நினைச்சு பேரைச் சொல்லுங்க. நான் சொன்ன விசயத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிச்சு ஒரு முடிவை எடுங்க. எனக்கு நேரமாகுது. நான் போறன்.”

“சரி மிஸ் ராதா. நீங்க நம்ம கொளந்தமேல இத்தன அக்கறையோட நம்ம கலியாணம் பத்தி சொல்றது. அதுக்கு நாம கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாக்கிறது.”

“அப்பாடா.... இப்பவாவது யோசிக்கலாம் என முடிவெடுத்தீங்களே. மிச்சம் சந்தோசம் யோசிக்கிறதோட நிறுத்தாம செய்தும் காட்டுங்க?”

“மிஸ் ராதா! ஒரு விடயம் உங்ககிட்ட சொல்லணும். வந்து... நீங்க நம்மள தப்பா எடுத்துப்பீங்களோ என்னமோ தெரியல. ஆனாக்கூட அத சொல்லத்தான் வேணும். நீங்க நம்ம சித்ரா போல இருக்கீங்க அதனால...”

“ம் சொல்லுங்க அதனால?”

“இஞ்ச வராம இருந்தீங்கன்னா மிச்சம் நல்லாருக்கும் இல்லியா?”

சாட்டையால அடிபட்ட உணர்வோடு நிமிர்ந்தாள் ராதா. அவன் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்காதவை. அந்தக் குழந்தைக்காகவும் அவனுக்காகவும் இரக்கம் கொண்டுதான் இவ்வளவு தூரம் யோசிப்பதென்ன? கவலைப்படுவதென்ன? அவ் விருவரினதும் எதிர்காலம் சூனியமாகி விடக் கூடாதென்கின்ற அக்கறையில் அவனது மறுமணம் பற்றி இவனிடம் வாதித்ததென்ன? இவன் பேசுகின்ற பேச்சென்ன? என எரிச்சலுற்றாள்.

மறுகணம் அவனது கோரிக்கையில் பொதிந்திருந்த நியாயம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

மிறு விழுங்கியவளாக “எனக்கு உங்க நிலைமை புரியிது மிஸ்டர் ஜயலத். உங்கள் மகள் கடற்கரையில் ‘அம்மா’

எனக் கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்ததும் உங்க மனைவியைப் போல எனது தோற்றம் இருந்ததாலும் நானும் கொஞ்சம் குழம்பிப் போனன். என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க. இனி நான் உங்களையோ உங்க குழந்தையையோ பார்க்க வரமாட்டன் சரி தானே...?”

ஜயலத் எதுவும் பேசாமல் நின்றான். குழந்தையைப் பார்த்தாள் ராதா. அது அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் இலேசாகி விட்டிருந்தது. நிழலை நிஜமென்று நம்பிய நிம்மதி குழந்தைக்கு!

“மிஸ்டர் ஜயலத். பிள்ளைக்குக் காய்ச்சல் விட்டிருக்கு. திரும்பவும் காய்ச்சல் வந்தால் என்னிடம் கொண்டு வர விரும்பினால் கொண்டு வாங்க. அல்லது வேற இடத்தில் கொண்டு காட்டுங்க. நீங்க கல்யாணம் செய்யிறது தான் பிரச்சினை தீர ஒரே வழி. இறந்து போன உங்க மனைவியின் ஆத்மாவும் அதைத்தான் விரும்பும். நீங்க ஒரு எழுத்தாளர். உங்களுக்கு நான் இதெல்லாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சரி நான் போய் வாறன்” வெளியேறினாள் ராதா.

அவளைப் பின் தொடர்ந்த ஜயலத் தயங்கியபடி “மிஸ்டர் ராதா உங்ககிட்ட இஞ்ச வரவேணாம் சொன்னதால நம்மள மன்னிச்சிடுங்க. டக்குனு நெனச்சத சொலறது நம்ம கெட்ட கொணம். அப்புறமா துக்கம் வர்ரது.”

“பரவாயில்லை. நீங்க அப்பிடிச் சொன்னதும் கவலையாகத் தான் இருந்தது. ஆனா நீங்க சொன்னது சரிதான். நான் உங்க மனைவிபோல இருப்பது குழந்தையைக் குழப்புவது மட்டுமில்லாம வேற பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்தக்கூடும் என நீங்க நினைக்கிறதில் தப்பே இல்ல. நீங்க அதைப்பற்றி ஒன்றும் யோசிக்க வேணாம். நான் வர்ரன்” கூறிக் கொண்டே புறப்பட்டடுச் சென்றாள் ராதா.

08

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் ராதா அவ்விருவரையும் சந்திக்கவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள். எத்தனையோ வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் அவளது நினைவுப் பாதையில் அவ்விருவரும் குறுக்கிட்டுச் செல்வதும் அவர்கள் இப்போ என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்களோ என அவள் யோசிப்பதும் வழக்கமாக இருந்தது. அவர்களைப் போய்ப்பார்க்க மனசு அவாவுற்ற போதும் இது தவறென மனசைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள்.

அவ்விருவர் மட்டுமல்லாது ஜயலத்தின் தங்கை நேத்ராஞ்சலி கூட அவள் மனக் கண்ணில் தோன்றி மறைவாள். “தமிழ் தெரியுமா?” எனத் தான் கேட்டபோத சிறு குழந்தைபோல வாயை மூடிச் சிரித்துக் கொண்டு அவள் உள்ளே ஓடியதை நினைக்கும் போது ராதாவுக்கும் சிரிப்பு வரும். இப்படியாக அடிக்கடி அவர்களை நினைவிலிருந்து அகற்ற முடியாத

நிலையில் இரு மாதங்களைக் கடத்தி விட்டாள் ராதா. இரண்டு மாதங்களின் பின்பு ஒரு நாள்....!

வைத்தியசாலை சென்ற ராதா, சில மணிநேரம் நோயாளிகளைப் பார்வையிட்டு விட்டு பத்தரை மணியளவில் காரை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

அன்று கல்லடி சிவானந்தா வித்தியாலயத்தில் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக 'போதையில்லாப் புதுயுகம்' என்னும் தொனிப் பொருளில் ஏற்பாடாகியிருந்த கருத்தரங்கில் உரையாற்றுவதற்காக அவள் அழைக்கப்பட்டிருந்தாள்.

சிவானந்தா வித்தியாலயம் செல்லும் வழியில் ஜயலத்தையும் நிலூக்காவையும் நினைத்துக் கொண்டாள் ராதா. அதே சமயம் சே..... நான் யார் அவர்கள் யார்? எங்கிருந்தோ வந்த ஒருவனுக்காகவும் அவனது பிள்ளைக்காகவும் நான் ஏன் அர்த்தமில்லாமல் அளவுக்கதிகம் கவலைப்படவேண்டும்? இந்த இலங்கை மண்ணில் இன்றைய கால கட்டத்தில் தாயற்ற குழந்தை அது மட்டும் தானா? எத்தனையோ தாயில்லாக் குழந்தைகளில் அதுவும் ஒன்று என நினைத்தாள்.

மீண்டும் மனசு அலை பாய்ந்தது. "தாயில்லாமல் இருப்பது வேறு. இன்னுமொரு பெண்ணைத் தாயென நினைத்து ஏமாறுவது வேறல்லவா? நிலுவைத் தவிர இவ்வாறான

நிலைமை வேறு குழந்தைகளுக்கு ஏற்படச் சாத்தியமே இல்லை. பாவம் நிலு” என எண்ணமிட்டாள்.

திருமணமாகி ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையான போதும் இள வயதுக்காரனைப் போலவே இருக்கிறான். எப்படிப் பார்த்தாலும் முப்பத்தைந்து வயதுக்குட்பட்டவனாகவே இருப்பான்.

இவ்வாறான நிலையில் தன் மனைவியுடன் ஆக ஐந்து வருடம் வாழ்ந்தவன். அந்த வாழ்க்கை ஆயுளுக்கும் போதும் என்றும் அவள் இருந்த இடத்தில் இன்னொரு பெண்ணை ஏற்றுக் கொள்ள மனசு இடந்தருவதாயில்லை எனவும் அவன் கூறியதிலிருந்து அவன் தன் மனைவியுடன் வாழ்ந்த உண்மையான இவ்வாழ்க்கை பற்றி அவள் வியப்புற்றதுண்டு.

இவ்வாறெல்லாம் அடிக்கடி நினைவில் தோன்றும் அவ்விருவரும் அவள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அவளின் மனசை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அவர்களைப் பற்றி யோசிக்கவும் கவலைப்படவும் காரணமாக இருந்தனர்.

கருத்தரங்கில் உரையாற்றி மாணவர்களின் அர்த்தமுள்ள - அர்த்தமற்ற வினாக்களுக்கெல்லாம் விடையளித்து பகல் பன்னிரண்டரை மணியளவில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் ராதா. அப்போது...!

அவளது காருக்கு முன்னால் சிறுவனொருவன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான்! இந்த நடு வெயிலில் இப்படி தலை தெறிக்க ஓடுகிறானே என்னவாயிருக்கும்? என நினைத்த ராதா, அவனுக்கு முன்னால் காரை நிறுத்திய போதுதான் அவன் ஐயலத் வீட்டில் இருக்கும் சிறுவன் எனப் புரிந்தது.

“என்ன சீனு இந்த வெயிலில் இந்த ஓட்டம் ஓடுகிறாய்? என்ன விசயம்?”

“எங்க வூட்டுப் பாப்பாவுக்கு ரொம்ப காய்ச்சல் அடிக்குதுங்க. வலிப்பு மாதிரி வந்து பாப்பா மயக்கமாகிப் போச்சுங்க. அதான் ஸ்கூல் போயி நம்ம அய்யாவ இட்டாரப் போறேங்க.” மூச்சிரைக்கக் கூறினான் சிறுவன்.

“ஸ்கூல் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முடிஞ்சிரும். ஐயா வரட்டும் நீ கார்ல ஏறிக்கோ. நான் வந்த பாப்பாவப் பாக்கிறன்.”

ராதா காரின் முன் கதவைத் திறந்து விட சந்தோஷத்துடனும், வெட்கத்துடனும் காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான் சீனு. காரைத் திருப்பினாள் ராதா.

சீனுவுக்கு வாழ்க்கையில் இது முதலாவது கார்ச் சவாரி. அதிலும் ஒரு பெரிய டாக்டரம்மாவுடன் முன் சீற்றில்

உட்கார்ந்து பயணம் செய்வது அவனுக்கு அவனது பாட்டி சொன்ன ராஜா ராணிக் கதையில் வரும் ராஜகுமாரன் புஸ்பக விமானத்தில் செல்லும் தேவலோக பயணம் போலிருந்தது.

தான் அணிந்திருந்த கசங்கிய சட்டையும் சாயம் போன காற்சட்டையும் அவனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. “சே.... இம்புட்டு சான்ஸ் அடிக்குமினு தெரிஞ்சிருந்தா எங்கிட்ட கெடக்கிற நல்ல உடுப்ப போட்டுகினு ஜம்முனு வந்திருக்கலாம்ல” என ஆதங்கப் பட்டான் சீனு.

“என்ன சீனு எதுவும் பேசாமலிருக்கிறாய்? பாப்பாவோட யார் இருக்காங்க?”

“நேத்ரா அக்காவும் பக்கத்து வீட்டு அன்ரியும் இருக்காங்க.”

“சீனு உனக்கு எந்த ஊர்?”

“நாம பசறைப் பக்கமுங்க... கேட்டாக்க நம்புவீங்களா? எங்க நைனா அய்யாவத் தூக்கி வளர்த்தவரு. இப்ப நானு அய்யாவோட பாப்பாவத் தூக்குறேங்க.

“சீனு தான் உன்பேரா?”

“எம் பள்ளிக்கூடப்பேரு சிட்டிபாபுங்க வீட்ல சும்மா சீனு சீனுங்கறாங்க.”

“நீ எத்தனையாம் வகுப்பு படிச்சது?”

“வகுப்பெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்கம்மா சும்மா.... கொஞ்ச நாளு ஸ்கூலு போனேங்க. நமக்குப் படிப்பே வரமாட்டேன்னுச்சி சர்தான் போன்னு படிப்ப வுட்டுட்டேங்க.”

அந்த நேரத்திலும் பையனின் மலையகத்துத் தமிழை ரசித்தபடி வீட்டருகில் காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள் ராதா.

வீட்டினுள் சென்ற ராதாவுக்கு கிழித்துப் போட்ட நார்போல மெலிந்து ஒடுங்கிப் போய்க் கிடந்த குழந்தையைக் காணப் பகீரென்றது.

நெற்றியில், கழுத்தில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் இலேசாகி விட்டிருந்தது. சற்றுமுன் பனடோல் கொடுத்ததாக நேத்ரா கூறினாள்.

சிரித்தபடி ராதாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேத்ரா தன் தவறை உணர்ந்தவளாக கைகளை உதறிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினாள் தேநீர் தயாரிக்க!

குழந்தையின் தலைமுடியை வருடியபடி உட்கார்ந்திருந்த ராதாவுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. மொழு மொழுவென இருந்த இக் குழந்தை இப்படி மெலிந்து

போய் நோஞ்சானாகக் கிடக்கிறதே? கடைசியில் இந்தக் குழந்தை ஒரு மன நோயாளியாவதுதான் விதியா? அதற்கு நானும் ஒரு வகையில் பங்காளியல்லவா? இந்த மனுசன் என்ன சொன்னாலும் கேட்க மாட்டேன் என்கிறானே? இறந்து போன தன் மனைவிக்காக உயிரோடு இருக்கும் இந்தக் குழந்தை காவு கொடுக்கப் படுவது எத்தனை கொடுமை என வேதனைப்பட்டாள் ராதா.

அதே சமயம் நான் ஏன் இப்படி கவலைப்படுகின்றேன்? இந்தக் குழந்தைக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? முகத்தைப் பார்த்து என்னை அது அம்மா என்று சொன்னால் அதுக்கு நான் என்ன செய்வது?

கடவுளே... நான் ஏன் இவங்களை சந்திச்சேன்? இது விதியின் விளையாடலா? இந்தச் சந்திப்பும் இறந்துபோன சித்ராவின் முகச்சாயலை நான் கொண்டிருப்பதும் ஏன்? எங்கோ தொலைவில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் மனைவி ஏன் சாக வேணும்? அவன் ஏன் இந்தப் பக்கம் வரவேணும்? நான் ஏன் இவங்களைச் சந்திக்க வேணும்? ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என்றெல்லாம் பலவாறாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தவளின் சிந்தனையை நேத்ராவின் வருகை கலைத்தது.

“ரீ குடிங்க மேடம்” தேநீரை நீட்டினாள் நேத்ரா.

“ஓ இப்ப நேத்ராவுக்கு தமிழ் பேசத் தெரியும் போல?”

“இல்ல மேடம். தெமள கொஞ்சங் கொஞ்சங் ஏலும். அவன் நமக்கு தெமள படிச்ச தாறது. நாம அவனுக்கு சிங்கள படிச்ச தாறது.”

“யாருக்கு சிங்களம் சொல்லிக் கொடுங்கீங்க?”

“நம்ம பக்கத்து ஊட்டு சாரதா டீச்சருக்கு”

சாரதாவைத்தானா இவள் அவன் இவன் என்கிறாள் என நினைத்த ராதாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இவள் சொல்கிற சாரதா ரீச்சர் ராதாவின் வகுப்புத் தோழி. சாரதாவைக் காணும் போது நீ எப்போதிருந்து ஆணாக மாறினாய் என்று கலாட்டா பண்ண வேண்டும் எனக் குறும்பாக நினைத்துக் கொண்டாள் ராதா.

“சமையல் எல்லாம் முடிச்சாச்சா” என்று கேட்டாள் நேத்ராவிடம்.

“நாம இப்ப தான் சாப்பாடு ரெடி பண்ணது. நீங்க பபா கிட்ட ஒக்கார்து சாப்பாடு ரெடி பண்ணி ஓடனே நீங்க சாப்புடுர்து.

“போச்சடா” என்று சிரித்த ராதா, அவளைப் போய் சமையலைச் செய்யும்படி சைகை செய்தாள்.

நேத்ரா உள்ளே போனதும் மீண்டும் வேதாளமாக ஜயலத் பற்றிய எண்ணங்களும் குழந்தை பற்றிய கவலைகளும் ஆக்கிரமித்தன அவளை!

அவளது வைத்தியத் துறை வாழ்க்கையில் தன்னிடம் வந்த நோயாளிகளை அவள் பதட்டமோ தடுமாற்றமோ இன்றியே கவனிப்பாள். அவசர சிகிச்சையளிக்க வேண்டிய வேளைகளில் கூட அவள் நிதானம் தவறுவதில்லை. வேலையில் விரைவு இருக்குமே தவிர ஒரு போதும் குழப்பமடைய மாட்டாள். விபத்தில் சிக்கி அதிக சேதாரத்துடன் கொண்டு வரப்படும் நோயாளிகளைக் கவனிக்கும் போது கூட அவள் திடமாகவே இருப்பாள். அதனால் சக டாக்டர்கள் மத்தியில் அவளுக்கு 'அயன் லேடி' என்கின்ற பெயர் கூட உண்டு. அப்படிப்பட்ட தன் திடபுத்தி இந்தக் குழந்தை விடயத்தில் காணாமல் போகிறதே என்பது அவளுக்கே புரியாதிருந்தது.

இந்தச் சங்கடமான நிலைமைக்குக் குழந்தை மட்டும் காரணமா அல்லது ஜயலத்தும் காரணமா? அவளது பேச்சு கபாவம் என்பவற்றால் நான் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டேனா?

தனக்கு இவ்வாறான மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டுள்ளதைக் கண்ணன் அறிந்தால் என்ன நினைப்பார் என்கின்ற நினைப்பு முதன் முதலாக அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வாறு ஒரு குழப்பத்தில் தான் இருப்பதைக் கண்ணன் அத்தான்

அறிந்தால் துடித்துப் போய் விடமாட்டாரா? இந்த அர்த்தமற்ற சங்கடத்திலும் தவிப்பிலும் தான் சிக்குண்டு கிடப்பது போதாதென்று கண்ணன் அத்தானையும் அதில் சம்பந்தப்படுத்துவது தேவைதானா? வேண்டாம். நானும் குழம்ப வேண்டாம். அத்தான் இவைகளை அறிந்து அவரும் குழப்பமடைய வேண்டாம் என மனசைத் தேற்ற முயன்றாள் ராதா.

இருந்த போதும் அவளது கட்டுப்பாட்டையும் மீறி மனசு ஜயலத்தையும் குழந்தை நிலுவையும் நோக்கி ஓடுவதை அவளால் தடுக்க இயலவில்லை. தன்னை விடச் சரியானதொரு தாய் நிலுவைக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை என்னும் விபரீத உணர்வு அவளது மனசில் முளைவிட ஆரம்பித்தது.

தான் இப்படியெல்லாம் மனம்போன போக்கில் சிந்திப்பது தவறு. யாருமே இதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. எந்த வகையிலும் பொருத்தப் பாடில்லாத ஒரு விடயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மனசைக் குழப்பிக் கொள்ளும் முட்டாளாகி விட்டேனே எனத் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள் ராதா. அடுத்த கணம் அவளை மீண்டும் குழப்பமடையச் செய்யும் மாபெரும் சக்தியாக முன் நின்றனர் ஜயலத்தும் நிலுவும்.

இவ்வாறான மனப் போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் அவள் குழந்தைக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

09

“ஓங்கிட்ட சொன்னது மறந்து போச்சா டாக்டர்” என்ற காட்டமான குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் ராதா.

அவளது காரைக் கேற்றடியில் கண்டு எரிச்சலுடன் வந்திருந்தான் ஜயலத்!

தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட ராதா தான் வர வேண்டி ஏற்பட்ட சூழ்நிலை பற்றிக் கூறினாள்.

தமையனின் பேச்சுக்குரல் கேட்டு வெளியில் வந்த நேத்ரா அவனது கோபம் புரியாமல் வெகுளியாகச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள். சீனுவோ “இந்தம்மா வலிய வந்து தெய்வம் கணக்கா உதவி பண்ணாங்க. அவுங்க பாப்பா கிட்ட எத்தின பிரியமா இருக்காங்க. இந்த அய்யா ஏன் கண்டுக்க மாட்டேங்கிறாரு” என்று தன் பாட்டில் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

ராதா கூறிய விளக்கத்தைக் கேட்ட ஜயலத் சாந்த மடைந்தான். தன் அவசர புத்தியை நொந்து கொண்டவனாக “வெரி சொறி டாக்டர். நெலம தெரிஞ்சுக்காம முட்டாள் கணக்கா ஒங்களக் கோவிச்சுக் கிட்டன். என்னிய மிச்சம் மன்னிச்சிடுங்க.”

“பரவாயில்லை மிஸ்டர் ஜயலத். பாப்பாவுக்கு காய்ச்சல்

குறைஞ்சிருக்கு. அவ மிச்சம் பலவீனமாக இருக்கா. மனசளவிலயும் அவ பாதிக்கப்பட்டிருக்கா. உடல் பலவீனத்தைக் குணப்படுத்தலாம். மனப் பாதிப்பை மருந்துகளால் குணப்படுத்த முடியாது. பிள்ளை உடலாலும் மனசாலும் குணப்பட வேணுமென்றால் நீங்க தான் பிடிவாத்தை விட்டு அவளின் ஏக்கத்தைப் போக்க வேணும். சரி நேரமாகுது. நான் வீட்டிற்குப் போக வேணும்.” எனக்கூறியபடி வெளியில் வர அடியெடுத்து வைத்தாள். அப்போது விழித்துக் கொண்ட குழந்தை “அம்மி... அம்மி” என பரிதாபமாக அழைத்தது.

வெளியில் சென்ற ராதா குழந்தையின் குரல் கேட்டுக் கதவருகில் தயங்கியபடி நின்றாள்.

“தாத்தி மட்ட அம்மி ஓன தாத்தி” (அப்பா...! எனக்கு அம்மா வேணும் அப்பா)

“அம்மி எனவா துவ. ஓயா தங் நிதாகன்ன” (அம்மா வருவா. மகள் இப்போ நீங்க நித்திரை செய்யுங்க)

“பொறு கியன்ட எப்பா தாத்தி... மட்ட அம்மி ஓன. அய் தாத்தி அம்மி மாவ தாலா யன்னே? (பொய் சொல்லாதீங்க அப்பா. எனக்கு அம்மா வேணும். ஏன் அப்பா என்னைவிட்டு அம்மா போறா)

சொல்லும் போதே அழ ஆரம்பித்த குழந்தை பெருங் குரலெடுத்து அழுதது. குழந்தையின் உருக்கமான வேண்டுகோளையும் அவன் கூறிய பொய்ச் சமாதானத்தையும் கேட்டுக் கொண்டு வெளியில் கதவோரமாக நின்ற ராதாவுக்கு உள்ளே போக முடியாமலும் வெளியேற முடியாமலும் தவிப்பாக இருந்தது. அது அழ ஆரம்பித்ததும் மேலும் சங்கடமாக இருந்தது.

அழுதபடி கதவுப்பக்கம் பார்த்த குழந்தை ராதாவைக் கண்டு விட்டது. அவள் பக்கமாக கைகளை நீட்டியபடி “அம்மி!... எனக் கதறிக் கொண்டே மயக்கமாகிப் போனது.

வெளியிலிருந்து ஓடி வந்த ராதா குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் வைத்த ஜயலத்தின் தோள்களைப் பிடித்து உலுக்கி “எத்தனை காலத்துக்கு இந்தப் பச்சைக் குழந்தையைத் துடிதுடிக்க வைக்கப் போறீங்க ஜயலத்? செத்துப்போன உங்க மனைவிக்காக இந்த குழந்தையைப் சாகடிக்கப் போறீங்களா? தன்னை மறந்தவளாகச் சத்தமிட்டவளின் குரல் உடைந்து அழுகைக்குத் தயாரானது.

சில விநாடிகளில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட ராதா குழந்தையின் மயக்கத்தைத் தெளிய வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாள். நேத்ராவும் சீனுவும் அவளுக்கு உதவினர்.

சிறிது நேரத்தில் கண் விழித்த குழந்தை ராதாவை அருகில்

கண்டதும் மெல்லச் சிரித்தவாறு அவளது கரத்தைப் பற்றியபடி நிம்மதியுடன் தூங்க ஆரம்பித்தது.

ராதாவுக்குச் சகிக்க முடியவில்லை. குழந்தை கண் விழித்ததும் மீண்டும் தன்னைத் தேடி அழுவது நிச்சயம். 'என்ன கொடுமை இது? என எண்ணியவள் தன்னை மறந்தவளாக "இந்தக் குழந்தைக்குத் தாயாக இருக்க எனக்காவது சந்தர்ப்பம் தர மாட்டீர்களா ஜயலத்?" என்று கேட்டாள்.

அவள் என்ன அர்த்தத்தில் அப்படிக் கேட்கிறாள் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. "கொளந்தையப் பிரிஞ்சு நம்பளால இருக்க முடியாது மிஸ்ராதா" என்றான் கவலையுடன்.

"குழந்தையை உங்க கிட்ட இருந்த பிரிச்சு எடுக்க நான் நினைக்கல ஜயலத்."

"அப்படின்னா நீங்க என்னதான் சொல்றீங்க? நமக்குப் புரியலியே?" குழப்பத்துடன் கேட்டான் ஜயலத்.

"உங்க சித்ரா விட்டுப்போன இடத்தை எனக்குக் குடுங்க என்று கேட்கிறேன் ஜயலத்"

பதறியபடி எழுந்தான் ஜயலத்." ஒங்களுக்கென்ன

பயித்தியங் பிடிச்சிருக்கா டாக்டர்? தயவுசெஞ்சு இப்பிடி நினைக்காதீங்க. கதைக்காதீங்க. நாம கலியாணங் கட்டின ஆளு. ஒரு புள்ளக்கி அப்பா. ஒங்களுக்கு நாம் கொஞ்சங் கூட சரிபட்டு வாறது இல்லே. நீங்க யாரு? ஒங்க மதிப்பு மருவாதை என்ன? நல்லா யோசின பண்ணிப் பாருங்க. இது எவ்வளவு தப்பு பேச்சுங்கிறது வெளங்கும். வேணும்னா நம்ம கொளந்தைய நீங்க இப்பவே எடுத்துக்கிட்டுப் போங்க.”

ராதா தன்னை மறந்தாள். தன் நிலையை மறந்தாள். கண்ணனை மறந்தாள். ஜயலத்தின் இரு கரங்களையும் பற்றியவளாக கண்கள் பனிக்க “குழந்தையோடு உங்களையும் நான் நேசிக்கிறேன் ஜயலத். எனக்கு குழந்தையோடு நீங்களும் வேணும்.”

பேச முடியாமல் திகைப்புற்று நின்றான் ஜயலத். இவளுக்கு என்ன வார்த்தை சொல்லி இவளது எண்ணைத் தவறு எனப் புரிய வைக்கலாம் என அவன் யோசித்தபடி மௌனமாக நின்றான்.

அவளே தொடர்ந்தாள். “முதன் முதலாக கடற்கரையில் உங்கள் மகள் என்னை “அம்மா” எனக் கதறியபடி ஓடி வந்தபோதே நான் குழம்பிப் போனன் ஜயலத். வீட்டிற்கு வந்து உங்க மனைவியின் படத்தைப் பார்த்தபோது எனக்கு மேலும் தடுமாற்றமாகிப் போனது. எனக்குள் ஒரு சலனம்

ஏற்பட்டு என்னை நாளடைவில் வெகுவாக மாற்றிவிட்டது. இதற்கெல்லாம் இந்த உருவ ஒற்றுமைதான் காரணமா அல்லது வேறு ஏதும் காரணமா என்று எனக்குப் புரியல்ல. ஆனா என் மனசு உங்களையும் குழந்தையையுமே சுற்றி சுற்றி வருகுது. அதை என்னால எப்படியும் தடுக்க முடியல்ல. என்னை நம்புங்க ஜயலத்”.

அவளது பேச்சைக் கேட்டு ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றிருந்த ஜயலத்திற்கு அவளை முழுமையாகப் புரிந்தது. உள்ளத்து உணர்வுகளை எழுத்தில் வடிக்கும் எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கு இது கூடவா புரியாது? தனது ‘புஞ்சி அம்மா’ என்ற நாவலில் தன்னால் படைக்கப்பட்ட அந்நாவலின் நாயகி ரத்தியை நினைத்துப் பார்த்தான் அவன். தன் கற்பனைப் படைப்பு நிஜஉருப்பெற்றது போலக் கண்ணெதிரே நின்றிருந்தாள் ராதா. உன் படைப்புக்கள் வெறும் கற்பனையல்ல. அவை உண்மை மனிதர்களின் பிம்பங்கள் என்று கூறுவது போலத் தோன்றியது அவனுக்கு! ஒரு படைப்பாளி என்ற வகையில் அவன் பெருமிதப்பட்ட போதும் ஒரு மனிதாபிமானமுள்ள மனிதன் என்கின்ற வகையில் ராதாவின் கோரிக்கையை அவனால் கொஞ்சம் கூட ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவள் மீது ஒரு பச்சாத்தாப உணர்வு மேலிட அவளது தாடையை நிமிர்த்தி “என்ன பொண்ணும்மா நீங்க? இப்படி ஏன் நெனைக்கீங்க? இந்த நெனப்பு தப்பும்மா, ரெம்பத் தப்பு! ஒங்கள மாதிரி ஒரு டொக்டர் நீங்க கட்டுறது தான்

4

சரியா வரும். நீங்க நல்ல பொண்ணு. ஒங்களுக்கு இப்படி நெனப்பு வர நாம காரணம்னா நம்மள மன்னிச்சிடுங்க. நாம ஒங்களுக்குச் சரிப்பட்டு வர முடியாது. நாம ஒங்களுக்கு வேணாம்.” என்றான் பணிவுடன்.

அவன் பேசுவதை அவள் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள். அவளது விழிகள் சித்ராவின் விழிகளாக அவனை ஆகர்ஷித்தன. அவளது மனசு அவனுக்கு முழுமையாகப் புரிந்தது. ஆயினும் அவளது மனசைப் புரிந்து கொண்டதாக அவன் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“ஐயலத் தயவு செய்து எனது தகுதியையோ தொழிலையோ பற்றி எதுவும் பேசாதீங்க. அதெல்லாவற்றையும் விட நான் குழந்தையையும் உங்களையும் நேசிக்கின்றேன். எனக்கு சொந்த மச்சான் ஒருவர் டாக்டராக இருக்கிறார். சின்ன வயசிலிருந்தே எங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்யவேணும்மென பெரியவங்க முடிவு செய்திருக்காங்க. ஆனாலும் நான் உங்கள விரும்புறன்.”

“ஐயையோ... அப்பிடின்னா ஒங்க மச்சான் கிட்ட ஒங்களுக்கு விருப்பம் கெடையாதா?”

அவர் மிச்சம் நல்லவர். அவருக்கு என் மேல் மிகவும் விருப்பம். எனக்கும் அவர்மேல் அன்பும் விருப்பமும்

இருக்கு. ஆனா கல்யாணம் கட்டுவது பற்றி எனக்கு அப்படியொன்றும் ஆர்வமில்ல. ஆனா அவருக்கு என்னைக் கலியாணம் கட்ட விருப்பம்.”

“ஏன் ஒங்களுக்கு விருப்பம் இல்லே?”

“தெரியல்ல.”

ஐயலத்திற்கு அவள் மனசின் புரியாத பகுதிகளும் புரிந்தன. அவனது இன்னுமொரு நாவலான ‘ரூபினி கொஹேத யன்னே?’ என்கின்ற நாவலில் வரும் கதா நாயகி ரூபினி தனது முறை மாப்பிள்ளையை மணந்து கொள்வதில் நாட்டமின்றி வேறு ஒருவனை விரும்பி மணப்பதாக அவன் படைத்திருந்தான். அக்கதையில் அந்த முறை மாப்பிள்ளையும் ரூபினி என்னும் முறைப் பெண்ணை மணக்க விரும்பாமல் வேறொரு பெண்ணை மணக்கிறான். ஆனால் இங்கே இவளது மச்சான் இவளுக்காகக் காத்திருக்கிறான். அதுதான் வித்தியாசம்.

கற்பனைக் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் அவற்றின் குணம்சங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கள் விருப்பு வெறுப்புக்கள் சமூக மாந்தரிடையே உள்ளதுதான். கதைகளில் வரும் சம்பவங்கள் எங்கோ நடந்தையாகவோ நடப்பவையாகவோ நடக்கப் போகின்றவையாகவோ இருக்கலாம். இதை ஐயலத் அறியாதவனல்ல. கதை வேறு வாழ்க்கை வேறு அல்ல

என்பதைப் புரியாதவனும் அல்ல. ஆனால் ராதாவின் வேண்டுகோளை ஏற்க அனால் முடியவில்லை. கொஞ்சம் கூட ஈடுபாடில்லாத ஒரு விடயத்தில் நடு நிலையான சிந்தனை ஏற்படுவது எப்படிச் சாத்தியம்? அதே சாத்தியமற்ற மனோ நிலைதான் ஜயலத்திற்கு இருந்தது.

“ராதா ஓங்களுக்காக காத்துகிட்டு இருக்காரே ஓங்க மச்சான். அவரு ஓங்கட நெனப்ப அறிஞ்சா துடிச்சுப் போயிட மாட்டாரா?”

“அவரர கதை இருக்கட்டும். நீங்க என்ன சொல்றீங்க. முதல்ல அதைச் சொல்லுங்க”

“நான் அந்த மாதிரி தப்பான ஆளு கெடயாது. ஒரு சின்னப் பொண்ணை நல்ல பொண்ணை, வசதியான வூட்டுப் பொண்ணை ஏமாத்தி கலியாணம் கட்ட நானு ஒரு நாளும் ஆசப்பட மாட்டன். நீங்க ஓங்க தப்பான முடிவ மாத்திங்கோங்க ராதா.”

“இல்லை ஜயலத். இந்த விடயத்தில் மாற்றிக் கொள்ளவோ யோசிக்கவோ எதுவுமில்லை. இது என்னோட தீர்மானம். நீங்கதான் யோசிச்ச முடிவு எடுக்க வேணும். சரி நேரமாகுது. சாப்பிட அம்மா காத்துக் கொண்டிருப்பா நான் போறன்” ராதா புறப்பட்டாள்.

சிலையாக நின்றான் ஜயலத். அவனது மன உறுதியை ஆட்டம் காணச் செய்துவிட்டுப் போய் விட்டான் அவள்.

ஜயலத்திற்கும் ராதாவுக்கும் நடந்த உரையாடலை முழுமையாகப் புரிந்த கொள்ளக் கூடியளவுக்குத் தமிழறிவு நேத்ராவுக்குக் கிடையாது. அரைகுறையாக அவ்வுரையாடலைப் புரிந்தும் புரியாமலும் திருதிருவென முழித்த அவள் அது பற்றித் தமையனிடம் கேட்டபோது அவன் சொன்ன பதில் அவளை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

தனது அண்ணாவை இப்படியானதொரு பெண் எப்படி விரும்பக்கூடும். அதிலும் ஒரு தமிழ் பெண்! அவளுக்குப் புரியவில்லை. இருந்தாலும் அப்படி நடந்தால் எவ்வளவு நல்லது என எண்ணாதிருக்கவும் அவளால் முடியவில்லை. தவிரவும் அவங்க அண்ணாவின் மனைவி போல இருங்காங்க. நிலு வேற அவங்களை அம்மா என்கிறா. பாசமா இருக்கிறா. அண்ணா மனசு மாறி அவங்கள கலியாணம் கட்டினா நல்லது என்றெல்லாம் ஆசைப்பட்டாள் நேத்ரா. அவள் அனுபவமில்லாத சிறு பெண். அவளால் அப்படித்தான் சிந்திக்க முடியும்.

10

ராதாவின் தாய் சரஸ்வதிக்குக் கொஞ்ச நாட்களாக ராதாவின் போக்கு பிடிபட வில்லை. அவளது வழக்கமான கலகலப்பு காணாமல் போயிருந்தது அவள் தனியாக உட்கார்ந்து

யோசிப்பதும், அவளது முகத்தில் கவலை படிந்திருப்பதும் அவள் சோர்வுற்றவளாகக் காணப்படுவதும் அவளின் இயல்புக்கு மாறுப்பட்ட விடயங்களாகச் சரஸ்வதிக்குத் தெரிந்தது.

வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்தால் அங்கு சந்தித்த அதிர்ச்சிகள் - ஆச்சரியங்கள் - வேடிகைகள் - விஷேடங்கள் பற்றிக் கதைப்பாள். பகிடியான விடயங்கள் என்றால் அது தனியாகச் சுந்தரிக்கு.

தந்தையிடம் சில விடயங்களையிட்டு கலந்துரையாடுவாள். ஆலோசனை கேட்பாள். அவ்வப்போது அப்பாவின் அனுபவ ரீதியான வழிகாட்டல்களும் அறிவார்ந்த ஆலோசனைகளும் அவளுக்குப் பேருதவியாக இருந்த சந்தர்ப்பங்கள் பல.

வழக்கமாக ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்ததும் குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு தேநீர் பருகி கொஞ்ச நேரம் படுக்கையில் சாய்ந்து அன்றைய பத்திரிகையைப் படித்துத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் சுந்தரியுடன் பட்மின்டன் விளையாடுவது ராதாவின் அன்றாட நடைமுறை. மழைக்காலமென்றால் இருக்கவே இருக்கிறது. செஸ், கரம், பல்லாங்குழி ஆட்டங்கள்.

ஆனால் இப்போதெல்லாம் இரவாகும் வரை தன்

அறையிலேயே இருக்கிறாள். அதிக நேரம் படுக்கையில் கிடக்கிறாள். என்ன இது? இவளுக்கு என்னதான் ஆயிற்று? என சரஸ்வதி குழப்பமுற்றாள்.

சில சமயம் சுந்தரிக்கு வேலைகள் ஏதாவது இருந்தால் சரஸ்வதி அவளை விளையாட அனுமதிப்பதில்லை. அச் சமயங்களில் தானும் சேர்ந்து அவளின் வேலைகளை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டு அவளை விளையாட அழைத்துக் கொள்வாள் ராதா.

இப்போதெல்லாம் “ராதா ஒரு மாதிரி சோர்வாக இருக்காள். அவளக் கூப்பிட்டு விளையாடு சுந்தரி” என்று சரஸ்வதி சொல்லியும் எதுவும் நடப்பதாயில்லை. வாரத்தில் இரண்டு நாட்களாவது சுந்தரியுடனோ, தனியாகவோ கடைக்கு கடற்கரைக்கு நண்பிகளின் வீடுகளுக்கு என்று காரை எடுத்துக் கொண்டு போய் வருவாள். அதுவும் இப்போ அபூர்வமாகி விட்டது.

எதிலும் ஈடுபாடற்றவளாக பழைய துடியாட்டம் இழந்தவளாக இருக்கிறாள். அடிக்கடி தலைவலி என்று படுத்துக் கிடப்பதும் பசியில்லை என்று சாப்பாட்டைக் குறைத்துக் கொள்வதும் சில சமயம் சாப்பாட்டை அடியோடு தவிர்த்துக் கொள்வதும் வழக்கமாகிக் கொண்டு வருகிறது.

இவளுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது? ஏன் இப்படி இருக்கிறாள்?

எனத் தவித்தாள் சரஸ்வதி. தன்பாட்டிலேயே மகளைப் பற்றி யோசித்து எதையும் தீர்மானிக்க முடியாதவளாக குழம்பிப் போய் கணவனிடம் முறையிட்டாள் அவள்.

“சும்மா போ சரசு! உனக்கு எதிலயும் ஒரு சந்தேகம். அவளுக்கு நமக்கு தெரியாமல் அப்பிடி என்ன பிரச்சினை இருக்கப் போகுது? பகல் முழுக்க ஆஸ்பத்திரியில் அல்லாடிப் போட்டு வாற பிள்ளை, அவள் அலுப்பும் களைப்பும் இருக்கத்தானே செய்யும்? அதிலயும் இப்பெல்லாம் ஆஸ்பத்திரியில் லேசப்பட்ட சனக்கூட்டமா வருகுது? இதெல்லாம் யோசிக்காம சும்மா வேறெதையோ நினைச்சு நீ கவலைப்படுகிறாய். அவளுக்குப் பிரச்சினையுமில்ல. ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்ல.”

சரஸ்வதியின் ஆதங்கத்தையோ சந்தேகத்தையோ கவலையையோ பொருட்படுத்தாதது மட்டுமல்லாது அவளை மறு பேச்சுப் பேச முடியாதபடி ஒரே போடாக போட்டு விட்டார் ரங்கநாதன்.

கிட்டத்தட்ட இருபத்தியாறு ஆண்டுகள் மகளின் கூட இருந்த அவளின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கண்காணித்தவளான பெற்றவளுக்கு கணவனின் வாதம் சரியாகப் படவில்லை.

“நான் சொல்லி நீங்க எதைத்தான் கேட்டிருக்கீங்க. எப்ப எதைச் சொன்னாலும் அடிச்சு நூத்துருவீங்க. உங்கட்டையும்

இதெல்லாம் நான் வந்து சொன்னேனே?" எரிச்சலுடன் கூறிவிட்டுச் சென்றாள் சரஸ்வதி.

11

ரங்கநாதனுக்கு ராதா ஒரே பெண். சாதாரண எழுது வினைஞராக அவர் இருந்த போதும் தன் மகளை ஒரு இளவரசியைப் போல வளர்த்தார். தைரியத்தோடு தன்னம்பிக்கையையும் ஊட்டினார். தானாக யோசித்து முடிவெடுக்கும் பக்குவத்தை அவளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

அவளுக்கு நீச்சல் கற்றுக் கொடுத்தார். காரோட்டப் பழக்கினார். கராட்டி வகுப்பில் அவளைச் சேர்த்துவிட்டு அவர் கொடுத்த ஊக்கம் அவளுக்கு கறுப்பு பெல்ட் வரை பெற்றுக் கொடுத்தது.

இவைகள் போதாதென்று தன் மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டுவதற்குப் பழக்கி அவளுக்கு ஸ்கூட்டர் ஒன்றும் வாங்கிக் கொடுத்தார். அவள் உயர்தரம் கற்ற கால கட்டத்தில் முதன் முதலாக அவளே ஸ்கூட்டர் பாவிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் பாடசாலைச் சீருடையுடன் ஸ்கூட்டரில் செல்வதை எல்லோரும் வியப்பு மேலிடப் பார்ப்பார்கள்.

ரங்கநாதன் மகளின் விடயத்தில் இவ்வாறு வித்தியாசமான--

மனப்போக்கைக் கொண்டிருப்பது ஏன் என்று சரஸ்வதிக்கு புரியவில்லை. “நாலுபிள்ளைகளையும் போல நம்மட பிள்ளை இருக்கட்டும் என நினைக்காம இதென்ன நீச்சலும் கராட்டியும்” என்பாள். மோட்டார் சைக்கிள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புறதப்பற்றி சனங்கள் என்ன நினைக்குங்கள். பெண் பிள்ளைக்கு இந்தக் கூத்தெல்லாம் என்னத்துக்கு” எனப் புலம்புவாள் அவள். படிப்பு வாசனையற்ற கிராமத்துப் பெண்ணான அவளுக்கு ரங்கநாதனின் செயற்பாடுகள் கொஞ்சம் கூட உடன்பாடாக இல்லை.

ரங்கநாதன் சின்னஞ்சிறுவனாக இருந்தபோது அவரது பதினாறு வயதேயான அழகான பெரியக்கா காழகன் ஒருவனால் கடத்தப்பட்டுச் சீரழிக்கப்பட்டு கொலையுண்டது அவரது பிஞ்சு மனத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்துவிட்ட விடயம். சம்பவத்தை அவர் மறந்து விட்ட போதும் அந்தக் கொடிய சம்பவத்தின் தாக்கம் அவரது ஆழ் மனதில் புதையுண்டு கிடக்கிறது. அக் காரணமே மகளை இவ்வாறு வளர்க்க தூண்டியது. ரங்கநாதனுக்கே ஞாபகமில்லாத விடயம் சரஸ்வதிக்கு எங்கே புரியப்போகிறது?

தனது அக்காவுக்கு அவனை எதிர்த்துப் போராடி தன்னைக் காத்துக் கொள்ள முடிந்திருந்தால் அவளுக்கு இவ்வாறான தொரு பரிதாப நிலை ஏற்பட்டிருக்காது என்கிற ஆழமான உணர்வின் தூண்டுதலினாலேயே அவர் தன் மகளை உடற்பலமும் உளப்பலமும் கொண்ட பெண்ணாக வளர்க்க காரணமானது.

பெண்களுக்கான சைக்கிளோட்டம், நீச்சல் உட்பட பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி ராதா பரிசில்களுடன் வரும்போது பூரித்துப் போவார் ரங்கநாதன். பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகளில் சவால்விட்டு வெற்றி பெறுவாள் ராதா. அவள் பெற்றுள்ள வெற்றிக் கிண்ணங்களும் பரிசில்களும் ஏராளம்.

விளையாட்டுக்களில் மட்டுமல்லாது படிப்பிலும் வெகு சூட்டிகையாக இருந்தாள் ராதா. அவளின் கெட்டித்தனம் காரணமாக அநேக மாணவிகள் அவளை விரும்பினர். மரியாதை செலுத்தினர். அவளுக்குக் கீழ் வகுப்பு மாணவிகள் “ராதாக்கா ராதாக்கா” என அவளிடம் பிரியமாக இருந்தனர்.

ஐந்தாம் தர புலமைப்பரிசில் பரீட்சை, கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தரம், உயர்தரம் ஆகிய பரீட்சைகளில் மிகச் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்ற ராதா வைத்திய பீட மாணவியாகத் தெரிவான போது தந்தை ரங்கநாதன் அளவிலா மகிழ்வடைந்தார்.

அதே சமயம் மகளை டாக்டருக்கு படிக்க வைப்பதில் சரஸ்வதிக்கு இஷ்டமே இல்லை. ஒரே மகள். செல்லமாகவும், வளர்ந்தவள். டாக்டர் வேலைக்குப் படிச்ச டாக்டரானா ஓய்வு ஒழிச்சலில்லாமல் வேலை செய்ய வேணும். தூரம் தொலைவில் வேலை செய்ய வேணும். அவளுக்கு அப்பிடியெல்லாம் கஷ்டப்பட வேண்டிய தேவை என்ன?

இதுதான் சரஸ்வதியின் பாமரத்தனமான கருத்து. ஆயினும் கணவனின் ஆர்வத்திற்கும் மகளின் ஆசைக்கும் முன்னால் அவளது கருத்து எடுபடவில்லை. வழக்கம் போல “அப்பாவும் மகளும் நான் சொல்றத எப்பதான் கேட்டிருக்கீங்க?” என்ற புலம்பலோடு அந்தப் பேச்சை அப்படியே விட்டு விட்டாள்.

ராதா தனது வைத்தியக்கல்வியை மிக ஆர்வத்தோடும் அக்கறையோடும் கற்று ஒரு டாக்டராக வெளியேறினாள். ஆனால் ரங்கநாதனுக்கு ஒரு அதிர்ச்சித் தோல்வியொன்றும் கொண்டு வந்திருந்தாள் ராதா.

ஆம்! அவர் வீரப் பெண்ணாக வளர்ந்த அவரது செல்ல மகள் அடக்கமும் அமைதியும் கொண்ட ஒருத்தியாக மென்மையும் நளினமும் கொண்டவளாக மாறியிருந்தாள். பேச்சில் கூட ஒரு மாற்றம் தெரிந்தது.

ஆக, தன் தேவைகளுக்காக மட்டும் கார் ஓட்டுவது மட்டுமே அவர் கற்றுக்கொடுத்த பயிற்சிகளின் எச்சமாக அவளிடம் காணப்பட்டது.

இது ரங்கநாதனுக்கு மிக வியப்பு. என்னதான் முயன்றாலும் ஒவ்வொருவரிடமும் உள்ள அடிப்படையான இயல்புகளை மாற்றுவது கடினம் என அவர் எண்ணினார். ஒருவருடைய குண இயல்பு அவருக்கே உரியது. அதை

ஆயினும் மகளின் வியடத்தில் அவர் மிக அதிசயித்தார். ஒவ்வொரு வியடத்தையும் அவள் எத்தனை விருப்பத்துடன் கற்றுக் கொண்டாள்? அப்படி விரும்பிக் கற்றுக் கொண்ட விடயங்களை அவளால் எப்படிக் கைவிட முடிந்தது? புரியவில்லை அவருக்கு!

சரஸ்வதிக்கு இந்த விடயத்தில் மகாதிருப்தி. “என்னதான் அவளுக்குக்கராட்டி, நீச்சல் எண்டு பழக்கிக் குடுத்தாலும் அவள் அதெல்லாம் விட்டிற்றாள் பாத்தியளா? என்னவெண்டாலும் அவள் என்ற மகள் என்றதக் காட்டிப் போட்டாள்.”

“சரி....சரி இப்ப அதுக்கென்ன? இப்ப அவள் ஒரு டாக்டர். இதெல்லாம் இப்ப எதுக்கு என்று அவள் நினைச்சிருக்கலாம். நான் அதெல்லாம் பழக்கியது ஒரு பாதுகாப்புக்காகத்தான். அண்ணன், தம்பி இல்லாத பிள்ளை. இதுகள் தெரிஞ்சி இருந்தா நல்லதெண்டு நான் நினைச்சச் சொல்லிக்குடுத்துப் பழக்கினன். இதெல்லாம் தெரிஞ்சிருந்தா தைரியமும் தன்னம்பிக்கையும் இருக்கும். அதுதான் முக்கியம்.” என அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டார் ரங்கநாதன்.

மகளுக்கு இந்தப் பயிற்சிகளில் நாட்டம் குறைந்து போனாலும் வைத்தியம் செய்வதில் அவளுக்கிருந்த ஆர்வம், தொழிலில் இருந்த பற்று அவரை மனம் நிறைவடையச் செய்தது.

“ராதாம்மா தங்கமானவங்க” என்றும் ‘கைராசிக்காரி’ என்றும் “ராதாம்மா ஆஸ்பத்திரில இல்லாட்டி அங்க போகவே வேண்டியதில்ல.” என மக்கள் கூறுவதைக் கேட்டு பெரிதுவப்பார். ரங்கநாதன்.

ஒரு சமயம் பாம்பினால் கடியுண்டு கால் வீக்கத்துடன் சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்த ஒரு கிராமப் புறச் சிறுமி வலி தாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தபோது தற்செயலாக அங்கு வந்த ராதா அச்சிறுமியைத் தேற்றி அவளது வலியுள்ள காலைத் தடவிக் கொண்டு நின்றதை அங்கு திடீர் விஜயம் செய்த சுகாதார அமைச்சர் குழு கண்ணுற்று அவளை வெகுவாகப் பாராட்டி விட்டுச் சென்றிருந்தது. வைத்தியசாலையின் பரபரப்புச் செய்தி!

இன்னுமொரு சமயம் மிகக் குறைவாக கிடைக்கும் இரத்தக் குறுப்பான ‘ஏபீ நெகடிவ்’ ரக இரத்தம் விபத்துக்குள்ளான ஒரு ஏழை நோயாளிக்கு உடன் தேவைப்பட்ட போது கையிருப்பும் இல்லாமல் இரத்தம் பெற ஆளும் இல்லாமல் அந்நோயாளி மரணத்துடன் போராடிய வேளை அதைக் கேள்வியுற்று எதையும் யோசிக்காமல் ஓடிச் சென்று தன் குருதியைக் கொடுத்து உயிர்காத்தவள் ராதா.

அந்த நோயாளி குணமடைந்ததும் ரங்கநாதனைத் தேடி வந்து அவர் காலில் விழுந்து ‘தேவதை’ ‘தேவதை’ என்று ஆக்கள் கதைக்கிறதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கன் ஐயா.

என்னப் பொறுத்தமட்டில் உங்க பொண்ணுதானய்யா தேவதை. அந்தம்மா அந்த நேரத்தில் ஓடி வந்து ரெத்தம் தராமலிருந்தா நான் செத்துப் போயிருப்பன் ஐயா. என்ட அஞ்ச புள்ளயளும் கதியில்லாமல் போயிருக்குங்கள்.” என்று அமுதபோது இறும்புதெய்தினார் ரங்கநாதன். தாய் சரஸ்வதிக்கோ மகளைப் பற்றி மிகப் பெருமை.

இவை மட்டுமல்ல. அவ்வப்போது வெளியில் மருந்து வாங்கவென்றும் உணவுக்கென்றும் மிகச் சிரமப்படும் ஏழைகளுக்கு பண உதவியும் அவள் செய்வதுண்டு.

வைத்தியத்துறையில் இவ்வாறான அர்ப்பணிப்புடனும், விசுவாசத்துடனும் சேவை புரிவது கண்டு மன நிறைவடையும். ரங்கநாதன் தன் மகள் வைத்திய சேவைக்கென்றே இறைவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவள் என நினைத்துக் கொள்வார்.

12

வைத்தியர்களுக்கான விடுதியில் ஏகப்பட்ட சிந்தனைகளோடு கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தான் கண்ணன். “ராதாவுக்கு என்ன ஆயிற்று? அவள் ஏன் இப்படி இருக்கிறாள். அவள் மாறிப்போக ஏதாவதொரு வலுவான காரணம் இருக்க வேண்டும். அது என்னவாக இருக்கும்? தன்னுடன் கதைப்பதை அவள் தவிர்க்க முயற்சிக்கிறாளே. அது ஏன்? நேரில் கதைக்க வேண்டி வந்துவிட்டால் அவள் மிறுடு

விழுங்குவது ஏன்? போனில் கதைக்கும் போது தடுமாறுகிறாளே அது ஏன்?

பிற்பகலில் வீட்டிற்குப் போனால் சுந்தரியுடன் பட்மின்டன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். இப்போதெல்லாம் அப்படி விளையாடுவதைக் காண முடியவில்லையே?

தான் பார்த்த சினிமாவையோ வாசித்த நாவலையோ பற்றி விழிகள் விரிய விமர்சிப்பதை இப்போதெல்லாம் விட்டு விட்டாளே காரணமென்ன?"

கண்ணன் இவ்வாறெல்லாம் யோசித்து யோசித்து ஒருநாள் அவளிடம் காரணம் கேட்டபோது 'அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை' என்று மழுப்பினாள்.

அவளுக்கு சினிமாக்களிலும் கதைகளிலும் வருவது போல ஏதும் பயங்கரமான நோய் ஏற்படக்கூடிய அறிகுறிகள் புலப்பட்டு மிரண்டு போயிருக்கிறாளோ அல்லது தன்னைப் பற்றி யாராவது ஏதாவது சொல்லியிருப்பார்களோ அல்லது தன்னை உயிருக்குயிராக நேசிப்பதாகச் சொல்லி தன்னை இடைவிடாது தொல்லை தருகிற சக டாக்டர் அஞ்சலி ராதாவிடம் ஏதாவது சொல்லி அவளின் மனசைக் குழப்பி விட்டிருப்பாளோ?

இவள் மனந்திறந்து தன் பிரச்சினையைச் சொல்லத்

தயங்குவதன் காரணம் என்ன? உடம்பு கூட வெகுவாக இளைத்துவிட்டிருக்கிறது. ஏதோவொரு பாரதாரமான பிரச்சினையை வெளியில் சொல்ல முடியாமல் மனசுக்குள் போட்டு அவஸ்தைப்படுகிறாள் என்பது மட்டும் கண்ணனுக்குச் சந்தேகமின்றிப் புரிந்தது.

அவளும் சொல்வதாயில்லை. கேட்டாலும் சொல்கிறாளில்லை. இதுபற்றி யாரிடம் கேட்பது? எப்படி அவளைப்பற்றி மற்றவர்களிடம் கேட்பது நாகரீகமான காரியமல்ல. அவளது நெருங்கிய தோழிகளான ரதி, காஞ்சனா, வயலட் ஆகியோருக்கும் ஏதும் தெரிந்திருக்கக் கூடும். அவர்களிடம் எப்படிக்கேட்பது?

மாமா மாமியிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாம். ஆனால் அது வீண் பிரச்சினையாகி விடக்கூடும். அவளுடன் கூடவே இருக்கும் சந்தரியிடம் கேட்கலாம். அது ஆபத்து. அந்த வாயாடி “கண்ணன் ஐயா இப்படிக்கேட்டாரக்கா” என்று போட்டுக் கொடுத்து விடுவாள்.

கண்ணன் இவ்வாறெல்லாம் பல கோணங்களிலும் யோசித்து யோசித்து ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாதனவாகக் குழப்பமுற்றான்.

தான் எப்போதும் போல இயல்பாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளத் தன் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செயற்பட அவள்

முனைவதையும் கூட கண்ணனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ராதாவின் தற்போதைய நிலையை எண்ணிக் கவலைப் பட்டவனாக அன்று மாலை அவளது வீட்டிற்குச் சொன்றான் கண்ணன்.

தன் அறையில் சாய்வு நாற்காலியில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு அவள் உட்கார்ந்திருந்த கோலமே அவள் மிகத் தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை உணர்த்தியது.

ஓசைப்படாமல் அருகில் சென்ற கண்ணன் “ராதா...!” என மெலிதான குரலில் அழைத்தான்.

ஒரு திடுக்கிடலுடன் “அ..... அத்தான்” என தடுமாறிக் கொண்டவளாய் சரேலென எழுந்து நின்றாள் ராதா. அவள் சற்று முன் வரை அழுது கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். அவளது கண்கள் கலங்கிச் சிவந்திருந்தன. அவளது அந்தத் தோற்றம் கண்ணனுக்கு மிகுந்த வேதனையைத் தந்தது.

“ராதா...! உனக்கு என்னதான் பிரச்சினை? ஏன் இப்பிடி இருக்கிறாய்? பழைய கலகலப்பு உற்சாகம் எதுவுமே இல்லாமல் ஒரு நோயாளியைப் போல சோர்ந்து போய் இருக்க என்ன காரணம்? என்ன பிரச்சினை என்றாலும்

மனம் விட்டு என்னிடம் சொல் ராதா. உன் பிரச்சினை என்ன என்று தெரிஞ்சால்தானே அதைத் தீர்த்து வைக்க முடியும்?”

ராதா மௌனமாக அவனை ஏறிட்டாள் “என்னிடம் எதுவும் கேட்காதீங்க” என்று கெஞ்சுவது போலிருந்தது அவளது பார்வை.

அவளைப்பார்க்க அவனுக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. இவளது மனசுக்குள் இருக்கும் பிரச்சினையை எப்படியாவது வெளிக் கொணர வேண்டும். அல்லது மனசுக்குள்ளே போட்டு மறுகி ஏதும் விபரீத நிலைக்கு இவள் ஆளாக நேரிடலாம்.

எனவே இவளிடமிருந்து உண்மையை வரவழைக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தான் கண்ணன்.

“ராதா பிரச்சினைகளை மனசுக்குள் போட்டு அடக்கி வைக்கக்கூடாது. அதை வெளியில் யாரிடமாவது சொல்ல வேணும். அப்போதுதான் மனசு ஆறுதலடையும். என்னவானாலும் பராவாயில்லை. என்னிடம் சொல் ராதா... பிளீஸ்!” வாஞ்சையோடு கெஞ்சும் பாவனையில் கேட்டான் கண்ணன்.

அவன் இவ்வாறு ஆறுதலாக - மென்மையாகக் கேட்ட

போது அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இந்த அன்பை - பிரியத்தை தவிப்பை நான் தொலைத்துவிட்டு நிற்பதை உங்களிடம் எப்படிச் சொல்வேன்' என மனசுக்குள் குமுறினாள் ராதா.

“அத்தான்! நீங்க கனவில கூட நினைக்காத விசயத்தை - உங்களால் நம்பமுடியாத சங்கதியை உங்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒரு செய்தியை எப்படி அத்தான் உங்களிட்ட சொல்ல முடியும்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்ல வேணாம் ராதா. நீ உன் பிரச்சினையை என்னிடம் தயங்காமல் சொல்லலாம். யோசிக்காமல் சொல் எதுவானாலும் பரவாயில்லை” கண்ணன் சற்றுப் பரப்பரப்படைந்தான்.

“நான் பாவி அத்தான். பெரும் பாவி உங்க அன்புக்கும் பிரியத்துக்கும் நம்பிக்கைக்கும் தகுதியில்லாதவள்.”

“இந்தா பார் ராதா. இன்னும் இன்னும் அதையும் இதையும் சொல்லி என்னைக் குழப்பாமல் நேரடியாக விசயத்துக்கு வா”

“அத்தான் என்னை இப்போ வற்புறுத்தாதீங்க. உங்ககிட்ட சொல்லாம வேறுயாரிட்ட சொல்லப் போறன்?”

“அப்போ சொல்லன் ராதா”

இப்போ என்னால் சொல்ல முடியாது. பிறகு சொல்றன்.

“பிறகா? ஏன் இப்ப சொல்லுறதுக்கென்ன?

“ஐயோ அத்தான் என்னால இப்ப முடியாது. நான் உங்களோட இரவைக்குப் போன்ல கதைக்கிறன்.”

“சரி இரவுக்கு உன்ர போனுக்காகக் காத்திருப்பன். ஏமாத்திப்போடாமல் கட்டாயம் கதைக்க வேணும் சரியா?”

“சரியத்தான்” என்று அவனிடம் கூறிய ராதா ‘ஏற்கனவே உங்களை ஏமாற்றிய விசயத்தைத்தானே சொல்லப்போறன்’ என மனசுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“அதுசரி.... இரவைக்கு எத்தனை மணிக்குக் கதைப்பாய் ராதா?”

“ஒன்பது மணிக்குப் பிறகு கதைக்கிறன்”

“ஓகோ... எல்லோரும் தூங்கிய பிறகுதான் இவள் கதைக்க நினைக்கிறாள். அப்படியென்றால் இது மிகவும் பாரதூரமான விசயமாகத்தான் இருக்க வேணும்.” என நினைத்தான் கண்ணன்.

விடுதிக்கு வந்த கண்ணனுக்கு ஒரே டென்ஷனாக இருந்தது. இரவு உணவை சும்மா ஏனோதானே என்று முடித்து விட்டு நேரத்தைப் பார்த்தான். எட்டரை மணியாகி விட்டது. அவனுக்கு ஒவ்வொரு நிமிடமும் நத்தை வேகத்தில் நகர்வதாகவே பட்டது. அன்று விடுமுறை நாளானதால்

குறிப்பிட்ட சிலரைத்தவிர விடுதியில் அநேகமானோர் இருக்கவில்லை. நல்லகாலமாக அவனுடன் ஒரே அறையில் தங்கியிருக்கும் ராகவன் கூட வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தான்.

கண்ணன் கட்டிலில் உட்கார்வதும் நேரத்தைப் பார்ப்பதுமாக அவஸ்தைப்பட்டான். அவனுக்கு இவ்வாறானதொரு சங்கடமான நிலைமை இதுவரை ஏற்பட்டதே இல்லை. மனசு என்பது எத்தனை விசித்திரமானது. ஒவ்வொருவரின் எதிர்பார்ப்புக்களின் வீச்சுக்கேற்பவே நேரம்கூட நகர்வதாகத் தெரிவது ஆச்சரியம்தான். சிலவேளை இரவு உணவின்பின் நண்பர்களோடு ஜாலியாக அரட்டையடிக்கும் போது நேரம் போவதே தெரிவதில்லை. ஆனால் இன்று ஒவ்வொரு நிமிடமும் கழிய எவ்வளவோ நேரம் போவது போலிருக்கிறதே என நினைத்தான் கண்ணன்.

13

சரியாக ஒன்பதே காலுக்கு டெலிபோன் கிணுகிணுத்தது.

படபடக்கும் இதயத்தோடு ரிசிவரை எடுத்து காதுக்குக் கொடுத்தான் கண்ணன்.

ராதா போனில் தயங்கித்தயங்கிக் கூறிய விடயம் கண்ணனை அப்படியே உறைய வைத்துவிட்டது.

அவனது எதிர்காலம் பற்றிய சகல கனவுகளும் கிடுகிடுவெனச்

சரிய அதிர்ந்து போய் தலையை பொத்திக் கொண்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்து விட்டான் கண்ணன்.

‘இப்படி இருக்குமா அப்படி இருக்குமா’ என்று பல விதத்திலும் யோசித்த கண்ணன் ராதா கூறிய விதத்தில் யோசிக்கவே இல்லை. அதனால் பேரதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகி பேயறைந்தவனைப் போலக் காணப்பட்டான் கண்ணன்.

ராதா இப்படி மாறி விட்டதற்கு வேறு வேறு காரணங்களை யிட்டுச் சிந்தித்த கண்ணனுக்கு அவள் இன்னொருவனுக்கு மனத்தில் இடமளித்திருப்பாள் என எண்ணத் தோன்றவே இல்லை.

இது ஏன்? இது எப்படி? என அவனது மனசு அலறியது. “என்னிடம் உரிமையுடன் சேர்ந்த உறவு, சிறு வயது முதலே ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்ட பழக்கம், ஒன்றாக உண்டு விளையாடி வளர்ந்த அன்பு இத்தனை இருந்தும் ராதா ஏன் இன்னொருவனிடம் மனத்தை இழந்தாள்?

அதுவும் திருமணமானவன். தாரமிழந்தவன். ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தை. உத்தியோக ரீதியிலும் பொருளாதார நிலையிலும் அவளை விடக் குறைவானவன். மொழியாலும் மதத்தாலும் வேறுபட்டவன். அவனிடம் என்ன உணர்வை இவள் கண்டாள்? அவனுக்காக என்னை இழக்க எப்படி ராதாவுக்கு மனசு வந்தது. தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு

யோசனை பண்ணிக் குமைந்தான் கண்ணன். அவனுக்கு எதுவுமே புரிவதாயில்லை. அவள் ஏன் இப்படிக்கவலையாக இருக்கிறாள் என யோசித்தவனுக்கு கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையானது நிலைமை.

சில சமயங்களில் கண்ணனால் அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லைத்தான். அவளது சில விருப்பங்கள், கருத்துக்கள், அவளது ரசனைகள், அவள் வெறுத்தொதுக்கும் விடயங்கள் அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போவதுண்டு.

அரிசி மணிகளைச் சுமந்து கொண்டு வரிசையாகச் செல்லும் ஞறும்புக் கூட்டத்தின் அழகை ரசிக்கவென்றே அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் அரிசிகளைத் தூவிவைப்பாள். வரிசை தப்பாது அவைகள் அரிசிகளை இழுத்துச் செல்வதைத் சலிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

அச்சமயங்களில் கண்ணன் வந்தால் “பார்த்தீங்களா அத்தான் தங்களைவிடப் பெரியதும் பாரமானதுமான அரிசிகளை ஞறும்புகள் இழுத்துக் கொண்டு போற வடிவை? அரிசியை இழுக்க முடியாதவர்களுக்கு மற்றவங்க சப்போட் பண்ணுவது ஆச்சரியமாக இருக்கல்லவா?” என்பாள்.

“இந்தச் சின்ன ஞறும்புகள் தமது எதிர்காலத் தேவைக்காகச் சாப்பாட்டைச் சேமிச்சு வைக்க வேணும் எனத்

தெரிஞ்சிருக்கிறது. எத்தனை பெரிய விடயம் என விழிகளகல வியப்பாள்.

திடீரென வானத்து வெண்முகில்களைக் காட்டி “அங்கே என்ன தெரிகிறது சட்டென்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்” என்பாள்.

“என்ன தெரியுது? அழகான பஞ்சுபோல மேகக்கூட்டம் தான் தெரியுது”

“சே..... நீங்க சுத்த மோசமான ஆள்தான். ஆக.... அப்பாவி நோயாளிகளை குத்தவும் வெட்டவும்தான் தெரியும். கொஞ்சம் கூட ரசனையே இல்ல”

“சரி எனக்குத்தான் ரசனை இல்ல. நீயே சொல் என்ன தெரியுது?”

“அங்க பாருங்க. அந்தப் பக்கம் ஒரு பெரிய யானையும் ஒரு குட்டி யானையும் இந்தப்பக்கம் ஒரு ஆறு போகிறது. ஆற்றின் ஒரு பக்கம் மரங்களும் பற்றைகளும், அந்தா பாருங்க. ஆற்றின் மறுபக்கம் குட்டி குட்டி வீடுகள். தெரியுதா இல்லையா?”

அவனும் கவனித்துப் பார்ப்பான். பிரமிப்பாக இருக்கும். “அட.... வெறும் மேகக் கூட்டத்திற்குள்ளே இவள் ஒரு

உலகத்தையே காண்கிறாளே” என வியப்படைவான்.

கதைப் புத்தகங்களை ராதா வரி வரியாக ரசித்து வாசிப்பாள். சாண்டில்யன் மணியன், ர.சு நல்ல பெருமாள், ஜெயகாந்தன் கதைகள் அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு தடவை அவள் ஒன்பதாம் வகுப்பு படிக்கும் போது மணியனின் “கண்ணுக்குள் நிற்கும் கங்காரு நாடு” என்னும் அவுஸ்ரேலிய பயணக் கட்டுரையை வாசித்து “நான் எப்போவதாவது வெளிநாடொன்று போவதானால் எனது முதல் தெரிவு அவுஸ்திரேலியா தான்.” என்று சொல்லிச் சிரித்தது கண்ணனுக்கு அடிக்கடி நினைவுக்கு வரும்.

கதைப்புத்தகங்களை வாசித்துவிட்டு அதில் வரும் பாத்திரங்களையிடும் சம்பவங்களையிடும் வெகுவாக விமர்சிப்பாள். சில சமயம் அவனது தொல்லை தாங்க முடியாமல் அவள் வற்புறுத்தி வாசிக்கக் கொடுத்த புத்தகங்களை வாசிப்பான். அவன் வாசித்து முடிந்ததும் அது பற்றி அவனிடம் அபிப்பிராயம் கேட்பான். கண்ணன் திரு திருவென முழிப்பான். காரணம் அவனுக்கு கதையே நினைவில் இருக்காது.

கதைகள் வாசித்து முடிந்ததும் அதில் வரும் கதா பாத்திரங்களையிடும் படிப்பினைகள் பற்றியும் மிக ஈடுபாட்டுடன் விழிகளில் ஆர்வம் மின்ன அவள் விமர்சிக்கும் போது அவளது கனவு விழிகளைக் கண்ணன் ரசிப்பானே

தவிர அவளது கருத்துக்களைக் கவனிக்கவே மாட்டான்.

ஒரு தரம் கண்ணன் ரயிலில் கொழும்பு செல்லும்போது ரயில் நிலைய புத்தகக் கடையில் ஒரு கதைப் புத்தகத்தை வாங்கினான் பயணத்தின் போதுவாசித்துவிட்டு ராதாவுக்குக் கொடுக்கலாமென்ற நோக்குடன்.

அது ஒரு துப்பறியும் நாவல். அதை வாசிக்க ஆரம்பித்ததும் அது மிகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் இருந்தது. எதிர்பாராத திருப்பங்களுடன் எழுதப்பட்ட கதையின் போக்கு கண்ணனை வெகுவாகக் கவர ஒரே முச்சில் அக்கதையை வாசித்து முடித்து விட்டான். அக் கதை அவனுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போனது.

வீடு திரும்பியதும் அப்புத்தகத்தை வெகுவாகப் புகழ்ந்து வாசித்துப் பார்க்கும் படி கொடுத்தான் கண்ணன்.

மறுநாள் அவனிடம் “கதையா அது? சுத்த அலட்டல் இதைப்போய் வாங்கியிருக்கிறீங்களே” என்றாள்

அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. எந்தக் கோணத்தில் இவள் ரசிக்கிறாள் என அவனுக்குப் புரியவில்லை. இம்மாதிரி விடயங்களில் அவள் அவனுக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தாள். சினிமாவிலும் அப்படித்தான். அவள் வெகுவாக ரசித்துப் பார்த்த படங்கள் அவள் பாராட்டிப் பேசிய படங்கள் அவனைக் கவரவில்லை.

ஆனால் அவள் காட்டும் அன்பில், அக்கறையில் அவளிடம், சட்டென வெளிப்படும் செல்லக் கோபத்தில், அவளது நல்ல பண்புகளில், அவளது அழகில், அந்த அழகு விழிகள் படபடக்க அவள் பேசும் விதத்தில் பெரியவர்களிடத்தில் அவள் வைத்துள்ள மரியாதையில் நோயாளிகளிடம் அவள் காட்டும் பிரியத்தில் அவன் பல சந்தர்ப்பங்களில் மனம் நிறைந்து போனதுண்டு.

கண்ணன் இரண்டு வயதுச் சிறுவனாக ராதாவின் வீட்டிற்கு வந்தவன். அவன் வந்து ஒரு வருடத்தின் பின்புதான் ராதா பிறந்தாள். இருவரும் ஒரே வீட்டில் ஒருமித்து வளர்ந்தவர்கள். விளையாடும் நேரங்களிலும் உணவு உண்ணும் சமயங்களிலும் அவனுக்குப் பிரியமானதை அவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிடுவாள் ராதா, சாதாரணமாக விளையாடும் விளையாட்டுப் பொருட்களில் குழந்தை களிடத்தே ஏற்படும் சண்டைகள் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டதே இல்லை.

தந்தை ரங்கநாதன் அவர்கள் இருவருக்கும் புத்தகப்பை, பேனா, குடை போன்ற பொருட்களை வாங்கி வரும் போதெல்லாம் கண்ணன் விரும்பியதை எடுக்கட்டும் நான் மற்றதை எடுக்கிறேன். என்பாள் பெரிய மனுஷியாட்டம்.

அவனுடன் சண்டையிடுவது கோபிப்பது எதுவுமின்றி ஒரு

நல்ல நண்பனுடன் பழகுவதுபோலப் பழகுவான். கண்ணனைவிட ராதா இரு வகுப்புகள் குறைந்தவளாகக் கற்றதால் அவளுக்குத் தெரியாத விடயங்களை சொல்லிக் கொடுப்பான். கண்ணன்.

கண்ணன் ஆறாம் வகுப்புக்கு வந்ததும் மட்டு நகரில் பிரபலமான ஒரு ஆண்கள் பாடசாலையில் அவனைச் சேர்ந்தார். ரங்கநாதன் அப்போது ராதா நான்காம் தரம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இரு வருடத்தின் பின் அவளை நகரிலுள்ள பெண்கள் பாடசாலையில் சேர்ந்தார். இருவரும் ஒரே வானில் சென்று திரும்புவார்கள்.

ஒரு சமயம் கண்ணனுக்கு அம்மைபோட்டு அவள் அவதிப்பட்டபோது ராதாவே அவனைப் பரிவுடன் பராமரித்தாள்.

இப்படிப்பட்ட ராதா ஏன் இப்படி ஆனாள்? அவளுக்கு என்னதான் நடந்திருக்கும்? யாரையும் சாதாரணமாகக் கூட நோக வைக்க விரும்பாத இவள் என்னை நோகடிக்க எப்படித் துணிந்தாள். கண்ணனுக்குத் தன் தோல்வியை ஏமாற்றத்தை ஜீரணிக்கமுடியவே இல்லை.

விடுதியில் அவன் சாதாரணமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தாலே அவனது நண்பர்கள் ஏகக் கலாட்டா பண்ணுவார்கள்.

“என்னப்பா கண்ணன்? ராதாவைத் தேடிப் போய்விட்டதோ மனசு? இங்க இருந்து பகல் கனவு காணாமல் ஒரு நடை மாமனார் வீட்டிற்குப்போய் ‘ராதா தரிசனம்’ பண்ணிற்று வாயேன்” என்பார்கள்.

இவனுக்குக் கொழுப்பு! மாமியார் வாய்க்கு ருசியாக சமைத்துப் போட, வருங்கால மனைவி அன்போட பரிமாற ராஜா மாதிரி சாப்பிட வேண்டியவன் இங்க நம்ம சின்னப்புவின் உப்புச்சப்பில்லாத சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு கிடக்கிறான்” என்பார்கள்.

இப்படியெல்லாம் தன்னை அன்புடன் கிண்டல் பண்ணும் தன் நண்பர்களுக்கு இந்த விடயம் தெரிய வந்தால் நிலைமை என்னவாகும் என நினைக்க அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

தன் உணர்வுகளோடும் ஜீவனோடும் ஒன்றிப் போய்விட்ட ஒரு விடயம் அந்த உணர்வுகளிலிருந்தும். ஜீவனிலிருந்தும் பிய்த்து எறியப்பட்டால் அதை எப்படி அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? யோசிக்க யோசிக்கப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது அவனுக்கு !

ஆயினும் அவனுக்கு ராதா மீதோ அந்தச் சிங்கள ஆசிரியன் மீதோ கோபமோ வெறுப்போ ஏற்படவில்லை இவ்வாறான பேரிடியொன்றைத் தன் மீது போட்ட அவ்விருவர்

மேலும் தனக்கு ஏன் ஆத்திரம் வரவில்லை என்பதும் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

மிக அண்மையில் கூட தான் திருமணம் செய்ய இருந்த பெண்ணை வேறு ஒருவன் கடத்திச் சென்றால் அவ்விருவரையும் குத்திக் காயப்படுத்திய பக்கத்து ஊர்க்காரன் ஒருவனைப்பற்றி பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது.

“எனக்கு ஏன் ராதா உன் மீது கோபமே வரவில்லை?” என தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொள்ளத்தான் அவனால் முடிந்தது.

அன்று இரவு படுக்கைக்குச் சென்ற கண்ணனுக்குத் தூக்கம் தொலைந்து போனது நண்பர்கள் அனைவருமே தூங்கிவிட்டனர். படுக்கையிலிருந்து மெதுவாக எழுந்த கண்ணன் விடுதியின் வெளிப்புறமாகச் சென்று அங்கிருந்த படிக்கட்டில் உட்கார்ந்தான். அவனுக்கு என்ன செய்வது யாரிடம் தன் துயரத்தை இறக்கி வைப்பது என எதுவுமே தோன்றவில்லை. அவன் கண்களிலிருந்து அவனை அறியாமலே கண்ணீர் வடிந்தது. தன் பாட்டில் அமுதமுது உட்கார்ந்திருந்து விட்டு நள்ளிரவில்தான் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

மறுநாள் வைத்தியசாலையில் அவனால் இயல்பாக இயங்க முடியவில்லை. அவனே ஒரு நோயாளியைப் போல

சோர்ந்து போய்க் காணப்பட்டான். அவனது முகவாட்டம் பற்றி சிலர் விசாரித்தனர். ஒரு மாதிரிச் சிரித்துச் சமாளித்தான். அவனது சிந்தனை முழுவதிலும் ராதாவே ஆக்கிரமித்திருந்தாள்.

மலையானதும் மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கல்லடிக் கடற்கரைக்குச் சென்று நீண்ட நேரமாக பிரமை பிடித்தவனாக உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். யோசித்து யோசித்து தலைவலிதான் ஏற்பட்டதே தவிர அவனால் ஒரு முடிவுக்கும் வர இயலவில்லை.

தான் ராதாவிடம் காட்டிய அன்பும் அக்கறையும் போதாதோ எனச் சந்தேகித்தான். தான் யாருமற்ற அநாதை என்பதால் தன்னைப் புறக்கணித்தானோ எனத் தோன்றிய எண்ணத்தை சடுதியாக நிராகரித்தான். சே....! ராதா அப்படிப்பட்ட பெண்ணா? அவள் அநாதைகளிடமும் ஏழைகளிடமும் மிகவும் பிரயமுடன் நடந்து கொள்ளும் மனசுடையவளாயிற்றே எனச் சமாதானப்பட்டான். அந்தச் சிங்கள ஆசிரியன் ஏழை என்பதால் விரும்பியிருப்பானோ எனவும் யோசித்தான்.

‘விதி... விதி...’ என்கிறார்களே அது இது தானோ? அந்த விதியின் விளையாடல்தானா எனக்கும் ராதாவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டு அலைக்கழிக்கிறது?

சரி எல்லாம்தான் இருக்கட்டும் இவளது மன மாற்றத்தை மாமா, மாமி, அறிந்தால் எத்தனை பிரச்சினைகள் ஏற்படும்? மாமா யதார்த்தவாதி பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லி அவரைச் சமாதானப்படுத்தி விடலாம் ஆனால் மாமி..? அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி வீட்டையே களேபரப்படுத்தி விடுவா..

சில சமயம் ராதாவே தெளிவடைந்து தனது இந்தச் சிக்கலிருந்து விலகிக் கொள்ளவும் கூடுமல்லவா? எனவும் மனசைத் தேற்ற முயன்றான். அதே சமயம் அவள் திடீரென முடிவெடுக்கும் அவசரக்காரப் பெண்ணல்ல என்ற அவளது மனநிலை புரியாதவனா நான்? எனத் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டான்.

கண்ணன் இவ்வாறெல்லாம் பல கோணத்திலும் மாற்றி மாற்றி யோசித்து தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

கண்ணனின் தாய் மீனாம்பிகை ராதாவின் தந்தை ரங்கநாதனின் ஒரே பாசத் தங்கை, மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் மேற்குப் புறமாய் அமைந்த வேளாண்மைக் கிராமமான கன்னன்குடாவில் பிறந்து வளர்ந்தவள். ரங்கநாதனுக்கு சகோதரி ஒருத்தியானபோதும் சகோதரர்கள் நான்கு பேர். ஐந்து அண்ணன்மார்களுக்கு மீனாம்பிகை

தங்கையானதால் மிகவும் செல்லமாகவும் சொகுசாகவும் அவள் வளர்ந்தாள்.

ரங்கநாதனின் பெரியப்பா ஒருவர் மட்டக்களப்பு நகரில் திருமணம் செய்திருந்தார். அவருக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள் எனவே தனது தம்பியின் மகன்கள் ஐந்து பேரில் ஒருமகனான ரங்கநாதனை நகரத்தில் வைத்துப் படிப்பிப்பதாகச் சொல்லித் தன்னுடன் அழைத்து வந்து விட்டார். பெரியப்பாவும், பெரியம்மாவும், ரங்கநாதனை கரிசனையுடனும் அன்புடனும் கவனித்துக் கொண்டனர். பெரியப்பாவின் மூன்று மகள்மாரும் “தம்பி தம்பி” என்று பாசத்தைப் பொழிந்தனர். ரங்கநாதன் மேல்!

ரங்கநாதன் மட்டக்களப்பு நகரிலுள்ள இந்துக் கல்லூரியில் கற்று அரசு எழுதுனர் பரீட்சை எழுதி சித்தி பெற்று மாவட்டச் செயலகம் என தற்போது அழைக்கப்படும் மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் எழுதுனராகப் பணிபுரிந்தார்.

கிராமத்தில் தனது அயல் வீட்டுக்காரியும் சிறு வயது விளையாட்டுத் தோழியும் ரங்கநாதனின் தங்கை மீனாம்பிகையின் உற்ற நண்பியுமான சரஸ்வதிக்காக ரங்கநாதனை கிராமத்திலிருந்து மாப்பிள்ளை கேட்டு பெண்ணின் உறவினர்கள் ரங்கநாதனின் தந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்த போது தன் பெற்றோரும் பெரியப்பா குடும்பமும் எதைச் செய்தாலும் தனக்குச் சம்மதம்தான் என்று கூறினார் ரங்கநாதன்.

எல்லோரது விருப்பத்துடனும் சரஸ்வதியைக் திருமணம் செய்தார் ரங்கநாதன் பெரியப்பா தனது திருமணப் பரிசாக மட்டக்களப்பு சூரியாலேனில் உள்ள காணித்துண்டொன்றை ரங்கநாதனுக்கு எழுதிக் கொடுத்தார். அந்தக்காணித்துண்டில் அழகிய வீடொன்றைக் கட்டிக் கொடுத்தார் சரஸ்வதியின் தந்தை.

வீடு கட்டி முடிந்ததும் மட்டக்களப்பில் குடியேறிய ரங்கநாதனும் சரஸ்வதியும் அடிக்கடி கிராமத்திற்குச் சென்று வருவர். சரஸ்வதிக்கு தன் குடும்ப உறப்பினர்களை மட்டுமல்ல தோழி மீனாம்பிகையையும் போய்ப்பார்க்கா விட்டால் இருப்புக் கொள்ளாது.

ரங்கநாதனின் திருமணம் நடந்து மறுவருடம் மீனாம்பிகைக்கு அவளது உறவினனான சுந்தரராஜனை திருமணம் செய்து கொடுத்தனர். அவளது கணவன் உயர்தரம் வரை கல்வி கற்றவன் அக்கால கட்டத்தில் அவனது கல்வித்தரம் ஒரு அரச உத்தியோகத்தைப் பெறப் போதுமானதாக இருந்தபோதும் அரச உத்தியோகம் பெறுவதில் நாட்டம் இன்றி விவசாயம் செய்வதிலே ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான் சுந்தரராஜன்.

திருமணமாகி ஒரு வருடத்தில் கண்ணன் பிறந்தான். கண்ணன் ஒருவயதுக் குழந்தையாக இருக்கும்போது வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சுந்தரராஜன்

நெஞ்சுவலிப்பதாக அவதிப்பட்டதைக் கண்ட சிலர் அவனை உடனடியாக வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். ஆயினும் சிகிச்சை அளிக்கச் சந்தர்ப்பம் தராமல் பாதிவழியிலேயே மரணமாகிப் போனான். வயலுக்குப் போவதாகக் கூறி அவளிடம் காலை உணவைச் சாப்பிட்டு விட்டு உற்சாகமாகப் போன கணவனைப் பிணமாகக் கண்ட மீனாம்பிகை பேய் அறைந்தவளைப்போல உட்கார்ந்து இருப்பதும் பெருங்குரலெடுத்து அழுவதும் அடிக்கடி மயங்கிக் சரிவதுமாக இருந்தது கண்டு அனைவரும் துயருற்றனர்.

விடயமறிந்து பதறிப்போன ரங்கநாதன் செய்வதறியாது தவித்தார். இருபத்துநான்கு வயதில் விதவையாகிப் போன தங்கையின் விதியை எண்ணி மனம் நொந்தார். சந்தரராஜன் இறந்து ஒருவருடம் முடிந்ததும். தங்கையையும் மருமகன் கண்ணனையும் தன்னுடன் அழைத்து வந்துவிட்டார்.

மீனாம்பிகையும் சரஸ்வதியும் நெருங்கிய தோழிகளானதால் எதுவித பிரச்சினையுமின்றி அன்பாக வாழ்ந்தனர். ரங்கநாதனும் சரஸ்வதியும் காட்டிய அன்பில் மீனாம்பிகை தன் இழப்பின் வலியை மெல்ல ஆற்றிக்கொண்டாள்.

கண்ணன் ரங்கநாதன் வீட்டுக்கு வந்து மறுவருடம் ராதா பிறந்தாள். அவளுக்குப் பெயர் வைக்கும் போது கண்ணனுக்கே ராதா உரியவள் எனக் கருதியே 'அனூராதா' எனப் பெயரிட்டு ராதா என அழைத்தனர்.

பிள்ளைகள் இருவரும் வளர்ந்தனர். படித்தனர் ஒருவருக்கொருவர் அன்பாக அனுசரணையாக இருந்தனர். பரீட்சைகளில் சிறப்பாகத் தேறினர். ஒரே துறையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்றனர். முதலில் கண்ணன் வைத்திய பீட மாணவனாகத் தெரிவான போது தமது குடும்பத்தில் ஒரு டாக்டர் உருவாகப்போகிறார் என மகிழ்ந்தனர். கண்ணனைத் தொடர்ந்து ராதாவும் மருத்துவத் துறைக்குத் தெரிவான போது தங்கள் வீட்டிலேயே ஒரு வைத்தியக் குடும்பம் தயாராகிறது எனச் சந்தோஷித்தனர்.

கண்ணன் வைத்திய பீட இறுதியாண்டு மாணவனாகக் கற்கையில் தாய் மீனாம்பிகை காலமாகிவிட்டார். தாயின் இழப்பு கண்ணனை வெகுவாக பாதித்தது. தாயின் இறுதிக்காலத்தில் சிகிச்சை அளித்துப் பராமரிக்கத் தனக்குக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே என மனம் நொந்தான். மாமா மாமியின் பரிவும் ராதாவின் அன்பும் நாளடைவில் அவனது துயரத்தை மெல்ல மெல்லக் குறைத்தது.

ஒருவாறு வைத்தியப்படிப்பை நிறைவு செய்த கண்ணன் நியமனம் கிடைக்கும் வரை மட்டக்களப்பில் உள்ள தனியார் வைத்தியசாலையொன்றில் பணிபுரிந்தான்.

நியமனம் பெற்று மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலையில் பணிபுரிய ஆரம்பித்த கண்ணன் வைத்திய விடுதியிலே தங்கிக் கொள்ள விரும்பினான்.

“ஏன் மகன் இந்தப் பெரிய வீட்டில் நானும் மாமியும்தானே இருக்கம்? ராதாவுக்குப் படிப்பு முடிய இன்னும் இரண்டு வருசம் கிடக்கு. அவளும் வீட்டில் இல்லாத போது நீயாவது இருக்கக் கூடாதா” என்ற கேட்ட ரங்கநாதன் அவனது பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தார்.

மாமாவின் அபிப்பிராயங்களுக்கும் விருப்பங்களுக்கும் மதிப்பளித்தவனாக கண்ணன். சற்றே சங்கடத்துடன் “இல்லை மாமா என்னோட மெடிக்கல் கொலிசல் படிச்ச மூணுபேர் இங்க நியமனம் கிடைச்ச வந்திருக்காங்க. உன்னை நம்பித்தான் நாங்க இஞ்ச வந்திருக்கோம் கொஞ்ச நாளைக்காவது எங்களோட குவார்ட்ஸ்ல இருக்கக்கூடாதா? என்று கம்பல் பன்றாங்க அதனால் அவங்களோட இருப்பதற்கு சம்மதம் சொல்லிற்றன். அங்க இருந்தாலும் ஒவ்வொரு நாளும் இங்க வந்து போவன். நான் உங்களோட இருந்தா அவங்க என்னைத் தேடிக்கொண்டு இஞ்ச வருவாங்க மாமிக்கும் வீண் கரைச்சலாயிருக்கும்” என்றான்.

“அதெல்லாம் பெரியகரைச்சலா மகன்? மாமிக்கு உதவியாக சுந்தரி இருக்கிறாள்தானே? உனக்கும் கூட்டாளிமாரோட இருக்கிறது சந்தோசமாகத்தான் இருக்கும். சரி கொஞ்ச நாளைக்கு அவங்களோட இரு ராதா படிப்பு முடிஞ்ச வந்ததும் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணத்தைச் செய்து வச்சா நல்லதென்கிறா உன் மாமி. எனக்கும்

அதுதான் விருப்பம். கல்யாணத்துக்குப் பிறகு இஞ்சதானே இருக்க வேணும்? அது வரை உன் விருப்பப்படி குவார்ட்டஸ்ல இரு” என்றார் ரங்கநாதன்.

கண்ணன் எதுவும் பேசவில்லை. கண்ணனுக்கும் ராதாவுக்கும் திருமணம் பற்றி அவர்கள் தமக்குள் பேசிக் கொள்வதும். சிலசமயம் உறவினர்களுடன் பேசிக் கொள்வதும் கண்ணனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அது பற்றி அவனுடன் ரங்கநாதன் நேரடியாகக் கதைத்தது இதுதான் முதல் தடவை. அவனுக்குச் சற்றே சங்கடமாக இருந்தது.

அவனது சங்கடத்தைப் புரிந்துகொண்ட ரங்கநாதன் “அது சரி கண்ணன் குவார்ட்டஸ்ல எல்லாமாக எத்தினபேர் தங்கியிருக்காங்க?

“பழைய ஆட்கள் ஏழெட்டுப் பேரும் புது ஆட்களில் என்னோட சேர்த்து ஆறுபேரும்தான்”

“ஒரு நாளைக்கு உன்ர குறாப் ஆட்களை லஞ்சக்கோ டின்னருக்கோ கூட்டிக்கொண்டு வா.... என்ன?”

“சரி மாமா”

பேசிக் கொண்டபடி கண்ணன் விடுதிக்குச் சென்று விட்டான். அவர்களுக்கு ஏதும் உதவி தேவைப்பட்டால் செய்து கொடுப்பதும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு தரம் வந்து மாமா

மாமியைப் பார்த்துப் பேசிக் செல்வதும் கண்ணனின் கடமையானது . விடுமுறையின் போது ராதாவும் வந்து போவாள்.

ராதா விடுமுறையில் வந்தசமயம் ஒரு நிலாக் காலத்தில் கண்ணனும் அவனது விடுதி நண்பர்களும் வெளி முற்றத்தில் உணவருந்தி கலகலத்துச் சென்றனர்.

ஒருவாறு ராதாவின் படிப்பும் முடிவடைந்து அவளும் மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலைக்கே நியமனம் பெற்றுக் கொண்டாள். அவளுக்கு இனி திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்து முடித்து விடுவது பற்றி ரங்கநாதன் தம்பதியர் ஆலோசனை செய்து ராதாவிடம் அபிப்பிராயம் கேட்ட போது “இவ்வளவு நாளும் படிப்பு படிப்பு எனக் கஷ்டப்பட்டு விட்டு கொஞ்சநாள் ஆறுதலாக இருக்கக்கூடாதா அப்பா, இன்னும் இரண்டு வருஷமாவது போகட்டுமே” என்றாள் கண்ணனிடம் கேட்டபோது அவனும் அதையே கூறினான். ரங்கநாதன் மகளினதும் மருமகனதும் விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் சரஸ்வதிதான் வழக்கம் போல முணுமுணுத்தாள்.

இவ்வாறெல்லாம் பழைய நினைவுகளை அசை போட்டபடி கல்லடக்கடற்றையிலிருந்து நேரே மாமாவின் வீட்டிற்கு வந்தான்.

மாமா வீட்டிற்கு அவன் வந்தபோது மாமாவும், மாமியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவனும் அவர்களுடன் சிறிது

நேரம் உரையாடிவிட்டு மாமி போட்டுக் கொடுத்த தேநீரைப் பருகியவாறு ராதாவைப் பார்க்க மாடிக்குச் சென்றான். ராதா தனது அறையில் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். கண்ணன் கதவருகில் சில விநாடிகள் தயங்கி நின்றுவிட்டு “ராதா” என அழைத்தான்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவள் கண்ணனைக் கண்டதும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு கட்டிலை விட்டுக் கீழே இறங்கினாள். அவளது கண்கள் கலங்கிக் சிவந்திருந்தன. அழுதிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தது. கண்ணனிடம் ஐயலத் பற்றிய விபரத்தை போனில் சொன்னதால் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கக் தைரியமில்லாது தலை குனிந்தவளாக பயத்துடனும் சங்கடத்துடனும் நின்றாள் ராதா.

சில விநாடிகள் கண்ணன் மௌனமாக நின்றான். பின்னர் அவளது தாடையை நிமிர்த்தி “ஏன் ராதா என்னை உனக்குப் பிடிக்காமல் போனது? என அமைதியாகக் கேட்டான்.

அவளுக்கு அவனது பரிவானபேச்சும் அவன் கேட்ட விதமும் அவனது அமைதியும் தாங்க முடியாத துயரத்தைத் தர அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டுவந்தது. விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். ராதா. அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அவளால் பேசமுடியவில்லை.

“ராதா அழாத. நீ பிழியப்பிழிய அழுவதை என்னால் சகிக்க முடியல்ல. பெரியவங்க நம்மைச் சேர்த்து வைக்க

நினைச்சாலும் கடவுள் விரும்பினால்தான் அது நடக்கும் அவன் விரும்பாட்டி யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாது. நீ கவலைப்படாதே. முன்போல் கலகலப்பாக சந்தோஷமாக இரு. என்னை ஒருபக்கம் ஒதுக்கிவிட்டு உன் மனசில் இடம்பிடித்த அந்த ஜயலத் உண்மையிலேயே நல்லவனாக இருப்பானென நினைக்கிறேன். நீ விரும்பிய படி ஜயலத்துடன் உன்னைச் சேர்த்து வைப்பன். இது சத்தியம் அவளது கரம்பற்றி உறுதியளித்தான். கண்ணன்.

ராதா தன்னை மறந்தவளாக “அத்தான் உங்களுக்கு இத்தனை பெரியமனசா? அவனது தோள்களைப் பற்றி திணறலுடன் கேட்டாள்.

“மனசு பெரிசோ என்னமோ நான் உன்மேல் வச்சிருக்கிற அன்பு பெரிசு. அக்கறை பெரிசு !

ராதாவுக்கும் முழு உலகமுமே தனக்குச் சாதகமானாற் போலிருந்தது. மனசில் இருந்த பெருஞ் சுமை குறைந்து மனசு இலேசாகிப் போனது.

“அத்தான் நான் ஜயலத்தைப் பற்றிய விபரம் சொல்லியும் அவரைத் திருமணம் செய்து வைப்பதாகச் சொல்கிறீர்களே? அவர் கல்யாணமானவர். ஒரு குழந்தைக்குத் தகப்பன். சிங்கள இனத்தவர். என்னைவிட படிப்பிலும் அந்தஸ்திலும் குறைந்தவர். அவரை நான் விரும்புவதும் திருமணம் செய்ய நினைப்பதும் தவறென உங்களுக்குப் படவில்லையா”?

“ராதா எனக்கு உன்னைத் தெரியாதா? நீ பிறந்து வளர்ந்த காலம் தொடக்கம் நான் உன் கூடவேதானே இருந்தேன். உனது பல விருப்பு வெறுப்புக்கள் எப்போதுமே என்னிலிருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தபோதும் உன்னை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும். உனது இந்த முடிவு எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம்தான். ஆனால் நீ என்னை ஏமாற்றவில்லையென்கிறது எனக்குத் தெரியும்.

மற்றது. நீ சிறுபிள்ளையோ புத்தி இல்லாதவளோ அவசர முடிவு எடுப்பவளோ அல்ல. சரி எது பிழை எது என்கிறது உனக்குத் தெரியும். நீ எடுத்த முடிவு உனக்குச் சரி என்றால் அது எனக்கும் சரிதான். நீ எனக்குக் கிடைப்பதைவிட உனக்குச் சந்தோசம் கிடைப்பதுதான் எனக்கு முக்கியம்”

கண்ணன் இவ்வாறு கூறியதும் ராதா பெரிதாக வியப்புற்றாள் இப்படியும் ஒரு மனசா? எனப் பிரமித்தாள். அவனது கரங்கள் இரண்டையும் அன்புடன் பற்றி தாங்ஸ் அத்தான்” என்றாள் அவளது கண்கள் குளமாகியிருந்தன. அவளால் மேற்கொண்டு பேசமுடியவில்லை.

“ராதா இதில் ஒரு பாரிய சிக்கல் இருக்கே?”

அவள் எதுவும் பேசாமல் கண்ணனை ஏறிட்டாள். இந்த விசயத்தை மாமா மாமியிடம் எப்படிச் சொல்றதென்றுதான் விளங்கல்ல. அவங்க இதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வாங்களோ தெரியல்ல. அவங்களைப் பொறுத்தவரை இது எப்பவோ தீர்மானிக்கப்பட்ட சங்கதி. அதைத் திடீரென மாற்றுவது அவர்களுக்கு முடியாமலிருக்கும். சரி... அதைப்பற்றி யோசித்துத்தான் கதைக்கவேணும்.. பார்க்கலாம்”

ராதாவைப் பொறுத்தவரை கண்ணன் இவ் விடயத்தை இத்தனை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டது போலத் தன்னிடம் காட்டிக் கொண்ட போதும் அவனது மனசில் அதன் தாக்கம் அத்தனை சாதாரணமாக இருக்காதென்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

தன் மேலுள்ள அன்புக்காகத் தன்னுடன் பழகிய பாசத்திற்காகத் தனது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு. அந்த உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து அந்த ஏமாற்றத்தை அவன் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

17

ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையிலும் ரங்கநாதனும் சரஸ்வதியும் ஏதாவது ஒரு கோவிலுக்குச் செல்வது வழக்கம். சில சமயம் ராதாவும் சுந்தரியும் சேர்ந்து

கொள்வர். அதிகமான சந்தர்ப்பங்களில் பெரியவர்கள் இருவருமே போய் வருவர். சில சமயம் சற்றுத் தூரமாயுள்ள கோவில்களென்றால் கண்ணனே காரில் அழைத்துச் செல்வதுமுண்டு.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை கல்லடியிலுள்ள வேலூர் காளி கோயிலுக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். அவ்வாறான தொரு சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்த கண்ணன் அவர்களிருவரையும் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். வழிபாடு முடிந்ததும் “கொஞ்சநேரம் கடற்கரையில் உட்கார்ந்து இருந்து விட்டுப் போவோம் மாமா” என்றான் கண்ணன்.

ஒரு நாளும் இல்லாமல் அவன் இப்படிக்கேட்டதும். எதுக்கு? என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டார் ரங்கநாதன்.

“கொஞ்சம் கதைக்க வேணும் மாமா.”

“வீடல் கதைக்கலாம் தானே எதுக்கு கடற்கரைக்கு?”

“இல்லமாமா ராதாவோ சுந்தரியோ நாம் பேசும் போது இல்லாமலிருப்பது நல்லது”

அவன் இப்படிச் சொன்னதும் அவரது மண்டைக்குள் ஏராளமான கம்பளிப்பூச்சிகள் ஊர்வது போன்ற உணர்வு

பலவிதமான சிந்தனைகளும் கேள்விகளும் அவரை உலுப்பின.

மூவரும் மணலில் உட்கார்ந்தும் “மாமாவும் மாமியும் நான் சொல்லப் போற விசயத்த கேட்டு ஆத்திரப் படக்கூடாது. நீங்கள் கடவுள் பக்தியுள்ளவர்கள் விதிப் படிதான் எல்லாம் நடக்கும் என நம்புகிறவர்கள் நான் சொல்லப்போற விசயமும் விதியோடு சம்பந்தப்பட்டதுதான். இந்த விசயத்தில் நாம மூணு பேருமே சரியான முடிவை எடுக்க வேணும்.”

“என்ன கண்ணன். ஏதோ பெரிய குண்டைத் தூக்கிப் போடப் போற மாதிரிக் கதைக்கிறாய்? என்ன விசயம் முதலில் அதைச் சொல்லு” அவசரப்படுத்தினார். ரங்கநாதன்.

கண்ணன் சொன்ன விடயத்தைக் கேட்ட ரங்கநாதன் அப்படியே இடிந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் எதுவுமே பேசவில்லை.

எப்போதுமே சரியானதை நினைப்பவள், சரியானதைச் செய்பவள், சரியானதைக் தேர்ந்தெடுப்பவள் என தான் நினைத்திருந்த தனது மகள் இப்படியொரு மாபெரும் தப்பைச் செய்ய எவ்வாறு துணிந்தாள்? கண்ணனுக்கும் ராதாவுக்கும் இடையில் இருந்த ஆரோக்கியமான உறவில் என்ன குறை இருந்தது? அவர்களது அன்புக்கும் நட்புக்கும்

இடையில் இவ்வாறானதொரு ஊடுருவல் எப்படி ஏற்பட்டது.? எங்கே இந்தத்தவறுக்கான விதை விழுந்தது? என்பன போன்ற கேள்விகள் அவரை அலைக்கழித்தது.

அவள் ஒரு சிங்கள மனிதனை விரும்புவதாக அறிந்து அதிர்ச்சி ஒருபுறம், ராஜாபோன்ற தன் மருமகனை அவள் தவிர்க்க நினைக்கும் வேதனை இன்னொருபுறம் அவரை வதைத்தது.

கௌரவமான ஒரு டாக்டரை தான் சிறுவயதிலிருந்து பேசிப் பழகிய தன் சொந்த அத்தானைத் தவிர்த்து முன்பின் தெரியாத ஒரு அந்நியனை மதத்தாலும் மொழியாலும் வேறுபட்ட ஒருவனை படிப்பிலோ பொருளாதர ரீதியிலோ சமமில்லாதவனை ஒரு குழந்தைக்குத் தகப்பனை இவள் எப்படி விரும்பினாள்? ஏன் விரும்பினாள்?

“அவனது குழந்தை விபரம் புரியாமல் உருவ ஒற்றுமையைப் பார்த்து இவளை அம்மா என்றால் உடனயே இவள் அம்மா ஆகிவிட முடிவு செய்வதா? பைத்தியக்காரத்தனமில்லையா இது?

பேயோடு பழகினாலும் பிரிவது துன்பம்” என்று கூறுவார்களே. அது பொய்யா? சின்ன வயசிலிருந்து ஒரே வீட்டில் ஒன்றாகப் பழகிய பாசம் கூட இல்லாமற் போகுமா? நல்ல தொழிலும் கை நிறைந்த சம்பளமும் சிறந்த சமூக

அந்தஸ்தும் கம்பீரமான தோற்றப் பொலிவும் கொண்ட தனது மருமகனைவிட எங்கிருந்தோ வந்த அந்த அந்நியன் இவளது மனசில் எப்படி இடம் பிடித்தான்?

ஒவ்வொன்றாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார் அந்த பரிதாபத்திற்குரிய தந்தை. அவருக்குப் புரியவே இல்லை.

ஏதோ அவள்தான் பைத்தியக்காரத்தனமாக இந்த முடிவை எடுத்திருந்தாள் என்றால் அவளுக்காகப் பரிந்து வாதாடும் கண்ணனைக்கூட புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை

வேறு ஒருவனாக இருந்தால் வீட்டிற்கு வந்து வீட்டையே இரண்டு படுத்தியிருப்பான். ஆனால் இந்தத் தங்கமான பிள்ளை தன் ஏமாற்றத்தை மனசுக்குள் போட்டுப் புதைத்து விட்டு அவளது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறானே என்றெல்லாம் நினைத்து நினைத்துப் பொருமினார் ரங்கநாதன்.

அவர் படித்தவர் பலவித அனுபவங்களைப் பெற்றவர். நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். வேதனைகளையும் சோதனைகளையும் அனுபவித்தவர் மகளின் இந்த நிலைமை அவர் மனசைப் பிழிந்தெடுத்த போதும் அவர் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை எதையுமே!

ஆனால் சரஸ்வதியின் நிலையோ வேறு! கிராமத்தில்

பிறந்து வளர்ந்து வீடு, குடும்பம் என்று சுற்றிச் சுற்றி வாழ்ந்தவள் திருமணமாகி நகரில் வசித்தபோதும் அவளது எண்ணங்கள் ஆசைகள் எதிர்பார்ப்புக்கள் எல்லாமே ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் அடங்குபவை.

சரஸ்வதி பாடசாலைப் பக்கமே போனதில்லை. திருமணத்தின் பின் ரங்கநாதனே அரிச்சுவடியிலிருந்து அவளுக்கக் கற்றுக் கொடுத்து எழுத வாசிக்கக் கூடியளவு வழிப்படுத்தினார்.

ஒரு அரச உத்தியோகஸ்தரின் மனைவியான போதும் ஒரு டாக்டருக்குத் தாயான போதும் அவள் கிராமத்து மண்வாசனையோடு அதன் கட்டுக் கோப்புக்களோடு வாழ்பவள். அவளுக்குத் தானும் தன் குடும்பமுமே முழு உலகம் இவ்வாறான மனோ நிலையுடன் வாழும் சரஸ்வதிக்கு இந்த எதிர்பார்க்காத செய்தியை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. நிலை குலைந்து போனாள் அந்தத் தாய்!

முற்போக்கு வாதியும் சுய சிந்தனையாளருமான தன் கணவரின் பரந்த அறிவும், பேச்சுக்களும் சில சமயம் அவளுக்குப் புரியாத புதிராய் இருப்பதுண்டு. அப்படிப்பட்ட அப்பாவியான சரஸ்வதி இருபத்தியாறு ஆண்டுகளாய் தன் நினைவில் ஊறிப்போயிருந்த விடயம் கனவில் கூட நினைக்காதபடி திசை மாறிப்போனால் அவளால் எப்படிச் சகித்துக் கொள்ள முடியும்?

தனக்குக் குழந்தை பிறக்கு முன்பே பெண் குழந்தை பிறந்தால் அது கண்ணனுக்குத்தான் என மனசால் முடிச்சுப்போட்டு அது பெண் குழந்தையாகப் பிறந்ததும் பெயர்ப் பொருத்தம் பார்த்துப் பெயரிட்டு ஆசையோடு காத்திருந்தவள் சரஸ்வதி.

இவ்வளவும் போதாதென்று கண்ணனின் தாய் மீனாம்பிகையிடம் சொல்லி தம் மகளுக்குச் 'சாணைக்கூறை' போடச் செய்தவள் சரஸ்வதி

கிழக்கிழங்கையின் கிராமப் புறங்களில் பெண்குழந்தை பிறந்தால் அக் குழந்தையின் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் வைத்து அதை எதிர்காலத்தில் தமது மருமகளாக்கிக் கொள்ள விரும்பும் குடும்பம் தனது சிறிய மகனுக்காக அக் குழந்தையை நிச்சயம் செய்து கொள்வதே சாணைக்கூறை எனப்படும். சாணை என்பது பிறந்த குழந்தைக்குப் பாவிக்கப்படும் நப்கின் துணி அந்த துணி பாவிக்கப்படும் சிசுப்பருவத்திலேயே நிச்சயம் பண்ணுவதால்தான் அந்நிகழ்வை 'சாணைக்கூறை போடுதல்' என்பர்.

இவ்வாறு சாணைக்கூறை போட்டு நிச்சயம் செய்த பெண் வளர்ந்து பெரியவளாகி நிச்சயிக் கப்பட்ட மாப்பிள்ளையையே மணந்து கொள்வாள் அவளுக்காகப் பெற்றோர் வேறு வரன் தேடுவதோ அவளை யாரும் பெண் கேட்பதோ இல்லை.

சில சமயம் நிச்சயிக்கப்பட்ட அதாவது சாணைக்கூறை போட:டு தீர்மானிக்கப்பட்ட ஆண் திருமணத்திற்கு முன் இறந்து போனாலோ அவன் அபூர்வமாக வேறு திருமணம் செய்தாலோ குறிப்பிடப்பட்ட பெண் கன்னியாகவே காலம் பூராகவும் வாழ்ந்து இறந்ததும் உண்டு. இந்த நடைமுறை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வழக்கொழிந்து போனாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் ஒரு சிலரால் கைக் கொள்ளப்பட்டது. அந்த ஒரு சிலரில் சரஸ்வதியும் ஒருத்தியாகத் தன் முன்னோர்களின் வழியைப் பின்பற்றி இந்தச் சாணைக் கூறைச் சடங்கைக் செய்து திருப்திப்பட்டாள்.

இவ்வாறான மனோ நிலையில் இருக்கும் சரஸ்வதியால் ராதாவின் பிரச்சினையை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

விடயம் அறிந்ததும் தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு 'ஓ' வெனக் கதறியழத் தொடங்கிவிட்டாள் சரஸ்வதி கடற்கரையில் யாருமில்லாத நிலையில் அவள் அழ ஆரம்பிக்க, அவளைச் சமாதானப் படுத்த முயன்ற கண்ணனை தடுத்தார் ரங்கநாதன். அவள் சிறிது நேரம் அழட்டும் என்பது அவர் எண்ணம்.

சிறிது நேரம் அழுதுவிட்டு கண்ணனுக்கு நம்பிக்கைத்துரோகம் செய்த துரோகி என மகளைச்

சாடினாள். கண்ணனின் தாய் மீனாம்பிகையின் ஆத்மா சாந்தியடையாது. அந்த ஜீவன் ராதாவைச் சபிக்கும் எனச் சாபமிட்டாள்.

அவள் முன்னையைப் போலில்லை எந்நேரமும் யோசித்துக் கொண்டு திரியிறாள். அவளிட்ட என்ன ஏதெண்டு கேளுங்க எண்டு எத்தினதரம் சொன்னன். கேட்டயளா? என்ற கதைய அப்பிடயே அடிச்சி நூத்துப் போட்டங்க. இப்ப பாருங்க, இப்படியாகிப் போச்சு,” என்று கணவனைக் குற்றம் சாட்டினாள்.

“நீ சொன்னது சரிதான். சரசு, என்ற மகள் கெட்டிக்காரி, அறிவாளி நல்ல சிந்தனைகள் உள்ளவள், நல்ல முடிவுகளை எடுப்பவள் என்கிற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையில் மெத்தனமாக இருந்திற்றன். அதுதான் வந்த வினை” சொல்லும் போதே அவருக்கு குரல் கம்மியது கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

கணவன் கண் கலங்குவதைப் பார்த்து தாளவில்லை அவளுக்கு! எப்பேர்ப்பட்ட மனுசன் இவர்! இவரையே அழப்பண்ணிப் போட்டாளே பாவி” என ஆத்திரமும் வெறுப்பும் மேலிட மகளை வைதாள் சரஸ்வதி அச்சமயம் அவள் அருகில் இருந்தால் அவளது கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லுமளவிற்கு ஆவேசப்பட்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டவளாக இஞ்ச பாருங்க இவள் கதைக்கிற விசர்க்கதைய விட்டுப்போட்டு நாம தீர்மானிச்சபடி இவங்க இரண்டு பேருக்கும் சட்டுப்புட்டெண்டு கலியாணத்தைச் செய்து வைப்பம் அவள் இதுக்கு மறுத்தாளெண்டா நான் உசிரோட இருக்கமாட்டன்.”

அப்போது இடையில் குறுக்கிட்ட கண்ணன் இப்பிடியெல்லாம் கதைக்காதீங்க மாமி, ராதாவுக்கு நம்மள விட்டா யாரிருக்கா? நாமதான் அவள் விரும்பிற வாழ்க்கையை அமைச்சுக் குடுக்க வேண்டும்”

அவனை எரிச்சலுடன் ஏறிட்டு நோக்கிய சரஸ்வதி “அவள் உங்களுக்குச் செய்த துரோகமென்ன நீங்க பேசிற பேச்சென்ன? அந்தப் பாதகத்திர பக்கம் நிண்டு பேச உங்களுக்கு எப்பிடித் தம்பி மனச வருகுது?”

“மாமி, ராதா அப்படியொன்றும் தப்பான பெண்கிடையாது. அவள் என்னைக் கல்யாணம் செய்ய விரும்பாவிட்டாலும் அவளுக்கு என் மேலுள்ள அன்பும் மதிப்பும் அப்படியேதானிருக்கும். எனக்கு ராதா சந்தோசமாக இருக்க வேணும். அதுதான் முக்கியம் நாமதான் அவளுக்கு ஒத்தாசையாக இருக்க வேணும்.”

“இதென்ன தம்பி உங்கட கதை? அவள்தான் புத்திகெட்டுப் போய் விசர்க்கதை சொல்றாளெண்டால் நீங்களும் அதுக்கு ஒத்துப் பாடுறயள். இதுக்கு நான் ஒருநாளும் இணங்கமாட்டன்.”

“மாமி ராதா சின்னக் குழந்தையில்லை. அவள் இருபத்தியாறு வயதுப் பெண். படித்தவள். நல்லது கெட்டது தெரிந்தவள். அவளுக்குச் சரியாகப்பட்டதை அவள் செய்ய நாம் அனுமதிப்பதுதான் அவளுக்கும் நல்லது நமக்கும் நல்லது.”

“இப்படி சப்போட் பண்ண ஆளிருந்தா அவள் இதில்ல இதுக்கு மேலயும் செய்வாள். இந்த மாதிரி பிழையான வழியில் அவள் இறங்கினா அதைத் தடுக்கிறத விட்டுப்போட்டு அவள் விரும்பியபடி செய்யட்டும் என்கிறது ஒரு கதையா? உங்களுக்காக சாணக்கூறை போட்ட ஆள் அவள். அந்த நினைப்பிருந்தா அவள் இப்பிட்யான எண்ணம் கொள்ளுவாளா? இவளது கதை தெரிஞ்சா சனம் என்னவெல்லாம் கதைக்கும் ...? வெக்கக்கேடு !”

கண்ணனுக்கு சரஸ்வதியின் நிலை புரிந்தது. ‘மாமா குழம்பிப் போயிருக்கிறார். அவர் தெளிவடைவார். சம்மதிக்க வைத்துவிடலாம். ஆனால் மாமியைச் சம்மதிக்க வைக்க முடியாதிருக்கும் போலிருக்கே’ என யோசித்தான்.

வீட்டிற்குச் சென்று ராதாவிடம் ஆத்திரப்படக்கூடாது சண்டை போடக்கூடாது என்று இருவரிடமும் வாக்குறுதி பெற்றுக் கொண்டு அவர்களை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான் கண்ணன்.

ஆயினும் நாளடைவில் தன் பொறுமையினாலும் பேச்சுத்திறமையினாலும் மாமாவை மட்டுமல்ல மாமியையும் மனப்பூர்வமாக என்றில்லாவிட்டாலும் ஒருவாறு சம்மதிக்க வைத்துவிட்டான். கிட்டத்தட்ட வீட்டில் ஒருமாதகாலமாக நிலவிய 'பனிப்போர்' முடிவுக்கு வந்து ஓரளவு சகஜநிலை உருவாகியது.

கண்ணன் ஐயலத்தைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்காக கல்லடிக்குச் சென்றான் அவன் இருந்த வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. அயலில் விசாரித்தபோது ஊருக்குப் போவதாகச் சொல்லி விட்டுப் போனதாகக் கூறினார்கள். மீண்டும் ஒருவாரம் கழித்துச் சென்றான். அடுத்தவாரமும் சென்றான். ஆளில்லை.

பாடசாலை சென்று விசாரித்தபோது ஒருவாரம் லீவு பெற்றுச் சென்றதாகவும் ஒரு வாரத்தின் பின் லீவு நீடிப்புக்கேட்டு தந்தி கொடுத்ததாகவும் அறிய முடிந்தது.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் கழிந்து பாடசாலை சென்றபோது அவனுக்கு எதிர்பாராத அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அவன் சேனையிலிருந்து ஐய்ஷ் லிபு உண்ணப்பித்திருப்

பதாக தகவல் சொன்னார்கள். கண்ணனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை திடீரென ஏன் அவன் ஓய்வுபெற விண்ணப்பிக்க வேண்டும்? சிலவேளை வெளிநாடு போகப் போகிறானோ அல்லது ஓய்வுபெற்றுக் கொண்டு வேறு தொழில் ஏதும் செய்யப்போகின்றானோ என்றெல்லாம் பலவாறாக யோசித்தான் கண்ணன்.

பாடசாலையில் அவனது வீட்டு விலாசம் பெற்று கடிதம் போட்டான். பதிலில்லை கடைசி முயற்சியாக அவனைத் தேடி வவுனியாவில் உள்ள அவனது கிராமத்துக்குச் சென்றான். அவனது கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கோ அவனது உறவினர்களுக்கோ அவனைப் பற்றிய அண்மைக்காலத் தகவல் எதுவும் தெரிந்ததாக இல்லை. நாட்டில் நிலவும் அசாதாரண நிலைமைகளும் அவனைப் பற்றிய தகவல்களை அறியமுடியாமல் போனதற்குக் காரணம் போலிருந்தது. இருந்தபோதும் அவன் மிக நல்லவனென்றும் மனைவிமீது மிகவும் பிரியமுடன் இருந்தவனென்றும் திடீரென நடந்த மனைவியின் இழப்பு அவனை மிகவும் துயரப்படுத்திய தென்றும் கூறினர், கிராம மக்கள்.

குழந்தை மட்டும் இல்லாமலிருந்திருந்தால் மனைவி இறந்த அன்றே அவனும் தற்கொலை செய்திருப்பானென்று ஒரு பெண் கூறினாள். இன்னும் ஒரு பெண்ணோ அவன் விரக்தியில் பிள்ளையை யாருக்காவது கொடுத்துவிட்டு தற்கொலை செய்திருப்பான். என்றாள் இன்னும் ஒரு வயோதிபர் கூறினார். அவன் துறவியாகியிருப்பான் என்று

இப்படிப் பல ஊகங்கள்! ஜயலத் எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரியாமல் இருந்த கண்ணனுக்கு ஜயலத் ஒரு நல்ல குணங்களுடையவனென்றும் அவன் ஒரு கலைப்பட்டதாரி என்றும் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளன் என்றும் பல பரிசில்களையும் விருதுகளையும் பெற்றவனென்றும் அறியக் கிடைத்தபோது கொஞ்சம் திருப்தியாக இருந்தது. ராதா ஒரு நல்ல மனிதனிடமே மனசைப் பறி கொடுத்திருக்கிறாள் என்பது அவனுக்கு ஆறுதலையளித்தது. ஆயினும் அவனது தலைமறைவு ஏன் என்று கண்ணனுக்குப் புரியவில்லை.

ஜயலத்தை எங்குமே காணவில்லை என்ற செய்தி சரஸ்வதியின் வயிற்றில் பாலைவார்த்தது. “அவன் எங்கயெண்டாலும் போய்த் துலையட்டும் இனியாவது இவள் கண்ணனைக் கலியாணம் செய்யச் சம்மதிக்கத்தானே வேணும்? பாப்பம் என்ன முடிவெடுக்காளெண்டு”

“பேசாம இரு சரஸ் கண்ணனைத்தான் இவள் கட்டவேண்டுமென்று தலையெழுத்து இருந்தால் அதை யாராலும் மாற்றமுடியாதுதானே? நாளடைவில் எல்லாம் நல்ல படியாக நடக்கும். நீ கவலைப்படாமல் இரு. அது மட்டுமல்ல அவசரப்பட்டு ராதாவுக்கு ஒண்டும் கதைச்சுப்போடாத”

இவ்வாறு கண்ணனுக்கும் ராதாவுக்கும்தான் திருமணம் நடக்கும் அதனால்தான் சிக்கல்கள் விலகுகிறது என்று ரங்கநாதன் தம்பதிகள் திருப்திப்பட்டனர்.

ராதா தன் முடிவில் உறுதியாகவே இருந்தாள். கண்ணன் அத்தான் எப்படியும் ஜயலத்தைக் கண்டு பிடிப்பார். என்றும் ஜயலத் ஏமாற்றக்கூடிய ஒருவனில்லை என்றும் அவள் திடமாக நம்பினாள்.

கண்ணனை பொறுத்தவரை ஜயலத்தைப் காணாததை வைத்து தனக்குச் சாதகமாக அவன் நினைக்கவில்லை. ஜயலத்தைக் கண்டுபிடித்து விட வேண்டும் என்பதே அவனது விருப்பமாயிருந்தது.

எதற்கும் கொஞ்சநாள் போகட்டும் என எல்லோரும் தம்பாட்டில் இருந்தனர். கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் வரை ஜயலத் பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்லா திருக்கவே மீண்டும் கண்ணனிடம் திருமணப்பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“கண்ணன் இந்த நிலையில் அப்படி இப்படி என்று ஒரு வருசம் முடிஞ்சு போச்சு, இனியும் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறதில் அர்த்தமில்லை. அவன் எங்கோ வெளிநாட்டுக்குப் போய் செட்டிலாகியிருக்கவேணும் அல்லது வேறு யாரையும் கலியாணம் கட்டிக்கொண்டு எங்காவது போயிருக்க வேணும். ராதா சும்மா விசர்த்தனமாக இன்னமும் அவனை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறதில் எனக்குச் சம்மதமில்லை நீதான் அவளோட கதச்சு அவள் மனசை மாற்ற வேணும்”

“அவசரப்படாதீங்க மாமா. ராதா தானாக மனம் மாறி ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும். அவள் மிகவும் மனம் நொந்து போயிருக்கிறாள். அவள் மனக்காயம் மெல்ல மெல்ல ஆறட்டும் மற்றது நான் கூட ஜயலத் ராதாவை ஏமாற்றிவிட்டு திருமணம் செய்து கொண்டதாகவோ வெளிநாட்டிற்குத் தப்பியோடியதாகவோ எண்ணவில்லை அவனுக்கு என்ன நடந்தது. அவன் எங்க போனான் என்கிற விபரத்தையும் நாம அறிய வேணும்” உறுதியாகக் கூறினான் கண்ணன்.

ரங்கநாதனுக்கு மயிரக் கூச்செறிந்தது ‘எப்பேர்பட்ட உத்தமன் இந்தக்கண்ணன்! ராதாமேல் எவ்வளவு அன்பும் அக்கறையும் இவனுக்கு? இதெல்லாம் இந்தப் பாவிப் பெண்ணுக்குப் புரியமாட்டேன் என்கிறதே! என அங்கலாய்ந்தார். அவர். ஆனால் சரஸ்வதியோ “அடிக்க அடிக்க அம்மியும் நகரும்” என்கிற பழமொழியில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததோடு ராதா ஜயலத்தை மறக்க வேண்டுமென்று அவளிடம் பட்டும் படாமலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான். கண்ணனுக்கு இரண்டு வருஷம் அமெரிக்க நாட்டில் மேற்படிப்புப் படிப்பதற்காக ஸ் கொலர்ஷிப் கிடைத்தது. இந்த இருவருட இடைவெளியில் ராதாவின் மனசு நிச்சயம் மாறும். எனவே கண்ணன் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்ததும் திருமணம் செய்ய எந்தத் தடையும் இருக்காதென ரங்கநாதன் திடமாக நம்பினார்.

கண்ணனும் தனது படிப்பு முடிந்து வருவதற்குள் ஜயலத்தைக் கண்டுபிடித்து திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் முடியாத பட்சத்தில் தான் வந்ததும் தன்னை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் ராதாவிடம் வாக்குறுதி பெற்றுத்தான் அமெரிக்கா சென்றான். ராதா விரும்பியோ விரும்பாமலோ கண்ணனின் நிபந்தனைக்குச் சம்மதமும் தெரிவித்தாள்.

அமெரிக்காவிலிருந்து கடிதமூலமும் தொலைபேசி மூலமும் ஜயலத் பற்றி கண்ணன் விசாரிக்கத் தவறுவதே இல்லை. அவன் மனப்பூர்வமான அக்கறையோடுதான் விசாரிப்பான். ஆயினும் ராதா ஜயலத் பற்றி கடிதத்திலோ தொலைபேசி மூலமோ எதுவும் தானாகத் தெரிவிப்பதில்லை. கண்ணன் கேட்டால் மட்டும் ஒருவித சங்கடத்தோடு எதையாவது சொல்லிக் சமாளிப்பான்.

அவனைப்பற்றி கண்ணன் விசாரிக்கும் போதெல்லாம் உங்கள் படிப்பு முடிய இன்னும் இருபது மாதங்கள் இருக்கே” என்றும் பதினாறு மாதங்கள் இருக்கே” என்றும் பதினான்கு மாதங்கள் இருக்கே” என்றும் மாதங்கள் குறையக் குறைய அவளும் குறைத்துக் குறைத்துக் சொல்வாள்.

கண்ணன் நாடு திரும்ப இரு மாதங்கள் இருக்கும்போது கூட இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் அறுபது முழுநாட்கள்

இருக்கே அத்தான். அதற்குள் எப்படியும் ஜயலத் வந்துவிடுவார்” என்று அவள் கூற பிரமித்து நின்றான் கண்ணன்.

அவன் காணாமற் போன மூன்று வருடம் முடியப்போகிறது. இந்த இரண்டு மாதத்தைப் பெரிசாக நினைக்கிறாளே. எத்தனை நம்பிக்கையை அவன் மீது வைத்திருக்கிறாள் இந்த ராதா. “அவள் நம்பிக்கை பலிக்கட்டும்” என மானசீகமாக வேண்டிக் கொள்ளவும் அவன் தவறுவதில்லை

கண்ணன் அமெரிக்கா போய் இரு வருடமாகப்போகிறது. அவன் அமெரிக்கா போக ஒரு வருடத்தின் முன்பே ஜயலத் காணாமல் போனான். ஆக மொத்தத்தில் மூன்று வருடங்கள் ஜயலத் பற்றி எந்தத் தகவலும் பெற முடியவில்லை. பத்திரிகை தொலைக்காட்சி போன்றவற்றில் விளம்பரம் செய்து பார்க்க ராதா நினைத்தபோதும் அந்த ஊர்ஜிதப் படுத்தப்படாத, உரிமையேதும் இல்லாத உறவின் சங்கடம் அவளைத் தடுத்தது.

ஜயலத்தினதும் குழந்தை நிலுவினதும் நினைவு அவளுக்குச் சதாவந்து போகும். அதிலும் அந்தக் குழந்தையின் சோக விழிகள் அவளால் மறக்கமுடியாதவை. ஜயலத் எத்தனை நல்லமனிதன்? அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல குணமுடைய ஒருவர் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தலைமறைவாகக் காரணமென்ன?

சிலசமயம் கண்ணன் அத்தானே யாரையும் அனுப்பி மிரட்டியிருப்பாரோ....? சே... அப்படி இருக்காது. அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடிய அற்பத்தனமெல்லாம் அவரிடம் கிடையாது. அப்படிச் செய்திருப்பாரென நினைப்பதே பாவம் என்றெல்லாம் மனம்போன போக்கில் நினைப்பாள் ராதா.

தான் ஐயலத்தை விரும்புவது பற்றிக் கூறியபோது அவர் மனசு ஓடிந்து துன்பப்பட்டபோதும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு தன் பெற்றோரிடம் வாதாடி அவர்களை மிகவும் பிரயத்தனப் பட்டுச் சம்மதிக்க வைத்து ஐயலத்தை அங்குமிங்கும் தேடியலைந்து சிரமப்பட்டபோதும் தன்மேல் கோபத்தையோ வெறுப்பையோ காட்டாமல் அன்பாகவும், அனுசரனையாகவும் நடந்து கொண்டாரே. அந்த மனசு யாருக்கு வரும்? கடைசியாக அமெரிக்கா போகும் போது கூட தன்னிடம் வாக்குறுதி பெறும்போது “நான் வருவதற்குள் ஐயலத்தைக் கண்டுபிடித்துக் திருமணம் செய்து கொள். அப்படி முடியாவிட்டால் நம் இருவருக்கும் திருமணம் நடக்க வேணும்” என்று அவன் சொல்லிவிட்டுப்போன பெருந் தன்மையை எண்ணிப் பார்ப்பாள் ராதா.

சிலவேளை ஐயலத் தன்னை மணக்க பயந்தோ விருப்பமில்லாமலோ ஊரைவிட்டுப் போயிருப்பானோ என்று கூட நினைத்தாள். குழந்தை நிலுவிற்காகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டானோ? ஏற்கனவே தன் உறவினர்களால்

பேசப்பட்ட யாராவது சிங்களப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டானோ? இல்லையென்றால் அப்பா நினைப்பதுபோல வெளி நாடொன்றில் போய் தஞ்சமடைந்தானோ? அல்லது ஏதும் அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டு இறந்துபோய்விட்டானோ?

கடைசியாக அவன் தனது கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட அன்று அவள் மனநிறைவுடன் கண்கலங்கியபோது அவளது கண்ணீர் துடைத்து வாஞ்சையுடன் நெற்றியில் முத்தமிட்டு “நீங்க அழக்கூடாது சிரிக்கக்கிட்டே இருக்கணும்” என்று என்று வழி அனுப்பி வைத்தான.

அவனைப் பொய் சொல்பவன் என்றோ ஏமாற்றுக்காரன் என்றோ அவளால் நினைக்க முடியவில்லை. தன் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டுத் தன்னைக் குழப்பக்கூடாது என்று தலைமறைவாகியிருப்பானோ? இப்படிப் பல விதமாகவும் குழப்பமுற்றும் பல கோணத்திலும் மாறி மாறி யோசித்து யோசித்து நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணன் நாடு திரும்பும் நாள் நெருங்கி வந்தது. வருடங்கள் கழிந்து மாதங்கள் முடிந்து வாரங்கள் ஆகிக் கொண்டு வந்தது. ஆம்! கண்ணன் வருவதற்கு ஆக இரண்டு வாரங்களே இருந்தன. அவளுக்கு இதுவரை ஜயலத் வருவான் என்கின்ற திடமான நம்பிக்கை சற்றே ஆட்டம் காண ஆரம்பித்தது.

ஆயினும் மனசின் ஒரு மூலையில் ஐயலத் எப்படையும் வந்து சேர்வார் என்ற நம்பிக்கையும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று ஆஸ்பத்திரி முகவரியிடப்பட்ட ஒரு கடிதம் ராதாவுக்கு வந்திருந்தது. வழக்கமாகக் கண்ணன் வீட்டு முகவரிக்கே கடிதம் போடுவான். ஒரு நாளும் இல்லாதபடி தனக்குத் தனியாக ஆஸ்பத்திரி முகவரிக்குக் கடிதம் போட்டிருப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது. கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தாள் ராதா.

அன்பான ராதா, இங்கு நலமாக உள்ளேன். நீங்கள் எல்லோரும் நலமாக இருப்பீர்களென நம்புகின்றேன்.

வழக்கமாக வீட்டு முகவரிக்குக் கடிதம் போடும் நான் இதை உனக்காக எழுதுகின்றேன். ராதா, எல்லாக்குழப்பமும் தீர்ந்து தெளிவடைந்திருப்பாயென நம்புகிறேன். அர்த்தமில்லாத எண்ணங்களும் விருப்பங்களும் எப்போதும் சிக்கல்களையே ஏற்படுத்தும் இதை நீயும் நன்கு புரிந்து கொண்டிருப்பாய் என நம்புகின்றேன்.

கையிலே வெண்ணெய் இருக்க நெய்தேடி அலைவதில் அர்த்தமுண்டா? ராதா, வெண்ணெய்யை நெய்யாக்கி வாழ்வதே புத்திசாலித்தனம். நீ புத்திசாலிப் பெண் உனக்காகக் காத்திருக்கும் இந்த வெண்ணெய்யை நெய்யாக ஏற்று வாழத் தயாராக இருப்பாய் என நம்புகிறேன்.

இறைவன் நிச்சயித்த வாழ்வை மனிதனால் மாற்றமுடியாது அப்படி மாற்ற முயற்சிப்பது வீண் அதை இங்கு வந்த பின்பே நான் முழுமையாக உணர்ந்தேன். இன்னும் இருவாரத்தில் அங்கு வருவேன். நம் திருமணம் நடந்து மூன்று மாதங்களில் இன்னுமொரு விசேட ஆறுமாதப் பயிற்சிக்காக நான் அமெரிக்கா வரவேண்டியுள்ளது. திருமணத்திற்காக மனசைத் தயார் படுத்திக்கொள். எல்லாம் இறைவன் சித்தப்படியே நடக்கும் நம்பு! உன் அத்தான்.

கடிதத்தை வாசித்த ராதாவுக்கு தன் இயலாமையை ஏமாற்றத்தை ஜீரணிக்க முடியவில்லை இனி நினைப்பதற்கோ காத்திருப்பதற்கோ எதுவுமில்லை கண்ணன் அத்தானுக்கு வாக்களித்தபடி அவரை மணந்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

அதிர்ஷ்டவசமாக தனக்கும் ஜயலத்துக்கமான நட்பு கண்ணனையும் தன் பெற்றோரையும் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது.. அல்லது ஜயலத்தை விரும்பிவிட்டு கண்ணனைத் திருமணம் செய்தால் கண்ணன் அத்தானுக்கு கௌரவக் குறைவாக இருக்கும். அந்த வகையில் அவள் ஆறுதலடைந்தாள்.

பகல் உணவுக்காக வீடு வந்த ராதா சாப்பாட்டு மேசையில் பிரித்தபடி கிடந்த கண்ணனின் கடிதத்தைக் கண்டாள். ரங்கநாதனுக்கு அக்கடிதம் முகவரியிடப்பட்டிருந்தது.

கடிதத்தை எடுத்து வாசித்தாள். அவள் சாப்பிட வரும்போது வாசிக்க வேண்டும் என்றுதான் அக் கடிதம் டைனிங் டேபிளுக்கு வந்தது. இது அவ்வீட்டின் நடைமுறைகளிலொன்று.

திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைக் செய்ய ஆரம்பிக்கு மாறும் இன்னும் இருவாரத்தில் வந்து சேர்வதாகவும் தான் வந்து பத்துப்பன்னிரண்டு நாட்களிலாவது திருமணம் நடக்க வேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தாள். கண்ணன்.

சாப்பிட உட்கார்ந்த ராதாவுக்கு உணவு இறங்க மறுத்தது. எல்லாப் பக்கத்தாலும் தனக்கான கயிறு இறுக்கப்படுவது போன்றதொரு உணர்வு! மகளின் சங்கடத்தைப் புரிந்து கொண்டவரான ரங்கநாதன் வாசித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையை வைத்துவிட்டு எழுந்து மகளருகில் வந்தார்.

“என்னம்மா சாப்பிடாமல் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? சாப்பிடு”

மனசு கனத்துப் போனவளாக கண்களில் கண்ணீர் திரையிட தந்தையை ஏறிட்ட ராதா “கண்ணன் அத்தான் எனக்கும் கடிதம் போட்டிருந்தாரப்பா”

“என்ன கலியான விசயமாகத்தானே?

“ஆம்” என்று தலையை மேலும் கீழுமாக அசைத்தாளே தவிர எதுவும் பேசவில்லை அவளால் பேசவும் முடியவில்லை.

ரங்கநாதனுக்கு மகளின் மனோநிலை நன்கு புரிந்தது, அவள் மிகுந்த துயரத்தில் இருக்கிறாள் என்றாலும் அந்தத் துயரத்தின் பின்னே ஒரு அழகான எதிர்காலம் காத்திருக்கிறது என்பதால் அவர் உள்ளூரச் சந்தோஷமாகவும் மனநிறைவுடனும் இருந்தார். அதிலும் காலம் பூராகவும் நினைத்திருந்தபடி கண்ணனே அவளை மணக்கப் போகின்றான் என்பதால் மகளின் சோகத்தை அவர் பொருட்படுத்தவோ கவலைப்படவோ இல்லை. அவரும் சரஸ்வதியும் இந்த மூன்று வருடங்களும் பட்ட கவலை கொஞ்சநஞ்சமா?

“இந்தா பார் கண்ணம்மா ! நீ புத்திசாலிப் பெண் ஊரே மெச்சுற டாக்டர். உனக்கேற்ற வாழ்க்கை உன்னைக் கைநீட்டி வரவேற்றுக் கொண்டிருக்க நீ அதைவிட்டு நீ உனக்கு முற்றிலும் பொருந்த மில்லாத வாழ்க்கையைத் தேடினாய். அது உனக்குக் கிடைக்க மாட்டேன். என்கிறது. ஏன் கிடைக்காத, பொருந்தாத வாழ்க்கைக்காக கவலைப்பட வேணும்? இடையில் வந்த தடுமாற்றம் இடையிலேயே போகட்டும்! கண்ணன் வந்ததும் கல்யாணத்தைச் செய்வோம். எல்லாம் சரியாய் போகும். சந்தோஷமாக இருக்கிற வழியைப்பார்!”

கண்ணீர் நிறைந்த விழிகளுடன் தந்தையை நோக்கினாள் ராதா

ரங்கநாதனுக்கு மகள் மீது சற்றே கோபம் ஏற்பட்டது.

கொஞ்ச நாள் பழக்கமான ஒருவனை - உன்னிடம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிய ஒரு ஏமாற்றுப் பேர்வழியை நினைச்சு நீ இப்படிக் கவலைப்பட்டால் காலம் முழுவதும் உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த கண்ணனுக்கு எப்படி இருக்கும்? கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார்! சரியாகச் சொல்றதென்றால் நீ கண்ணனை புறக்கணிச்சதாலதான் உனக்கு இந்தமாதிரி ஆச்சு” சற்று காரமாகவே அவரது வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன.

கண்ணன் மேல் அவருக்கிருக்கும் அன்புதான் அவரை இப்படியெல்லாம் பேசவைக்கிறது என்பது அவளுக்குத் தெரிந்ததுதான்.

“அப்பா! என்னை வார்த்தைகளால் கொல்லாதீங்க. அத்தான் அமெரிக்கா போக முன்பு அவருக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடி அவர் வந்ததும் அவரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதிக்கிறேன் நீங்க அதுக்கான ஒழுங்குகளைச் செய்யுங்க”

மகளின் வாயிலிருந்து இந்த வார்த்தைகள் வெளிவந்தபோது மிகமிக மகிழ்வுற்றார். ரங்கநாதன் மகளுக்கருகில் வந்து அவளது கரங்களைப் பற்றி “இப்பதான் என்னுடைய மனசில் ஆறுதலும் நிம்மதியும் ஏற்பட்டது. நன்றிதான் கண்ணம்மா” என்றார் குரல் தழுதழுக்க.

தந்தைக்கும் மகளுக்கும் நடந்த உரையாடலை சமையறையிலேயே இருந்து செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த

சரஸ்வதி மார்பில் கைவைத்து “அப்பனே ! எங்களைப் பெரிய பிரச்சினையிலிருந்து காப்பாற்றிவிட்டாய். என வாய்விட்டுக் கூறி கண்மூடிப் பிராரத்தித்துக் கொண்டாள்.

வீட்டில் திருமணத்திற்கான ஆரம்பக் கட்டவேலைகள் பற்றி ரங்கநாதன் தம்பதிகள் அடுத்தடுத்த நாட்களில் கலந்துரையாடினர். வீட்டில் நடைபெறப்போகும் முதலாவது திருமணம் என்பதாலும் இரு டாக்டர்களுக்கு நடக்கும் திருமண ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாயிருந்தன.

வீட்டில் சில திருத்தங்கள் மாற்றங்கள் செய்து வீட்டிற்கு வர்ணம் அடித்து அழகு படுத்தினர். பூச்சாடிகள் திரைச்சீலைகள், புதிய தளபாடங்கள் எனவீடு கல்யாணம் களைகட்டியது. மணப்பெண்ணுக்கான புதிய நகைகள் ஆடைவகைகள் தெரிவு செய்யப்பட்டுத் தயாராகின சரஸ்வதியின் இளைய சகோதரிகள் இருவர் சரஸ்வதிக்குத் துணையாக வீட்டில் தங்கியிருந்து ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்தனர்.

திருமண அழைப்பிதழ் புதுமையாகத் தயாரானது. உயர் ரக வெண்பட்டில் பொன்னிற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டு ஓலைச்சுருள் வடிவத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட அழைப்பிதழை கிழக்கிலங்கை மக்களின் பாரம்பரிய வழக்கப்படி வெற்றிலை பாக்கு வைத்து வீடு வீடாகச் சென்று தாமே விநியோகித்தனர். ரங்கநாதனும் சரஸ்வதியும்.

இதற்குள் கண்ணனும் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து சேர்ந்து விட்டான். அவனுடன் சில நண்பர்களும் வந்திருக்கவே அவர்களை ஹோட்டலொன்றில் தங்க வைத்த கண்ணன் அவ்வப்போது மாமா வீட்டிற்கு வந்து ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துச் சென்றான்.

ராதா எல்லா விடயங்களிலும் அனுசரணையாக இருந்தாலும் அவள் இயல்பாக இல்லையென்பதும் மனசில் ஒரு புறத்தில் ஜயலத்தின் எண்ணச்சுவடு அழியாமல் தடம் பதித்திருக்கிறது என்பதையும் கண்ணன் புரிந்து கொண்டான்.

கண்ணன் இயல்பாகவும் உற்சாகமாகவும் இருந்தான். அவனது கலகலப்பையும் ஆர்வத்துடன் ஒவ்வொரு செயலிலும் ஈடுபடுவதையும் கவனித்த சரஸ்வதி “இந்தப் பிள்ளை இவ்வளவு ஆசையை மனசில் வச்சுக் கொண்டுதானே ராதாவுக்காக அந்தச் சிங்களவனைத் தேடி அலைஞ்சு திரிஞ்சுது” என நினைத்துக் கொண்டாள்.

மட்டுநகரில் பிரபலம் பெற்றிருந்த இசைக்குழு ஒன்று இசைவிருந்தளிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பிரபலம் மிக்க மட்டுநகர்ச் சகோதரிகளின் பரதநாட்டிய நிகழ்வும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டது.

விருந்துக்கான ஏற்பாடுகள், தாம்பூலப் பொட்டலம், சிற்றுண்டி வகைகள் எல்லாமே ஏக தட்புடலாக தயாரானது வீடு கொள்ளாமல் கிராமத்து உறவினர்கள் கலகலப் பூட்டினர்.

ரங்கநாதனும் சரஸ்வதியும் சில வயதுகள் குறைந்து விட்டாற்போல் உற்சாகமாக ஓடியாடித் திரிந்தார்கள் அவர்கள் கடந்த மூன்றாண்டு காலமாகப் பட்ட துன்பத்தை ஈடுசெய்வது போல இப்போது அதிகபட்ச சந்தோஷத்தில் திளைத்தனர்.

மட்டக்களப்பு அமிர்தகழி மாமாங்கப்பிள்ளையார் ஆலயத்திலேயே திருமணம் நடக்க ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இரவு ஏழேகால் மணியிலிருந்து எட்டேழுக்கால் மணி வரையுமே முகூர்த்த நேரம் அநேகமானோர் ஆலயத்திற்கு இரவுவேளை என்பதையும் பொருட்படுத்தாது வருகை தந்திருந்தனர். மாப்பிள்ளைக்கு தனியாக நடக்கும் கிரியைகள் யாவும் முடிந்து பெண்ணை அழைத்து வந்து அருகில் உட்காரவைத்து அவளுக்கான நிகழ்வுகளும் நடந்து முடிந்தன.

சரியாக எட்டு இருபது மணிக்கு மங்கள மேளம் முழங்க மந்திரங்கள் ஒலிக்க ராதாவின் கழுத்தில் தாலி கட்டப்பட்டது.

எல்லோரும் மலர்தூவி ஆசீர்வதித்தனர். குனிந்த தலை நிமிராது தாலிகட்டக் கழுத்தை நீட்டிய ராதா ஏதோ கசமுசா சத்தம் கேட்கவே நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அங்கே.....பட்டு வேட்டி சட்டையுடனும் முகம் நிறைந்த சிரிப்புடனும் எதிரே நின்றிருந்தான். அத்தான் கண்ணன் !

தனக் கெதிரில் நின்றுருந்த கண்ணனை மங்கிய வெளிச்சத்தில் அடையாளம் கண்டு கொண்ட ராதா நெஞ்சு படபடக்க ஓராயிரம் கேள்விகள் மூளைக்குள் மின்னலடிக்க ஆர்வமும் திகிலும் கலந்ததொரு உணர்வு அவளை உந்தித்தள்ள,

மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி மாப்பிள்ளை யாரெனக் கூர்ந்து கவனித்தாள். மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் அமர்ந்திருந்தவன் அவளது இதயத்தில் குடியிருக்கும் ஜயலத்!

கண்ணனின் ஏற்பாட்டின் படி வெளிச்சம் மங்கலாக இருந்ததாலும் தாலிகட்டும்போது ராதா மாப்பிள்ளையை நிமிர்ந்து பார்க்காததாலும் திருமணச்சடங்கின்போது மாப்பிள்ளையை அடையாளப்படுத்தக் கூடிய சில மந்திரங்கள் வேண்டுமென்றே தவிர்க்கப்பட்டதாலும் மாப்பிள்ளையாக உட்கார்ந்திருந்தவன் கண்ணன் தான் என்பதில் ராதாவுக்கு எவ்வித சந்தேகமும் இல்லாதிருந்த தனாலும் ஜயலத் தன்னருகில் உட்கார்ந்திருப்பது பற்றி ராதா அறிய முடியாதிருந்தது.

ஜயலத்தை மணமகனாகக் கண்ட ராதாவின் மனசில் இருந்த பெரும்பாரம் இறங்கியது. துன்பம் விலகியது. குற்ற உணர்வு காணாமல் போனது. மொத்தத்தில் அவள் இயல்பான பழைய நிலையினை அக்கணமே மீள்பெற்றாள்.

அவளுக்குத் திடீரெனத் தான் படிக்கும் காலத்தில் தமிழாசிரியர் பாலகிருஷ்ணன் கற்பித்த பாடலின் கருத்தொன்று நினைவுக்கு வந்தது.

நாகபாம்பு முதிர்வடைந்து இராஜநாகம் என்ற பருவத்தின் போது “நாகமணி” என்னும் ஒளிமிக்க மணி அதன் வயிற்றில் உற்பத்தியாகி இருக்குமாம். இரை தேடும்போது அந்த நாகமணியை கக்கி வைத்துவிட்டு அந்த வெளிச்சத்தில்தான் அது இரைதேடி உண்ணுமாம். அச்சமயம் அந்த மணியை யாராவது மறைத்து வைத்துவிட்டால் அது துடியாய்த் துடிக்குமாம் சொல்லொணாத் துன்பமடைந்து பரிதவித்து தலையை நிலத்திலடித்து சாகத்துணியுமாம். அச்சமயம் அந்த நாகமணியை அதனருகில் போட்டால் அதன் துன்பமெல்லாம் அந்த நொடியிலேயே மறந்து பழைய நிலைக்கு வந்துவிடுமாம். தற்போது தானும் அதே போன்ற மனோ நிலையில் இருப்பதாக ராதா நினைத்தாள்.

இந்த அதிசயம் நடக்கக் கண்ணனே முழுக்காரணமும் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தபோதும் இது எப்படி நடந்திருக்கும்? இலங்கையில் எங்கே என்று தெரியாமல் இருந்த ஜயலத்தும் அமெரிக்காவில் இருந்த கண்ணனும் எப்படித் தொடர்பு கொண்டிருக்க முடியும்?

ஜயலத்தைத் தேடியலைந்து அவனைச் சந்திக்கவில்லை யென்று கண்ணன். கூறியது பொய்யா? அமெரிக்கா போக

முன்பே ஜயலத்துக்கும் கண்ணனுக்கு தொடர்பு இருந்ததா? கண்ணன் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்ததும் ஜயலத்தை அழைத்து ஹோட்டலில் தங்கவைத்தாரா? எது எப்படி இருந்தாலும். இந்த ஏற்பாட்டிற்கு முற்று முழுதாகக் கண்ணனே காரணமென்று அவள் சந்தேகமின்றிப் புரிந்து கொண்டாள். அவளைச் சந்தோஷம் நன்றிப் பெருக்கு, பெருமிதம் போன்ற உணர்வுகள் முட்டி மோதின. எதிர்பாராதபடி எழுந்தோடி வந்து கண்ணனின் பாதங்களில் விழுந்தாள் ராதா.

இங்கே என்னதான் நடக்கிறது?" என்று ராதாவின் பெற்றோர் கலவரமடைந்தனர். அவர்களுக்கு ஜயலத்தைத் தெரியாததாகையால் மணமேடையில் அமர்ந்திருப்பவன் யாரெனப் புரியாமல் விழிந்தனர்.

திருமணத்திற்கு வந்திருந்த மக்களில் சிலருக்கு சந்தேகப்பொறிதட்ட இங்கு ஏதோவொரு தீல்லுமுல்லு நடக்கிறதெனத் தமக்குள்ளே பேசத் தொடங்கினர். மண்பத்தில் ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது. அச்சமயம் கண்ணனின் கால்களில் விழுந்த ராதாவை அவன் தூக்கி நிறுத்தவும் ஜயலத் எழுந்து கண்ணனுக்கருகில் வரவும் மின் குமிழ்கள் பல பிரகாசமாக எரியவும் சரியாக இருந்தது.

ராதாவை ஒருபக்கமும் ஜயலத்தை மறு பக்கமுமாகச் சேர்ந்தணைத்து மணமேடையில் மீண்டும் உட்காரவைத்த

கண்ணன். தயாராக இருந்த சிறிய ஒலிபெருக்கியைக் கையிலெடுத்தான். “தயவு செய்து எல்லோரும் அமைதியாக உட்காருங்கள் எனக்கும் ராதாவுக்கும் திருமணம் என உங்களையெல்லாம். அழைத்துவிட்டு ராதாவுக்கு வேறொருவருக்கும் திருமணம் நடந்தது உங்களுக்கெல்லாம் அதிர்ச்சியாகவும் நாங்கள் ஏமாற்றிவிட்டோம் என்று கோபமாகவும் இருக்கும். இது உங்களுக்கு மட்டுமான அதிர்ச்சியல்ல. ராதாவுக்கும் அதிர்ச்சிதான். அதோ எதுவும் புரியாமல் திகைப்படைந்து போய் உட்கார்ந்திருக்கிறார்களே மாமாவும் மாமியும், அவர்களுக்கும் அதிர்ச்சிதான்.

எல்லோரும் என்னை மன்னியுங்கள் இந்த ஆள்மாறாட்டத்திற்கான நூறு வீத பொறுப்புக்குரியவன் நான்தான்.

நான் சொல்லப்போகும் கதையைக் கேட்டால் நான் செய்தது சரியென்று நீங்கள் எல்லோருமே ஒப்புக் கொள்வீர்கள் தயவு செய்து ஒரு பத்து நிமிடம் அமைதியாக இருங்கள். இந்த ஆள் மாறாட்டம் ஏன் நடந்தது. எப்படி நடந்தது என்கின்ற விளக்கத்தைச் சொல்கின்றேன்”.

இயல்பாகவே அப்பகுதி மக்கள் கண்ணன் மீது அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருப்பவர்கள் அவன் இவ்வாறு கூறியதும்

சபையே அமைதியாகிப் போனது. அமைதி ஏற்படவே ஒலிபெருக்கியை ஒருபுறம் வைத்து விட்டு கதை சொல்ல ஆயத்தமானான் கண்ணன். அச்சமயம் சபையோருக்குச் குளிர்பானம் வழங்கப்பட்டது.

குளிர்பானத்தை அருந்தியவாறு கண்ணனை நோக்கியபடி அனைவரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். கதை கேட்பதில் யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை? அதிலும் மாப்பிள்ளை மாறாட்டம் பற்றிய கதையென்றால் சும்மாவா?

கண்ணன் கதை கூற ஆரம்பித்தான்.

“நான் ராதாவின் சொந்த அத்தான். இது உங்களில் பலருக்குத் தெரியும் ராதாவுக்கும் எனக்கும் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பதை எமது குழந்தைப் பருவத்திலேயே பெரியவர்கள் நிச்சயப்படுத்தியிருந்தனர். இதுவும் இங்கிருக்கும் அநேகமானோருக்குத் தெரியும்.

நானும் ராதாவும் குழந்தைகளாக, சிறுவர்களாக ஒரே வீட்டில் வளர்ந்தோம். ஒருமித்து விளையாடினோம். ஒன்றாக உணவுண்டோம் எங்களுக்குள் அன்பும் பாசமும் நிறையவே இருந்தது. ஆயினும் ராதா என்னைத் திருமணம் செய்யக்கூடிய ஈடுபாட்டுடன் இருக்கவில்லை என்பது எனக்கு அவ்வப்போது புரிந்த போதும் நான் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அத்தான்

அத்தான் என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி அவள் அன்பாகப் பழகிய போதும் ஒரு நண்பனுடன் பழகுவது போல ஒரு சகோதரனுடன் பழகுவது போலவே பழகினாள். நாளடைவில் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் வேறு ஒருவரிடம் அவளுக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட ஆரம்பித்தது. இது பற்றி ராதா என்னிடம் கூறிய போது எனக்கு அதிர்ச்சியாகவும் கவலையாகவும் இருந்தது. இருந்தாலும் ராதாமேல் எனக்கிருந்த அன்பும் அவள் மேலிருந்த நல்லெண்ணமும் அவளைப் பற்றிய அக்கறையும் காரணமாக அவளது விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதாக அவளுக்கு வாக்களித்தேன். வெகுண்டெழுந்த மாமா மாமியை சிரமப்பட்டுச் சமாதானம் செய்து ராதா விரும்பியவரைத் திருமணம் செய்து வைக்கச் சம்மதம் பெற்றேன்.

ஆயினும் அவள் விரும்பிய ஆளை என்னால் சந்திக்க முடியவில்லை அவர் என்ன காரணத்தினாலோ யாருக்கும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஊரைவிட்டுச் சென்றுவிட்டதை அறிந்து அவரைப் பல இடங்களிலும் தேடியலைந்தேன் அவர் கற்பித்த பாடசாலையில் அவரது முகவரி பெற்று வவுனியாப் பக்கமிருந்த அவரது சொந்தக் கிராமத்திற்கே போய் விசாரித்தேன். அவரைப்பற்றி மிக உயர்வாகப் பலரும் கூறினார்கள் ஆனால் அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்பது யாருக்கும் தெரியாதிருந்தது.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் வரை அவரைப்பற்றிய தகவல்

எதையுமே பெறமுடியாத நிலையில் ராதாவைத் திருமணம் செய்யும்படி மாமாமாமி என்னை வற்புறுத்த ஆரம்பித்தனர். ஆயினும் நான் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் இரண்டு வருஷம் அமெரிக்காவில் படிக்க எனக்கு ஸ்கொலர்ஷிப் கிடைத்தது.

நான் படித்து முடிந்து வருவதற்குள் அவரைக் கண்டு பிடித்து ராதா திருமணம் செய்து கொள்ளட்டும் அப்படி முடியாவிட்டால் இந்த இரண்டு வருச இடைவெளி அவளது மனசை மாற்றிக் கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும். அதன்பிறகு பார்க்கலாம். என மாமா மாமியைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு அமெரிக்கா சென்றேன்.

நான் அமெரிக்கா சென்று படிப்பு முடிந்து திரும்புதற்குள் ஐயலத்தைக் கண்டு பிடித்து மணந்து கொள்ள வேண்டும் மென்றும் அப்படி முடியாது போனால் அமெரிக்கா விலிருந்து வந்ததும் என்னை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் ராதாவிடம் வாக்குறுதி பெற்றுக்கொண்டுதான் அமெரிக்கா சென்றேன்.

ராதாவிடம் அவ்வாறான வாக்குறுதியொன்றைப் பெறுவதிலோ இயல்பான விருப்பமின்றி அவளைத் திருமணம் செய்வதிலோ எனக்குத் துளியும் விருப்பம் கிடையாது மாமா மாமிக்காவே அப்படி வாக்குறுதி பெற்றேன்.

அமெரிக்கா போன பிறகும் ஜயலத்தைப் பற்றி ராதாவிடம் அடிக்கடி போனிலும் கடிதத்திலும் விசரித்துக் கொள்வேன். எந்தவிதமான தகவலையும் அவளால் பெறமுடியாதது தெரியவந்துள்ளது. அங்கு ஆறு மாதங்கள் வரை விரிவுரை ரீதியிலும் செயன்முறை ரீதியிலுமான கல்வியே கற்பிக்கப்பட்டது.

நான் பணிபுரிய நியமிக்கப்பட்ட பிரிவில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த ஒரு இலங்கையரை அங்குள்ள டாக்டர் ஒருவர் அறிமுகப்படுத்தினார். விபத்தொன்றில் இரு கண்களும் செயலிழந்து போனதால் சிகிச்சைக்காக வந்திருப்பதாக தகவல் கூறினார் அந்த டாக்டர்.

‘ஜயலத்’ என்று அவரின் பெயரைக் கேட்டதுமே அவர் அருகில் சென்று பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

“இலங்கையில் நீங்க எந்த இடம்?”

‘நாம வவுனியா நம்ம பேரு ஜயலத்?’

‘வவுனியாவா? நீங்க எங்கே வேலை செய்தீங்க?’ என்று கேட்டேன் சந்தேகத்துடன்

“நாம கடைசியாக மட்டக்களப்பிலே வேலபார்த்தது.. ரீச்சர் வேல” எனது சந்தேகம் தீர்ந்த நிலையில் நீங்க பேப்பருக்குகெல்லாம் கதை எழுதுற ஜயலத் தானே? என்று கேட்டேன்.

“ஆமா ! அது எப்படி ஒங்களுக்குத் தெரிஞ்சது.”?

“எப்படியோ கேள்விப்பட்ட ஞாபகம்” என்று சமாளித்த எனக்கு இலங்கையில் ஒரு வருசமாகத் தேடியும் கண்டுபிடிக்க முடியாதிருந்த மனுசன் பல்லாயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் கையில் கிடைத்த மாதிரி கிடைத்த அதிசயத்தை நினைக்க வியப்புத் தாளவில்லை எனக்கு! எவ்வாறானதொரு கடமையை ஆண்டவன் என்னிடம் ஒப்படைத்துள்ளாரென எண்ணும்போது உடல் புல்லரித்தது. ராதாவை ஏமாற்றி விட்டு சென்று விட்டதாக ஜயலத்தைத் தவறாக நினைத்தற்காக அவனிடம் மானசீகமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

“அது சரி... உங்களுக்கு எப்படி இந்த அக்ஸிடென்ற் நடந்தது” என்று கேட்டேன்.

“நாம சும்மா ரோடல் நடந்து போனப்ப டக்குனு ஒரு ஓட்டோவுக்கு சைட் குடுக்கப்பாத்தகாரு நம்மமேல் மோதிச்சு நம்ம கூட வந்த கொளந்த, நங்கி, இன்னொரு பையன் முணுபேரும் கொஞ்சம் முன்னால் போனதால் தப்பிச்சாங்க.”

“அக்ஸிடென்ற் நடக்கும் போது மட்டக்களப்பிலதான் வேலை செய்தீங்களா? ”

“இல்ல டாக்டர் அது பெரிய கதய். அதெல்லாம் ஒங்கிட்ட சொல்லி ஒங்க நேரத்த வீணடிக்க கூடாதில்லையா?

“பரவாயில்ல. இப்போது நான் வேலை நேரம் முடிந்துதான் இங்க வந்தேன் சும்மா சொல்லுங்க”

ஐயலத்துக்கும் தன் மனப்பாரத்தை யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும். போலிருந்ததோ என்னமோ மள மள வென்று பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்.

‘நமக்கு ஆறு வருசம் முந்தி கல்யாணம் ஆச்சு, நமக்கு ஒரு கொளந்த இருக்கா, நிலூக்கா பிரியதர்ஷினி அவ பேரு. கொளந்தயோட அம்மா மூணு வருசம் முந்தி கொளம்ப பக்கம் நடந்த குண்டு வெடிப்பில் செத்துப்போனா. அதுக்கப்புறம் என்ன பண்ணதென்னே வெளங்கல்ல வேல பாக்கவும் மனசாகல வீட்ல இருக்கவும் மனசாகல அதுனால் வேலய மாத்தி எடுத்துக்கிட்டு மட்டக்களப்பு போனன்.

“அங்க ஒரு தமிழ் பொண்ணு என்னைய கல்யாணம் கட்ட விருப்பம் சொன்னா. அவ ஒரு டாக்டர் பொண்ணு. நமக்கு அந்தப் பொண்ணுமேல விருப்பம் கெடயாது. நம்ம கொளந்த மிச்சம் விருப்பம் காட்டி “அம்மா அம்மா” என்னு கூப்பிட்டா. ஏன்னா நம்ம சித்ராபோல அவ மொகம் வெச்சிருந்தா. எனக்கு என்ன பண்ணதின்னே தோணல்ல. கடசியா லீவப்போட்டுக்கிட்டு கொஞ்சநாள் வெலகி இருப்போமின்னு மட்டக்களப்பு விட்டுப் போனப்பதான் அந்த அக்ஸிடென்ற் நடந்திச்சு.”

நான் இடை மறிந்து, “ஏன் அந்த டாக்டர் பெண்ணை நீங்க கல்யாணம் கட்ட விரும்பல்ல. அவ தமிழ் பெண் என்றதாலா? என்று கேட்டான்.

“ஐயையோ! அப்படியெல்லாம் எதுவும் கெடாது டாக்டர். அது ஒரு ஏஞ்சல் மாதிரி பொண்ணு! அதப்போய் நான் கல்யாணம் கட்ட நெனக்கிறதே பாவம். அது ரொம்பதப்பு”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க”

“நாம அப்பிட்யெல்லாம் ஆசைப்படுற ஆள் கெடையாது அது ஏதோ முட்டாள்தனமா நம்மள விரும்பிச்சு, அது ஞாயம் இல்லே அதுனால அது வழில நிக்காம எங்காச்சும் போகலாம்னு நெனச்சுத்தான் கொளந்தயோட போனது கடசில இப்படி ஆகிப்போச்சு.”

“அமெரிக்காவுக்கு வர மிச்சம் செலவாகி இருக்குமே. செலவெல்லாம் யார் செய்தது? ”

“மீஹ்முவ (நீர் கொழும்பு) பெரிய பணக்கார மொதலாளி காத்திகேசன் ஜயாதானே நம்மள மோதினகாரை ஓட்டி வந்தாரு? அவருதான் நமக்கு எல்லாச் செலவும் பண்ணி இஞ்ச அனுப்பி வெச்சாரு.”

“உங்க மகள் யாரோடு இருக்கிறா?”

“நம்ம மகள் நிலு, தங்கச்சி நேத்ரா, வேலக்காரப் பையன் சீனு எல்லாப்பேருமே மொதலாளி வீட்டதான் இருக்காங்க அவருக்கு நெறைய சொத்தெல்லாம் இருக்கு, ஆனா சொந்தம் ஒண்ணும் இல்லை. இருந்த ஒரு மகனும் அக்ஸிடென்றில் செத்துப் போனாங்க. மொதலாளி ரொம்ப நல்ல ஆளு”

“அதுசரி... அந்த டாக்டர் உங்களைத் தேடியிருப்பார் தானே? நீங்க அவங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கலாம். அல்லது நிலமையை விளக்கி ஒரு கடிதமாவது போட்டிருக்கலாம் இல்லையா?”

“அது என்னைத் தேடிப்பாத்து நாம் சொல்லாம வந்ததுக்கு கோவம் வந்து நமக்கு ஏசவேணும் நம்ம மேல வெறுப்பு ஏற்படணும் நமக்கு திட்டனும் அதுதானே நமக்கு தேவைப்பட்டுச்சி”

“ஏன் ஐயலத் அப்படிச் சொல்றீங்க?”

“அவ தன்னோட சொந்த மச்சானை கல்யாணம் கட்ட இருந்த பொண்ணுங்க. நம்ம நிலு அவங்கள் அம்மான்னு கூப்பிட்டுக் கிட்டிருந்திச் சில்லையா? அதனால் அவங்க மனசு மாறி நம்மள கல்யாணம் கட்டிக்க நெனச்சாங்க அது நமக்குச் சரியாப்படல்ல. அதுதான் நாம சொல்லிக்காம பொறப்பட்டு வந்தது.

“அவ தன் மச்சானைக் கல்யாணம் செய்யாமல் உங்களையே எதிர்பார்த்திருந்தா அவ பாவமில்லையா?

“சின்ன வயதிலிருந்தே அவங்களைக் கட்டிக்க இருந்த அவங்க மச்சான் பாவமில்லையா? அந்தப் பொண்ணைவிட அவங்க மச்சான நெனச்சுத்தான் நாம போனது?”

எனக்கு உடல் சிலிர்ந்தது. ஜயலத் என்கிற மாமனிதனுக்கு முன்னால் எனது வீட்டுக் கொடுப்பு ஒரு தூசு போலத் தெரிந்தது. எனக்கு ! இது எத்தனை உயர்ந்த மனசு என எண்ணி மனம் நிறைந்தேன். என் ராதாவின் தெரிவில் தப்பே இல்லை எனத் திருப்திப்பட்டேன்.

“உங்களுக்கு மீண்டும் கண்பார்வை கிடைக்க வேணுமென்று விரும்பியது நீங்களா அந்தப் பெரியவரா?

“நாம நெனச்சி என்ன பன்றது டாக்டர். அதுக்கு லெச்சக்கணக்கில் பணம் வேணுமில்லையா? அது எங்கிட்ட

ஏது? அவருதான் எங்கிட்ட இதப் பத்தி கதச்சாரு ஒரு மனுசனுக்கு கண்ணு தெரியாட்டிப் போனா எப்பிடி சீவிக்கிறது? எனக்காக மட்டுமில்ல எங் கொளத்தைக்காகவும் மொதலாளி ஐயாவைப் பார்த்துப் பராமரிக்கவும் கண்ணு வேணும். நம்ம விருப்பம் கேளாமலே எல்லாச் சொத்துக்களையும் நம்ம பேருக்கு எழுதி வச்சிட்டாரு. அவர தெய்வம் கணக்கா நாமதானே கவனிச்சிப் பார்த்துக்கணும் !

என்னால் இனியும் உண்மையை மறைக்க முடியவில்லை.“ அந்தப் பெரியவர். கார்திகேயனுக்காகவும், உங்க மகளுக்காகவும் மட்டுமல்ல ராதாவுக்காகவும் நீங்க கண் பார்வை பெறத்தான் வேணும் ஐயலத்’

“என்ன ஒங்களுக்கு ராதாவ தெரியுமா?

“தெரியுமாவா.....? உங்கள ரெண்டு வருசமாகத் தேடித்திரிஞ்ச ஆள்தான் நான். ராதாவோட மச்சான் கண்ணன் !”

கட்டிலில் ஐயலத்தின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த என்னைத் தடவி என் கரங்களிரண்டையும் பற்றி “என்னைய மன்னிச்சுக்கோங்க டாக்டர். ஒங்கட வாழ்க்கையில் வீணா குறுக்க வந்து கரச்சல் பண்ணிட்டன். சொறி... வெறி... சொறி.. என்று கெஞ்சி மன்னிப்புக் கேட்டார் ஐயலத்.

“சீச்சீ.. அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க. கண்பார்வை கிடைக்கட்டும். எவ்வளவு காலம் போனாலும் ராதாதான் உங்களுக்கு மனைவி. இதில் எந்த மாற்றமும் கிடையாது. என்று ஒரே போடாகப் போட்டேன் நான்.

“நீங்களே இப்பிடி சொல்லலாமா டாக்டர்? அது எப்பேர்ப்பட்ட பொண்ணு! அவ ஒங்களுக்காக பொறந்தவ ஒங்களுக்காக வளந்தவ. நீங்கதான் டாக்டர் அந்தப் பெண்ணுக்கு சரியான ஆளு நாம இல்ல” என மறுத்தார் ஜயலத்.

நான் விடவில்லை. ஜயலத்....! உங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்காது. சொந்த மாமி மகளையோ சொந்த மாமா மகளையோ கல்யாணம் கட்டக் கூடாதென்று மருத்துவ உலகம் சொல்லுது. அப்பிடி இருக்க ஏன் விடாப்பிடியாக அப்பிடிச் செய்யவேணும்? அதுவும் இரண்டு டாக்டர்கள் அப்படி ஏன் செய்ய வேணும்? ராதா வேறு ஒருவரைக் கல்யாணம் செய்வதுதான் சரி. அந்த வேறு ஒருவர் ராதா விரும்பும் ஜயலத்தாக இருக்கட்டும்’ என்றேன்.

“அப்படின்னா நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க? என்று கவலையோடு கேட்டார். ஜயலத்.

ராதாவுக்கும் உங்களுக்கும் கல்யாணம் நடந்த பிறகு நீங்களும் ராதாவுமாகச் சேர்ந்து ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து

எனக்குக் கல்யாணம் கட்டி வைக்கமாட்டீங்களா? என்று அவரைக் சமாதானப்படுத்தினேன், சிரித்தபடி...! அதன் பின் நாங்கள் இருவரும் நல்ல நண்பர்களானோம் மனம் விட்டுப்பேசிக் கொள்வோம். நான் அவரிடம் கேட்டுக் கொண்ட தெல்லாம் திருமணம் மட்டக்களப்பிலுள்ள இந்துக் கோயிலொன்றில் நடக்க வேண்டும் தாலிகட்டும் வரை இந்த விடயம் மிக ரகசியமாக இருக்க வேண்டுமென்பது மட்டுமே.

ஐயலத் கண் சத்திரசிகிச்சை செய்து பார்வை நரம்புகள் சீராக்கப்பட்டு பார்வை கிடைக்கும் நாள் நெருங்கும்போது ஐயலத் என்னிடம் தான் கண்விழிக்கும் போது முதன் முதலாக என்னைத்தான் அவர் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

நான் கொண்டு போயிருந்த போட்டோ அல்பத்திலிருந்த ராதாவின் படமொன்றை எடுத்துப் பெரிதாக்கி அவர் கண் விழித்த அந்த வேளையில் அவரைப் பார்க்கச் செய்தேன். அவர் பார்க்க விரும்பிய என்னையும் ராதாவின் படத்தையும் ஒருமித்துப் பார்த்தத்தில் ஏகப்பட்ட சந்தோஷம் அவருக்கு!

ஐயலத்தை டிஜ்சார்ஜ் செய்ததும் நான் தங்கியிருந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்று என்னுடனேயே தங்க வைத்திருந்தேன். என்னுடன் கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதகாலம் வரை ஐயலத் தங்கியிருந்தார். அந்தநாட்களில் அவரது

ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளும் பேச்சவாக்கில் அவர் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களும் என்னை வெகுவாக ஈர்த்தன.

எனக்கு ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் இந்துக்களின் வழிபாட்டு முறைகள் சமயச் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் என்று ஏராளமாக விடயங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு அறிந்து கொண்டார். இந்து மதத்தின் தத்துவங்களைப் எனக்கு தெரிந்த வகையில் அரைகுறையாக நான் சொல்வதைக் கேட்டு வியப்படைவார். கல்வி, ஒழுக்கம், சுகாதாரம், அரசியல், குருபக்தி, வாழ்க்கைமுறைகள், தர்மம் செய்தல், உடற்பயிற்சி எல்லாமே பழந்தமிழ் நூல்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுவதை என் சில உதாரணங்கள் மூலம் புரிந்து கொண்டு ஆச்சரியப்படுவார். அவரும் எனக்குத் தமது சமய வழிபாட்டு முறைகள் சம்பிரதாயங்கள் பற்றிக் கூறுவார்.

ஐயலத் பற்றிய விடயம் ராதாவுக்கோ, மாமா, மாமிக்கோ தெரியாது திருமணத்தின்போது ஐயலத்தைக் திருமணப் பரிசாக ராதாவுக்க கொடுக்க நினைத்தேன். நினைத்தபடி செய்தும் விட்டேன.

இது எனக்கு இறைவனால் இடப்பட்ட கட்டளை. இல்லாவிட்டால் நமது சின்னஞ் சிறு நாட்டில் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒருவரை அந்தப் பெரிய நாட்டில் என்னிடமே

கொண்டு வந்த சேர்ந்திருப்பாரா, அந்த இறைவன்?

‘விதியை மதியால் வெல்லலாம்’ என்பது எதுகை மோனைக்குச் சரியாக இருக்கலாம். என்னைப் பொறுத்தவரை அந்த விதிப்படிதான் மதி செயற்படுகின்றது என நினைக்கிறேன். இங்கே முற்றுமுழுவதுமாக விதிப்படிதான் சகலமும் நடந்துள்ளது. நான் இடையில் ஒரு கருவியாகச் செயற்பட்டிருக்கின்றேன். அவ்வளவுதான்.

ஐயலத் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர். உத்தமான நற்குணங்கள் கொண்டவர். இப்போது ஒரு கோடீஸ்வரர் ராதாவை மணக்க முற்றிலும் தகுதியானவர். இவரின் நல்ல குணங்களால் கவரப்பட்டுதான் அந்தத் தொழிலதிபர் கார்திகேயன் இவரைத் தன் வாரிசாக ஏற்றுக் கொண்டதாக என்னிடம் ஒரு தடவை டெலிபோனில் பேசும்போது கூறினார். இந்தத் திருமண விடயம் எதுவுமே அவருக்கோ அவரது தங்கைக்கோ தெரியாது. இனித்தான் இது விடயமாக அவருடன் கதைத்து எல்லோரையும் அவரிடம் அழைத்துப்போக இருக்கின்றேன்.

எனக்கும் ராதாவுக்கும் திருமணம் என்று உங்களை யெல்லாம் அழைத்ததற்காக எல்லோரும் என்னை மன்னித்து நான் ஏற்றுக்கொண்டது போல இவர்களை மனசார ஏற்றுக் கொண்டு ஆசீர்வதியுங்கள். இது மட்டுமல்ல. பக்கத்து மண்டபத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் விருந்திலும்

பங்கு கொண்டு வீடு செல்லுமாறு உங்களை அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். எல்லோருக்கும் நன்றிகள். இவ்வாறு நீண்ட விளக்கம் கூறி உட்கார்ந்தான் கண்ணன்.

பிரமிப்புடன் கண்ணன் கூறிய விடயங்களைச் செவி மடுத்தவர்கள் அவன் பேசி முடிந்ததும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு கை குலுக்கியும் கட்டித்தழுவியும் ஆரவாரித்தனர்.

தன் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய கண்ணன் அத்தான் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற பட்ட சிரமங்களையும் அதற்காக மேற்கொண்ட ஏற்பாடுகளையும் கேட்டுக் கண்கள் பனிக் கப் பேச நாவெழாது பிரமித்து நின்று கொண்டிருந்தாள் ராதா.

திருக்கோவில் யோகா-யோகேந்திரன்

அவர்கள் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். சிறு வயதிலிருந்தே சிறுசிறு ஆக்கங்கள் மூலம் தினகரன் பத்திரிகையில் அறிமுகமான இவர் சிறுகதைகள் மூலம் பிரபலமானவர். தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பிரதேச, மாவட்ட, மாகாண, தேசிய, சர்வதேச ரீதியில் இவர் தனது சிறுகதைகளுக்காகப் பல பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார்.

இவர் சர்வதேச பெண்கள் அமைப்பினால் "சிறந்த பெண் எழுத்தாளர்" விருது, திருக்கோவில் உதயசூரியன் விளையாட்டுக்கழக 'அரிய நாயகம் விருது' 'திருக்கோவில் பிரதேச கலாசார விருது, கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருது, கலாபூசணம்" விருது என்பவற்றைப் பெற்றவர்.

அரச எழுதுவினைஞர் - ஆசிரியர் - அதிபர், அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின் 500 பெண்களை உள்ளடக்கிய அரச சார்பற்ற கனேடிய நிறுவனமொன்றில் திட்டமுகாமையாளர் என தொழில் அனுபவங்களைப் பெற்ற திருமதி. யோகா-யோகேந்திரன் கிழக்கிலங்கையின் அம்பாரை மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோவில் கிராமத்தைப் பிறப்பிமாகவும் வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர். செங்கதிர் சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்த இவரது மீண்டும் ஒரு காதல் கதை என்னும் இக்கதை நாவலாக நூலுருப் பெறுகிறது. ஈழத்து தமிழ் நாவல் வரிசையில் இதுவும் ஒரு மைல்கல் எனலாம்.

செங்கதிர்ராணி த. கோயால்கிருஷ்ணன்
ஆசிரியர், செங்கதிர்

